ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

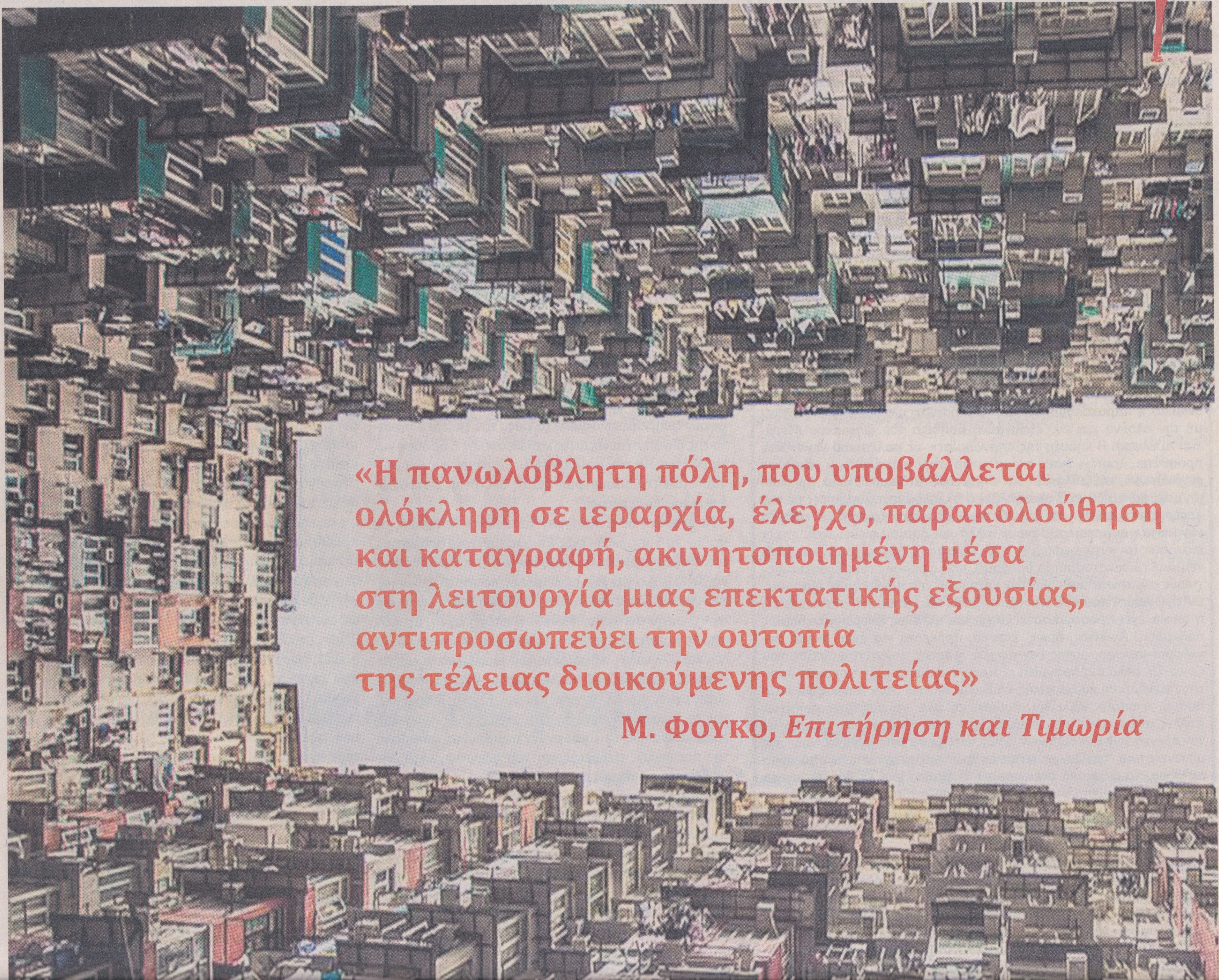
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 222
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2022
1,5 ΕΥΡΩ

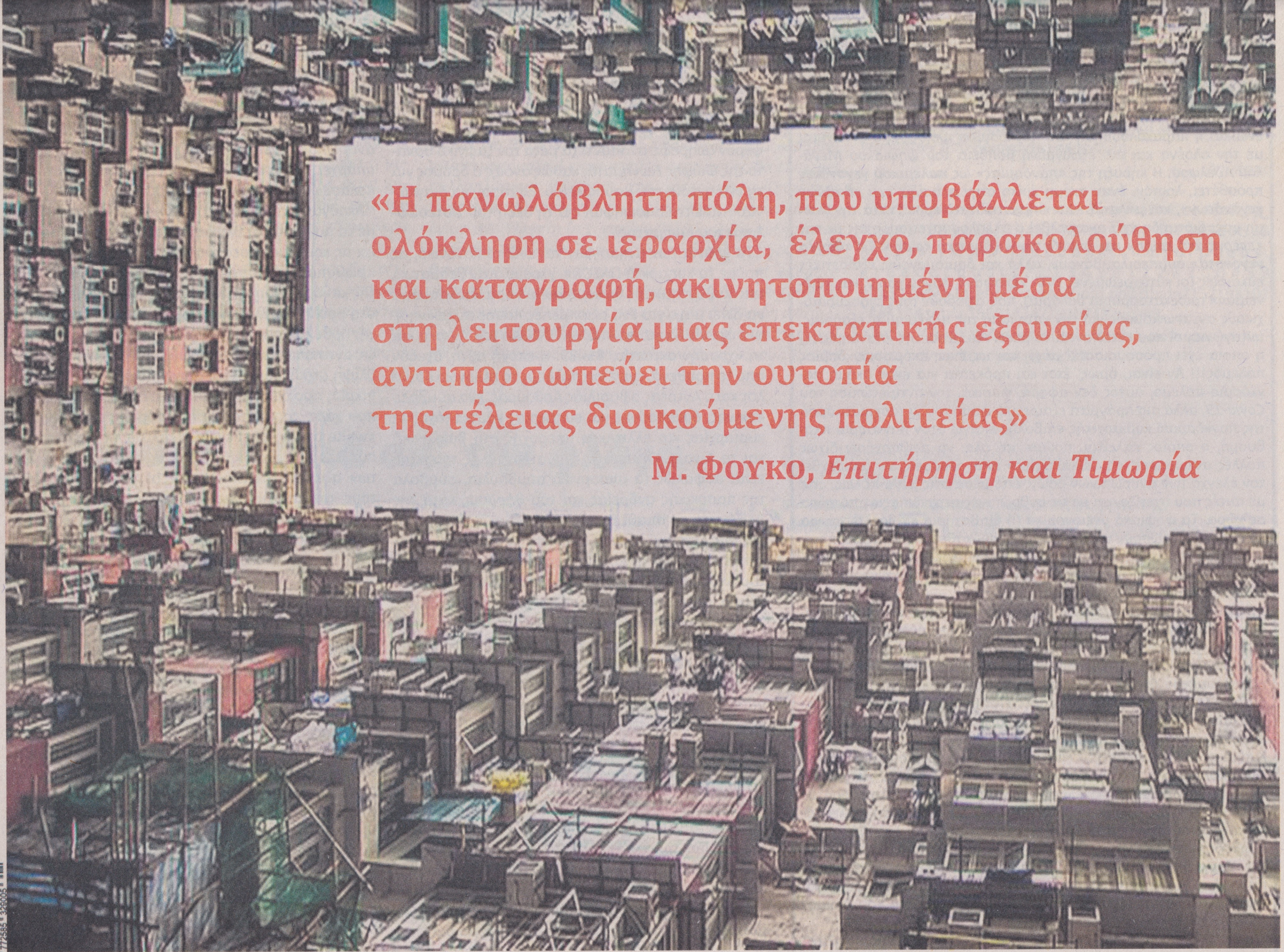
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Η πανωλόβλητη πόλη, που υποβάλλεται ολόκληρη σε ιεραρχία, έλεγχο, παρακολούθηση και καταγραφή, ακινητοποιημένη μέσα στη λειτουργία μιας επεκτατικής εξουσίας,

1,5 ΕΥΡΩ

«Η πανωλόβλητη πόλη, που υποβάλλεται
ολόκληρη σε ιεραρχία, έλεγχο, παρακολούθηση
και καταγραφή, ακινητοποιημένη μέσα
στη λειτουργία μιας επεκτατικής εξουσίας,
αντιπροσωπεύει την ουτοπία
της τέλεια διοικούμενης πολιτείας»
Μ. Φουκώ, *Επιτήρηση και Τιμωρία*

«Η πανωλόβλητη πόλη, που υποβάλλεται ολόκληρη σε ιεραρχία, έλεγχο, παρακολούθηση και καταγραφή, ακινητοποιημένη μέσα στη λειτουργία μιας επεκτατικής εξουσίας, αντιπροσωπεύει την ουτοπία της τέλειας διοικούμενης πολιτείας»

Μ. Φουκο, *Επιτήρηση και Τιμωρία*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η κατασκευή «***βαθέων γεγονότων***» εκ μέρους σημαντικών τμημάτων της παγκόσμιας εξουσιαστικής ελίτ, με τα χαρακτηριστικά που ανέδειξε ο περιβόητος πόλεμος κατά της «τρομοκρατίας», ο οποίος κηρύχθηκε μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη του 2001, μάς έχει προσφέρει ορισμένα πολύ σημαντικά διδάγματα. Τον Μάρτιο του 2002, ο πρόεδρος των ΗΠΑ ***Τζορτζ Μπους*** ανήγγειλε τη σύσταση μιας σκιώδους κυβέρνησης, που θα αναλάμβανε την εξουσία, σε περίπτωση που οι συνθήκες του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία» θα έκαναν αδύνατη τη λειτουργία τής μέχρι τότε κυβέρνησης (βλ. ***F.E.M.A.: Η μυστική κυβέρνηση, Διαδρομή Ελευθερίας φυλ. 7, Οκτώβριος 2002***). Στην πραγματικότητα, η φανερή συγκρότηση της ***F.E.M.A.*** (*Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Έκτακτης Διαχείρισης*) επρόκειτο για την εξέλιξη της πρωταρχικής ιδέας περί «*μυστικής κυβέρνησης*», που έκανε την εμφάνισή της ήδη επί ***προεδρίας Νίξον*** και πήρε σάρκα και οστά επί εποχής της ***προεδρίας του Ρόναλντ Ρέηγκαν***. Συνοπτικά, θα θυμίσουμε ότι πρόκειται για ένα ***μη εκλεγμένο σώμα***, που συντονίζει και ενεργοποιεί κρυφούς ή φανερούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση της εκάστοτε «επείγουσας» συνθήκης, που συγκεντρώνει και διαχειρίζεται ή ελέγχει άμεσα ή έμμεσα σημαντικούς οικονομικούς πόρους ή έχει πρόσβαση σε σημαντικά οικονομικά κέντρα. Πάντως, η πανίσχυρη ***F.E.M.A.*** και με τον περιβόητο «***Πατριωτικό Νόμο***» εν ισχύ, δεν μπόρεσε(;) να αποτρέψει την εισβολή των οπαδών του ***Τραμπ*** στο Καπιτώλιο πριν ένα χρόνο. Ή μήπως, αντίθετα, ήταν εξαιρετικά παρούσα, πριν και μετά, εξασφαλίζοντας τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την πραγματοποίηση της εισβολής και την επιβεβαίωση, μέσω αυτής, των εκρηκτικών συσχετισμών και αντιφάσεων, τόσο στο εσωτερικό της αμερικανικής κοινωνίας, όσο και εκείνων που αφορούν τα τμήματα τα οποία συναπαρτίζουν την πολιτική και οικονομική ελίτ των ΗΠΑ;

Η εκάστοτε, λοιπόν, χαρακτηριζόμενη ως «*ημέρα της κρίσης*» και η αντιμετώπισή της μόνο ως προσωρινό γεγονός δεν μπορεί να νοηθεί, καθώς οι έκτακτες εξουσίες μονιμοποιούνται, όπως και η αναστολή του Συντάγματος και η συνεχής έκδοση *Πράξεων Νομοθετικού περιεχομένου*, που είναι πλέον ο κανόνας και όχι η εξαίρεση, ενώ και η παρακολούθηση του παγκόσμιου πληθυσμού εντείνεται με την ολοένα και πιο εξελιγμένη βοήθεια του *ψηφιακού Μεγάλου Αδελφού*. Η κήρυξη της «*πανδημίας*» ως ***πολεμικού γεγονότος*** προσθέτει, λοιπόν, έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα των «***βαθέων γεγονότων***», και μάλιστα έναν σημαντικότατο κρίκο, κατά την γνώμη μας, διότι ήδη έχει αναγγελθεί ο αλληλοσυσχετισμός της με την «*ενεργειακή κρίση*» και φυσικά την «*κλιματική κρίση*». Τα «***βαθέα γεγονότα***» συμπεριλαμβάνουν, αλλά και δημιουργούν, εξαιρετικές ευκαιρίες (οι καταχρεωμένες ΗΠΑ «έκοψαν», λόγου χάριν, και «διένειμαν» τρισεκατομμύρια δολάρια), που αφορούν τους ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς για την κατανομή της παγκόσμιας εξουσίας, ανταγωνισμοί που εντείνονται εν μέσω και μέσω της «πανδημίας»,

Goodbye Papandreou

Έπρεπε να το περιμένουμε: ο τελευταίος της ***Δυναστείας των Παπανδρέου***, ο αγαπημένος μουσαφίρης της στήλης, που μας προσέφερε γέλιο μέχρι δακρύων, θ' αυτοκτονούσε ως πολιτικός με αυτό το γελοίο τρόπο, θέτοντας υποψηφιότητα για την ηγεσία του ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ. Το κόμμα, που κληρονόμησε από τον πατέρα του, τον εκπαραθύρωσε (τυπικά παρέδωσε την προεδρία στον άσπονδο εχθρό του Ε. Βενιζέλο) και στη συνέχεια αποχώρησε με την πριγκηπική του συνοδεία υπό τον αστείο τίτλο «ΚΙΔΗΣΟ» για να συμμετάσχει στις εκλογές του 2015. Απέτυχε, ασφαλώς, να μπει στη βουλή και το 2018 παρακαλούσε τη Φώφη να τον δεχτεί ως συνιστώσα στο νεοσύστατο ΚΙΝΑΛ, αυτός ο κοτζάμ πρόεδρος της *Σοσιαλιστικής Διεθνούς*. Μόνο ο *Αλέκος Αλαβάνος* μπόρεσε να πετύχει τέτοιο άθλο. Η πλάκα είναι ότι κανείς δεν πίστευε ότι θα έκανε τέτοια βλακεία. Διότι, ναι μεν δεν είναι το sharpest knife in the kitchen, όπως λένε οι Αγγλοσάξωνες, αλλά τόσο ηλίθιος, κανείς δεν πίστευε πως ήταν.

Οφείλουμε σε αυτό το σημείο να απολογηθούμε, γιατί δεν παρακολουθήσαμε με την επισημότητα που της αρμόζει, την τελετή εκταφής (νεκρανάστασης για τους πιστούς) των οστών του ΠΑΣΟΚ για να φυλαχτούν με ευλάβεια στο Μαυσωλείο. Το ενδιαφέρον ζωήρεψε αναπάντεχα μετά τον ξαφνικό θάνατο της *Φώφης Γεννηματά*, καθώς άνοιξε ο δρόμος για τη νέα ηγεσία του μαυσωλείου. Έφτασαν να διαγκωνίζονται επτά υποψήφιοι για τη θέση του ***Οστεοφύλακα του Κινήματος***.

Τα χρόνια των μνημονίων και ενώ το κανονικό, ας πούμε το «υπαρκτό ΠΑΣΟΚ», γκρεμιζόταν θεαματικά από κυβερνητικούς θώκους και μέγαρα και κατέληγε να δίνει μάχη για ένα αξιοπρεπές ποσοστό, ξεκίνησε μια φρενίτιδα για το «παλιό ΠΑΣΟΚ» του Αντρέα και λεφτά με σέσουλα και ελπίδα, καθώς και η σχετική κινητικότητα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, προξένησαν το ζωηρό ενδιαφέρον του Αλέξη του Τσίπρα και όχι άδικα. Ο αποθαμένος από 25ετίας ηγέτης του ΠΑΣΟΚ είχε πολύ περισσότερη πέραση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στα καφενεία από τους «νέους και άφθαρτους» της κυβερνητικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, της δειλής και αναποφάσιστης «δρακογενιάς», που δεν ήξερε να σπάσει αυγά, δεν ήξερε να διαπραγματευτεί, δεν τολμούσε να κάνει τίποτα χωρίς την έγκριση της «μαντάμ Μέρκελ» και δεν ήξερε ούτε μια ζεϊμπεκιά να χορέψει, ούτε ένα σκάνδαλο της προκοπής να προκαλέσει με ωραίες γυναίκες και μυθικά γλέντια. Στην σημαδιακή ημερομηνία της 3ης Σεπτεμβρίου, έφτασε να γίνεται συνωστισμός για το ποιος θα αναβιώσει το αυθεντικό ΠΑΣΟΚ, με τον ***Αλέξη Τσίπρα*** να φτάνει στα όρια της «αντιποίησης αρχής»... Το ρετρό είναι ρετρό, αλλά με μια στοχευμένη επικοινωνιακή εκστρατεία μπορεί να φέρει αναπάντεχα έσοδα από τον τουρισμό.

Όπως και να έχει ο ΓΑΠ και η κωμικοτραγική του πρωθυπουργία, που σημαδεύτηκε από την ελληνική πτώχευση, ήταν το τέλος μιας ολόκληρης εποχής, και ο ίδιος μια θλιβερή γραφική φιγούρα, ανάλογη εκείνης του *Κάιζερ Γουλιέλμου Β΄* που πέθανε αυτοεξόριστος κάπου στην Ολλανδία ή τον *τέως Βασιλιά Κωνσταντίνο Γλύξμπουργκ*. Ως πρίγκηψ, όμως, είχε δύο σοβαρά ελαττώματα: είχε ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα και ήταν ευάλωτος στη δύναμη της κολακείας. Ξεφυλλίζοντας τον τύπο της εποχής διαβάζουμε τον *Παπαχρήστου* στα Νέα (14/03/2010): «*Ο Γιώργος Παπανδρέου το 'χει. Το 'χει γονιδιακά. Ο άνθρωπος κάνει μια προσπάθεια που όμοιά της δεν υπάρχει. Τα 'χει βάλει με τους χίλιους δαίμονες της Κολάσεως κι ακόμα είναι όρθιος*»!!!

Ακούγοντας, λοιπόν, τον ***Γιώργο τον Παπανδρέου*** με τα μικρούτσικα θλιμμένα ματάκια του να αραδιάζει τις κουταμαρίτσες του για τα επιτεύγματά του ως πρωθυπουργός (*οπενγκάβ*), ότι ο ίδιος είναι βουλευτής και ο Ανδρουλάκης δεν μπορεί να δώσει τη μάχη στη βουλή και βλέποντας στιγμιότυπα για τη Διαδοχή, ήρθε αμέσως στο μυαλό μας η ***Χίλλαρυ Κλίντον***

ση μιας σκιώδους κυβέρνησης, που θα αναλάμβανε την εξουσία, σε περίπτωση που οι συνθήκες του «πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία» θα έκαναν αδύνατη τη λειτουργία τής μέχρι τότε κυβέρνησης (βλ. ***F.E.M.A.: Η μυστική κυβέρνηση, Διαδρομή Ελευθερίας φυλ. 7, Οκτώβριος 2002***). Στην πραγματικότητα, η φανερή συγκρότηση της ***F.E.M.A.*** (*Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Έκτακτης Διαχείρισης*) επρόκειτο για την εξέλιξη της πρωταρχικής ιδέας περί «*μυστικής κυβέρνησης*», που έκανε την εμφάνισή της ήδη επί ***προεδρίας Νίξον*** και πήρε σάρκα και οστά επί εποχής της ***προεδρίας του Ρόναλντ Ρέηγκαν***. Συνοπτικά, θα θυμίσουμε ότι πρόκειται για ένα ***μη εκλεγμένο σώμα***, που συντονίζει και ενεργοποιεί κρυφούς ή φανερούς μηχανισμούς για την αντιμετώπιση της εκάστοτε «επείγουσας» συνθήκης, που συγκεντρώνει και διαχειρίζεται ή ελέγχει άμεσα ή έμμεσα σημαντικούς οικονομικούς πόρους ή έχει πρόσβαση σε σημαντικά οικονομικά κέντρα. Πάντως, η πανίσχυρη ***F.E.M.A.*** και με τον περιβόητο «***Πατριωτικό Νόμο***» εν ισχύ, δεν μπόρεσε(;) να αποτρέψει την εισβολή των οπαδών του ***Τραμπ*** στο Καπιτώλιο πριν ένα χρόνο. Ή μήπως, αντίθετα, ήταν εξαιρετικά παρούσα, πριν και μετά, εξασφαλίζοντας τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την πραγματοποίηση της εισβολής και την επιβεβαίωση, μέσω αυτής, των εκρηκτικών συσχετισμών και αντιφάσεων, τόσο στο εσωτερικό της αμερικανικής κοινωνίας, όσο και εκείνων που αφορούν τα τμήματα τα οποία συναπαρτίζουν την πολιτική και οικονομική ελίτ των ΗΠΑ;

Η εκάστοτε, λοιπόν, χαρακτηριζόμενη ως «*ημέρα της κρίσης*» και η αντιμετώπισή της μόνο ως προσωρινό γεγονός δεν μπορεί να νοηθεί, καθώς οι έκτακτες εξουσίες μονιμοποιούνται, όπως και η αναστολή του Συντάγματος και η συνεχής έκδοση *Πράξεων Νομοθετικού περιεχομένου*, που είναι πλέον ο κανόνας και όχι η εξαίρεση, ενώ και η παρακολούθηση του παγκόσμιου πληθυσμού εντείνεται με την ολοένα και πιο εξελιγμένη βοήθεια του *ψηφιακού Μεγάλου Αδελφού*. Η κήρυξη της «*πανδημίας*» ως ***πολεμικού γεγονότος*** προσθέτει, λοιπόν, έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα των «***βαθέων γεγονότων***», και μάλιστα έναν σημαντικότατο κρίκο, κατά την γνώμη μας, διότι ήδη έχει αναγγελθεί ο αλληλοσυσχετισμός της με την «*ενεργειακή κρίση*» και φυσικά την «*κλιματική κρίση*». Τα «***βαθέα γεγονότα***» συμπεριλαμβάνουν, αλλά και δημιουργούν, εξαιρετικές ευκαιρίες (οι καταχρεωμένες ΗΠΑ «έκοψαν», λόγου χάριν, και «διένειμαν» τρισεκατομμύρια δολάρια), που αφορούν τους ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς για την κατανομή της παγκόσμιας εξουσίας, ανταγωνισμοί που εντείνονται εν μέσω και μέσω της «πανδημίας», η οποία έχει προσομοιαστεί μέχρι και ως ένας ακόμη παγκόσμιος πόλεμος!!! Αν είναι, όμως, έτσι και πρόκειται για έναν ακόμη παγκόσμιο πόλεμο, αυτός δεν αφορά, φυσικά, την αντιμετώπιση του *Covid-19*, αλλά μια πράγματι εξαιρετική φάση του μετασχηματισμού της παγκόσμιας κυριαρχικής επιβολής επάνω στον παγκόσμιο πληθυσμό, ο οποίος καλείται, πρώτα απ' όλα, να πειθαρχήσει δίχως πολλές αντιρρήσεις σε «αδιανόητες» απαγορεύσεις, να αποδεχθεί τον έλεγχο των ανθρώπινων ροών, είτε μέσα στις μεγα-πόλεις, είτε με αυτές που σχετίζονται με τις ανθρώπινες μετακινήσεις από χώρα σε χώρα. Τα ψηφιακά υγειονομικά (;) διαβατήρια επιβάλλονται για να επαναβεβαιώσουν τους όρους ελέγχου κάθε πλέον σωματοποιημένης κίνησης, σηματοδοτούν την πρόθεση ολοκληρωτικής κατάκτησης του ανθρώπινου σώματος. Δεν είναι, λοιπόν, προσωρινό μέτρο και φυσικά δεν είναι υγειονομικό μέτρο.

Θα συμφωνήσουμε απόλυτα μ' όσους εντόπισαν νωρίς και με οξυδέρκεια τον ρόλο των στατιστικών «εικασιών» εκ μέρους των πάσης φύσεως «ειδικών», που δήθεν αφορούν το μέλλον της «πανδημίας» και πραγματικό στόχο εξακολουθούν να έχουν μια πραγματική άνευ προηγουμένου ψυχολογική επιχείρηση τρομοκράτησης του παγκό-

Έπρεπε να το περιμένουμε: ο τελευταίος της ***Δυναστείας των Παπανδρέου***, ο αγαπημένος μουσαφίρης της στήλης, που μας προσέφερε γέλιο μέχρι δακρύων, θ' αυτοκτονούσε ως πολιτικός με αυτό το γελοίο τρόπο, θέτοντας υποψηφιότητα για την ηγεσία του ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ. Το κόμμα, που κληρονόμησε από τον πατέρα του, τον εκπαραθύρωσε (τυπικά παρέδωσε την προεδρία στον άσπονδο εχθρό του Ε. Βενιζέλο) και στη συνέχεια αποχώρησε με την πριγκηπική του συνοδεία υπό τον αστείο τίτλο «ΚΙΔΗΣΟ» για να συμμετάσχει στις εκλογές του 2015. Απέτυχε, ασφαλώς, να μπει στη βουλή και το 2018 παρακαλούσε τη Φώφη να τον δεχτεί ως συνιστώσα στο νεοσύστατο ΚΙΝΑΛ, αυτός ο κοτζάμ πρόεδρος της *Σοσιαλιστικής Διεθνούς*. Μόνο ο *Αλέκος Αλαβάνος* μπόρεσε να πετύχει τέτοιο άθλο. Η πλάκα είναι ότι κανείς δεν πίστευε ότι θα έκανε τέτοια βλακεία. Διότι, ναι μεν δεν είναι το sharpest knife in the kitchen, όπως λένε οι Αγγλοσάξωνες, αλλά τόσο ηλίθιος, κανείς δεν πίστευε πως ήταν.

Οφείλουμε σε αυτό το σημείο να απολογηθούμε, γιατί δεν παρακολουθήσαμε με την επισημότητα που της αρμόζει, την τελετή εκταφής (νεκρανάστασης για τους πιστούς) των οστών του ΠΑΣΟΚ για να φυλαχτούν με ευλάβεια στο Μαυσωλείο. Το ενδιαφέρον ζωήρεψε αναπάντεχα μετά τον ξαφνικό θάνατο της *Φώφης Γεννηματά*, καθώς άνοιξε ο δρόμος για τη νέα ηγεσία του μαυσωλείου. Έφτασαν να διαγκωνίζονται επτά υποψήφιοι για τη θέση του ***Οστεοφύλακα του Κινήματος***.

Τα χρόνια των μνημονίων και ενώ το κανονικό, ας πούμε το «υπαρκτό ΠΑΣΟΚ», γκρεμιζόταν θεαματικά από κυβερνητικούς θώκους και μέγαρα και κατέληγε να δίνει μάχη για ένα αξιοπρεπές ποσοστό, ξεκίνησε μια φρενίτιδα για το «παλιό ΠΑΣΟΚ» του Αντρέα και τη «χρυσή» οκταετία '81-'89. Η εποχή αυτή, σχεδόν από το πουθενά, έγινε για πολλούς το ελληνικό Κάμελοτ και ο Αντρέας ο βασιλιάς Αρθούρος, ένα σύμβολο ειρήνης, δικαιοσύνης και ευημερίας και ταυτόχρονα κυριαρχίας και ελληνικής υπεροχής στη βαλκανική και το Αιγαίο. Οι ιππότες της στρογγυλής τράπεζας είναι ασφαλώς τα υπουργικά συμβούλια, σύμβολα της πασοκικής ανδρείας και του θάρρους κατά της Δεξιάς και το σπαθί Excalibur, τί άλλο, η ***διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη***, που διαβάστηκε και ξαναδιαβάστηκε πολύ την τελευταία δεκαετία. Ο ανάξιος γιος του Ανδρέα, ο Γιώργος κατάφερε να διαλύσει μεν το κόμμα, αλλά δεν μπόρεσε να καταστρέψει το θρύλο.

Η νοσταλγική τρέλα με τα σύμβολα του παρελθόντος και οι αναστεναγμοί για τον «παλιό καλό καιρό» δεν είναι κάτι πρωτοφανές, το αντίθετο, μάλιστα. Ενδημεί στις ανατολικές χώρες κυρίως στις ηλικιακές

και αναποφάσιστης «δρακογενιάς», που δεν ήξερε να σπάσει αυγά, δεν ήξερε να διαπραγματευτεί, δεν τολμούσε να κάνει τίποτα χωρίς την έγκριση της «μαντάμ Μέρκελ» και δεν ήξερε ούτε μια ζεϊμπεκιά να χορέψει, ούτε ένα σκάνδαλο της προκοπής να προκαλέσει με ωραίες γυναίκες και μυθικά γλέντια. Στην σημαδιακή ημερομηνία της 3ης Σεπτεμβρίου, έφτασε να γίνεται συνωστισμός για το ποιος θα αναβιώσει το αυθεντικό ΠΑΣΟΚ, με τον ***Αλέξη Τσίπρα*** να φτάνει στα όρια της «αντιποίησης αρχής»... Το ρετρό είναι ρετρό, αλλά με μια στοχευμένη επικοινωνιακή εκστρατεία μπορεί να φέρει αναπάντεχα έσοδα από τον τουρισμό.

Όπως και να έχει ο ΓΑΠ και η κωμικοτραγική του πρωθυπουργία, που σημαδεύτηκε από την ελληνική πτώχευση, ήταν το τέλος μιας ολόκληρης εποχής, και ο ίδιος μια θλιβερή γραφική φιγούρα, ανάλογη εκείνης του *Κάιζερ Γουλιέλμου Β΄* που πέθανε αυτοεξόριστος κάπου στην Ολλανδία ή τον *τέως Βασιλιά Κωνσταντίνο Γλύξμπουργκ*. Ως πρίγκηψ, όμως, είχε δύο σοβαρά ελαττώματα: είχε ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα και ήταν ευάλωτος στη δύναμη της κολακείας. Ξεφυλλίζοντας τον τύπο της εποχής διαβάζουμε τον *Παπαχρήστου* στα Νέα (14/03/2010): «*Ο Γιώργος Παπανδρέου το 'χει. Το 'χει γονιδιακά. Ο άνθρωπος κάνει μια προσπάθεια που όμοιά της δεν υπάρχει. Τα 'χει βάλει με τους χίλιους δαίμονες της Κολάσεως κι ακόμα είναι όρθιος*»!!!

Ακούγοντας, λοιπόν, τον ***Γιώργο τον Παπανδρέου*** με τα μικρούτσικα θλιμμένα ματάκια του να αραδιάζει τις κουταμαρίτσες του για τα επιτεύγματά του ως πρωθυπουργός (*οπενγκάβ*), ότι ο ίδιος είναι βουλευτής και ο Ανδρουλάκης δεν μπορεί να δώσει τη μάχη στη βουλή και βλέποντας στιγμιότυπα για τη Διαδοχή, ήρθε αμέσως στο μυαλό μας η ***Χίλλαρυ Κλίντον*** ως αντίπαλος του χειμαρρώδους Donald Trump. Ίδια θλίψη στο βλέμμα, ίδια πριγκηπική σνομπαρία, ίδια πικρία, που δεν τους καταλάβαινε ο λαός. Η Χίλλαρυ που χαρακτήρισε τους ψηφοφόρους του Τραμπ ως «white trash», απεδείχθη ο καλύτερος μεζές, καθώς συμβόλιζε ό,τι ακριβώς απεχθάνονταν, το «καλάθι των αξιοθρήνητων» –basket of deplorables, όπως τους αποκαλούσε με περιφρόνηση προεκλογικά. Μάλιστα, ένα χρόνο μετά έγραψε και βιβλίο για να πει: «Τα έκανα όλα σωστά. Ήμουν ταπεινή»...

Το Graal της αριστεράς

Δεν έχουμε θητεύσει ούτε μια ώρα στην ***Αριστερά*** και ίσως αυτό να φταίει, που δυσκολευτήκαμε να καταλάβουμε, γιατί οι αριστεροί προερχόμενοι μάλιστα από την ***ανανεωτική πτέρυγα*** και οι αναρχιστικές παραφυάδες τους, μουγκανίζουν και βγάζουν αφρούς.

αντιφάσεων, τόσο στο εσωτερικό της αμερικανικής κοινωνίας, όσο και εκείνων που αφορούν τα τμήματα τα οποία συναπαρτίζουν την πολιτική και οικονομική ελίτ των ΗΠΑ;

Η εκάστοτε, λοιπόν, χαρακτηριζόμενη ως «*ημέρα της κρίσης*» και η αντιμετώπισή της μόνο ως προσωρινό γεγονός δεν μπορεί να νοηθεί, καθώς οι έκτακτες εξουσίες μονιμοποιούνται, όπως και η αναστολή του Συντάγματος και η συνεχής έκδοση *Πράξεων Νομοθετικού περιεχομένου*, που είναι πλέον ο κανόνας και όχι η εξαίρεση, ενώ και η παρακολούθηση του παγκόσμιου πληθυσμού εντείνεται με την ολοένα και πιο εξελιγμένη βοήθεια του *ψηφιακού Μεγάλου Αδελφού*. Η κήρυξη της «*πανδημίας*» ως ***πολεμικού γεγονότος*** προσθέτει, λοιπόν, έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα των «***βαθέων γεγονότων***», και μάλιστα έναν σημαντικότατο κρίκο, κατά την γνώμη μας, διότι ήδη έχει αναγγελθεί ο αλληλοσυσχετισμός της με την «*ενεργειακή κρίση*» και φυσικά την «*κλιματική κρίση*». Τα «***βαθέα γεγονότα***» συμπεριλαμβάνουν, αλλά και δημιουργούν, εξαιρετικές ευκαιρίες (οι καταχρεωμένες ΗΠΑ «έκοψαν», λόγου χάριν, και «διένειμαν» τρισεκατομμύρια δολάρια), που αφορούν τους ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς για την κατανομή της παγκόσμιας εξουσίας, ανταγωνισμοί που εντείνονται εν μέσω και μέσω της «πανδημίας», η οποία έχει προσομοιαστεί μέχρι και ως ένας ακόμη παγκόσμιος πόλεμος!!! Αν είναι, όμως, έτσι και πρόκειται για έναν ακόμη παγκόσμιο πόλεμο, αυτός δεν αφορά, φυσικά, την αντιμετώπιση του *Covid-19*, αλλά μια πράγματι εξαιρετική φάση του μετασχηματισμού της παγκόσμιας κυριαρχικής επιβολής επάνω στον παγκόσμιο πληθυσμό, ο οποίος καλείται, πρώτα απ' όλα, να πειθαρχήσει δίχως πολλές αντιρρήσεις σε «αδιανόητες» απαγορεύσεις, να αποδεχθεί τον έλεγχο των ανθρώπινων ροών, είτε μέσα στις μεγα-πόλεις, είτε με αυτές που σχετίζονται με τις ανθρώπινες μετακινήσεις από χώρα σε χώρα. Τα ψηφιακά υγειονομικά (;) διαβατήρια επιβάλλονται για να επαναβεβαιώσουν τους όρους ελέγχου κάθε πλέον σωματοποιημένης κίνησης, σηματοδοτούν την πρόθεση ολοκληρωτικής κατάκτησης του ανθρώπινου σώματος. Δεν είναι, λοιπόν, προσωρινό μέτρο και φυσικά δεν είναι υγειονομικό μέτρο.

Θα συμφωνήσουμε απόλυτα μ' όσους εντόπισαν νωρίς και με οξυδέρκεια τον ρόλο των στατιστικών «εικασιών» εκ μέρους των πάσης φύσεως «ειδικών», που δήθεν αφορούν το μέλλον της «πανδημίας» και πραγματικό στόχο εξακολουθούν να έχουν μια πραγματική άνευ προηγουμένου ψυχολογική επιχείρηση τρομοκράτησης του παγκόσμιου πληθυσμού. Τέλος, οι χλιαρές επιφυλάξεις για τα σκληρά μέτρα που έλαβε το κινεζικό κράτος κατά του πληθυσμού μ' αφορμή την αντιμετώπιση της «πανδημίας» αποτελούν, βεβαίως, μια συγκαλυμμένη διεθνοποίηση του κινεζικού μοντέλου του διευθυνόμενου καπιταλισμού και της πολιτικής απολυταρχίας. Η συμφωνία για μια παγκόσμια κυριαρχική σύγκληση σ' ορισμένα θέματα μ' αφορμή τις «αρρυθμίες», που παρουσιάστηκαν στην αντιμετώπιση του «αόρατου κοινού εχθρού», θα κατοχυρωθεί στην επόμενη φάση του «βαθέος γεγονότος» που θα εξελιχθεί κατά την διάρκεια του 2022. Η ενεργή κοινωνική αποστασιοποίηση από το κυριαρχικό αφήγημα παραμένει για εμάς η μόνη «αρρυθμία», η οποία με την συμβολή όσων αντιστέκονται μπορεί να ανακόψει τον εφιάλτη που ετοιμάζουν για την ανθρωπότητα.

Ιανουάριος 2022

οι Αγγλοσάξωνες, αλλά τόσο ηλίθιος, κανείς δεν πίστευε πως ήταν.

Οφείλουμε σε αυτό το σημείο να απολογηθούμε, γιατί δεν παρακολουθήσαμε με την επισημότητα που της αρμόζει, την τελετή εκταφής (νεκρανάστασης για τους πιστούς) των οστών του ΠΑΣΟΚ για να φυλαχτούν με ευλάβεια στο Μαυσωλείο. Το ενδιαφέρον ζωήρεψε αναπάντεχα μετά τον ξαφνικό θάνατο της *Φώφης Γεννηματά*, καθώς άνοιξε ο δρόμος για τη νέα ηγεσία του μαυσωλείου. Έφτασαν να διαγκωνίζονται επτά υποψήφιοι για τη θέση του ***Οστεοφύλακα του Κινήματος***.

Τα χρόνια των μνημονίων και ενώ το κανονικό, ας πούμε το «υπαρκτό ΠΑΣΟΚ», γκρεμιζόταν θεαματικά από κυβερνητικούς θώκους και μέγαρα και κατέληγε να δίνει μάχη για ένα αξιοπρεπές ποσοστό, ξεκίνησε μια φρενίτιδα για το «παλιό ΠΑΣΟΚ» του Αντρέα και τη «χρυσή» οκταετία '81-'89. Η εποχή αυτή, σχεδόν από το πουθενά, έγινε για πολλούς το ελληνικό Κάμελοτ και ο Αντρέας ο βασιλιάς Αρθούρος, ένα σύμβολο ειρήνης, δικαιοσύνης και ευημερίας και ταυτόχρονα κυριαρχίας και ελληνικής υπεροχής στη βαλκανική και το Αιγαίο. Οι ιππότες της στρογγυλής τράπεζας είναι ασφαλώς τα υπουργικά συμβούλια, σύμβολα της πασοκικής ανδρείας και του θάρρους κατά της Δεξιάς και το σπαθί Excalibur, τί άλλο, η ***διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη***, που διαβάστηκε και ξαναδιαβάστηκε πολύ την τελευταία δεκαετία. Ο ανάξιος γιος του Ανδρέα, ο Γιώργος κατάφερε να διαλύσει μεν το κόμμα, αλλά δεν μπόρεσε να καταστρέψει το θρύλο.

Η νοσταλγική τρέλα με τα σύμβολα του παρελθόντος και οι αναστεναγμοί για τον «παλιό καλό καιρό» δεν είναι κάτι πρωτοφανές, το αντίθετο, μάλιστα. Ενδημεί στις ανατολικές χώρες κυρίως στις ηλικιακές ομάδες άνω των 60 ετών, που είχαν ζήσει τον «υπαρκτό» και τα δραματικά γεγονότα της μετάβασης στο σημερινό ολιγαρχικό μοντέλο –μια γεύση μπορεί να πάρει ο αναγνώστης στην πικρή γερμανική κωμωδία «***Goodbye Lenin***», που ενέπνευσε και τον τίτλο του σημειώματος. Η ελληνική «*Nostalgie*» δεν είναι, βέβαια, καταθλιπτική, αλλά περίπου σαν κυριακάτικο ξεφάντωμα της ελληνικής λέσχης φίλων του θρυλικού 2CV – έχουν βγει πολύ καλύτερα αυτοκίνητα, αλλά το 2CV βρίσκεται για πάντα στην καρδιά μας!

Η «εποχή ΠΑΣΟΚ», οι πράσινοι ήλιοι, οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες με τον Αντρέα να μοιράζει εξόριστος κάπου στην Ολλανδία ή τον *τέως Βασιλιά Κωνσταντίνο Γλύξμπουργκ*. Ως πρίγκηψ, όμως, είχε δύο σοβαρά ελαττώματα: είχε ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα και ήταν ευάλωτος στη δύναμη της κολακείας. Ξεφυλλίζοντας τον τύπο της εποχής διαβάζουμε τον *Παπαχρήστου* στα Νέα (14/03/2010): «*Ο Γιώργος Παπανδρέου το 'χει. Το 'χει γονιδιακά. Ο άνθρωπος κάνει μια προσπάθεια που όμοιά της δεν υπάρχει. Τα 'χει βάλει με τους χίλιους δαίμονες της Κολάσεως κι ακόμα είναι όρθιος*»!!!

Ακούγοντας, λοιπόν, τον ***Γιώργο τον Παπανδρέου*** με τα μικρούτσικα θλιμμένα ματάκια του να αραδιάζει τις κουταμαρίτσες του για τα επιτεύγματά του ως πρωθυπουργός (*οπενγκάβ*), ότι ο ίδιος είναι βουλευτής και ο Ανδρουλάκης δεν μπορεί να δώσει τη μάχη στη βουλή και βλέποντας στιγμιότυπα για τη Διαδοχή, ήρθε αμέσως στο μυαλό μας η ***Χίλλαρυ Κλίντον*** ως αντίπαλος του χειμαρρώδους Donald Trump. Ίδια θλίψη στο βλέμμα, ίδια πριγκηπική σνομπαρία, ίδια πικρία, που δεν τους καταλάβαινε ο λαός. Η Χίλλαρυ που χαρακτήρισε τους ψηφοφόρους του Τραμπ ως «white trash», απεδείχθη ο καλύτερος μεζές, καθώς συμβόλιζε ό,τι ακριβώς απεχθάνονταν, το «καλάθι των αξιοθρήνητων» –basket of deplorables, όπως τους αποκαλούσε με περιφρόνηση προεκλογικά. Μάλιστα, ένα χρόνο μετά έγραψε και βιβλίο για να πει: «Τα έκανα όλα σωστά. Ήμουν ταπεινή»...

Το Graal της αριστεράς

Δεν έχουμε θητεύσει ούτε μια ώρα στην ***Αριστερά*** και ίσως αυτό να φταίει, που δυσκολευτήκαμε να καταλάβουμε, γιατί οι αριστεροί προερχόμενοι μάλιστα από την ***ανανεωτική πτέρυγα*** και οι αναρχιστικές παραφυάδες τους, μουγκανίζουν και βγάζουν αφρούς, όταν ακούσουν κάτι για «*σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων*». Τί τρομακτικό συνέβη σε όλους αυτούς, που πριν λίγα χρόνια έσκιζαν τα ρούχα τους για τα δικαιώματα μιας έμφυλης μειονότητας και των προσφύγων και μεταναστών; Ο επί μακρόν συγχρωτισμός τους με την Άκρα Δεξιά από τις πλατείες των Αγανακτισμένων, ως τη μετέπειτα συγκατοίκηση στο Μέγαρο Μαξίμου, δεν αρκεί για να εξηγήσει μια τάση, που ξεπερνά κατά πολύ τα σύνορα. Δύο χρόνια πριν, η αυτοδιάθεση του σώματος ήταν καταστατική

συνέχεια στη σελ. 4

> ***«Ωστόσο, όλες αυτές οι αλλαγές ήταν, με μια έννοια τόσο υπερβολικές και τόσο καταιγιστικές, που δεν ήταν εύκολο να θεωρήσουμε ότι πιθανώς θα είναι ΜΟΝΙΜΕΣ...»***
>
> **ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ, η *Πανούκλα***

«Ο περιορισμός της πανδημίας του κορονοϊού θα επιβάλλει την ανάγκη ενός δικτύου παγκόσμιας παρακολούθησης ικανού να εντοπίζει νέα ξεσπάσματα μόλις εμφανίζονται, με εργαστήρια σε πολλά μέρη σ' όλο τον κόσμο, που θα μπορούν γρήγορα να αναλύουν τα νέα στελέχη του ιού και να αναπτύσσουν νέες θεραπείες, με μεγάλες δομές πληροφορικής τεχνολογίας, έτσι ώστε οι κοινότητες να μπορούν να προετοιμάζονται και να αντιδρούν αποτελεσματικά με κατάλληλους και συντονισμένους μηχανισμούς για την αποτελεσματική εφαρμογή των αποφάσεων που λαμβάνονται κ.ο.κ. Το σημαντικό είναι: κάθε ξεχωριστή δραστηριότητα είναι αφ' εαυτής αναγκαία για την αντιμετωπιστεί η πανδημία, αλλά μη επαρκής, εάν δεν ιδωθεί σε συνδυασμό με τις άλλες. Άρα όλο αυτό (το) πολύπλοκο ευπροσάρμοστο σύστημα είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών του. Η αποτελεσματικότητά του εξαρτάται από το πόσο καλά λειτουργεί ως όλον και είναι τόσο ισχυρό όσο και πιο αδύναμος κρίκος του».

Klaus Schwab, Thierry Malleret,
Η Μεγάλη Επανεκκίνηση

«Πανδημία Covid-19», η «υγειονομική κρίση», που έφερε μια «μνημειωδών» διαστάσεων διακοπή των οικονομικών δραστηριοτήτων, την επιτάχυνση της έλευσης του θαυμαστού νέου ψηφιακού κόσμου, που έπεισε ότι δεν υπάρχει τίποτε αδιανόητο όσον αφορά την παρακολούθηση και τον έλεγχο του παγκόσμιου πλη-

ενώ η τρίτη είχε τη μορφή του ηλεκτρονικού μικροεπεξεργαστή. Σήμερα βρισκόμαστε εν μέσω μιας τέταρτης Βιομηχανικής Επανάστασης, που είναι καρπός της ένωσης πλήθους νέων ψηφιακών, βιολογικών και "φυσικών" τεχνολογιών και λέγεται ότι θα είναι πολύ πιο μετασχηματιστική απ' ό,τι οι προηγούμενες. Ωστόσο, κανείς δεν γνωρίζει ακόμη πώς θα εξελιχθεί, πέρα από το ότι όλο και περισσότερες εργασίες που εκτελούνται στα εργοστάσια, στις επιχειρήσεις και στα σπίτια μας θα ανατίθενται σε αυτοματοποιημένα κυβερνοφυσικά συστήματα, που θα λειτουργούν με αλγόριθμους μηχανικής μάθησης. Για κάποιους, η προοπτική ενός αυτοματοποιημένου μέλλοντος αναγγέλλει μια πιο άνετη ζωή χάρη στα ρομπότ. Για άλλους είναι ένα ακόμα μοιραίο βήμα προς μια κυβερνοδυστοπία. Αλλά, για πολλούς, η προοπτική της ευρείας αυτοματοποίησης εγείρει μόνο το εξής φλέγον ερώτημα: τί θα γίνει αν μου πάρουν τη δουλειά τα ρομπότ;».

Τα παραδείγματα ήδη πολλαπλασιάζονται. Το ρομπότ Xiaoyi, δημιούργημα του Πανεπιστημίου Tsinghua στο Πεκίνο και μιας κρατικής επιχείρησης, πέρασε πανεύκολα τις εθνικές εξετάσεις της Κίνας για τη χορήγηση άδειας ασκήσεως ιατρικού επαγγέλματος. Ρομπότ-σκύλοι περιπολούν στην Σιγκαπούρη στα πάρκα για να επιτηρούν την τήρηση των υγειονομικών(;) απαγορεύσεων και περιορισμών, δίνοντας οδηγίες. Αλγόριθμοι χρησιμοποιούνται

από τον ***Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης*** (ΟΟΣΑ), κατέληξε στο ότι οι επιπτώσεις της αυτοματοποίησης θα εμφανίσουν πιθανότατα γεωγραφική διαφοροποίηση εντός και μεταξύ των κρατών-μελών.

Τον Ιούλιο του 2019, η ***Διεθνής Οργάνωση Εργασίας του ΟΗΕ*** εκτίμησε, ότι με την υπερθέρμανση του πλανήτη, η αύξηση του θερμικού στρες στη γεωργία και σε άλλους τομείς της βιομηχανίας, αναμένεται να μεταφραστεί με μια μείωση της παραγωγικότητας, η οποία θα ισοδυναμεί με 80 εκατομμύρια θέσεις εργασίας έως το 2030. Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, με τον

Το ενεργειακό «πρόβλημα», και οι κρατικοί σχεδιασμοί που το συνοδεύουν, συμπλέκεται μ' όλα τα παραπάνω και φυσικά με την γιγάντωση των πόλεων. Όπως περιγράφουν οι ***Carlo Ratti και Matthew Claudel*** στο βιβλίο τους «*Η πόλη του αύριο*», «*Τα ενεργά κτίρια είναι μια περιβαλλοντική υποστήριξη ζωής, ένας κοινωνικός καταλύτης και ένα δυναμικό σύνολο εμπειριών μαζί. Καθώς συγγενικά ψηφιακά συστήματα ενοποιούνται απρόσκοπτα με την ανθρώπινη βιολογία, οι ίδιες προσθετικές συσκευές διασυνδέονται με το ψηφιακά επαυξημένο περιβάλλον μέσω ροών πληροφοριών σε πραγματικό χρόνο. Το διαδίκτυο των Χώρων και το Διαδίκτυο των*

ικανού να εντοπίζει νέα ξεσπάσματα μόλις εμφανίζονται, με εργαστήρια σε πολλά μέρη σ' όλο τον κόσμο, που θα μπορούν γρήγορα να αναλύουν τα νέα στελέχη του ιού και να αναπτύσσουν νέες θεραπείες, με μεγάλες δομές πληροφορικής τεχνολογίας, έτσι ώστε οι κοινότητες να μπορούν να προετοιμάζονται και να αντιδρούν αποτελεσματικά με κατάλληλους και συντονισμένους μηχανισμούς για την αποτελεσματική εφαρμογή των αποφάσεων που λαμβάνονται κ.ο.κ. Το σημαντικό είναι: κάθε ξεχωριστή δραστηριότητα είναι αφ' εαυτής αναγκαία για την αντιμετωπιστεί η πανδημία, αλλά μη επαρκής, εάν δεν ιδωθεί σε συνδυασμό με τις άλλες. Άρα όλο αυτό (το) πολύπλοκο ευπροσάρμοστο σύστημα είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών του. Η αποτελεσματικότητά του εξαρτάται από το πόσο καλά λειτουργεί ως όλον και είναι τόσο ισχυρό όσο και πιο αδύναμος κρίκος του».

Klaus Schwab, Thierry Malleret,
Η Μεγάλη Επανεκκίνηση

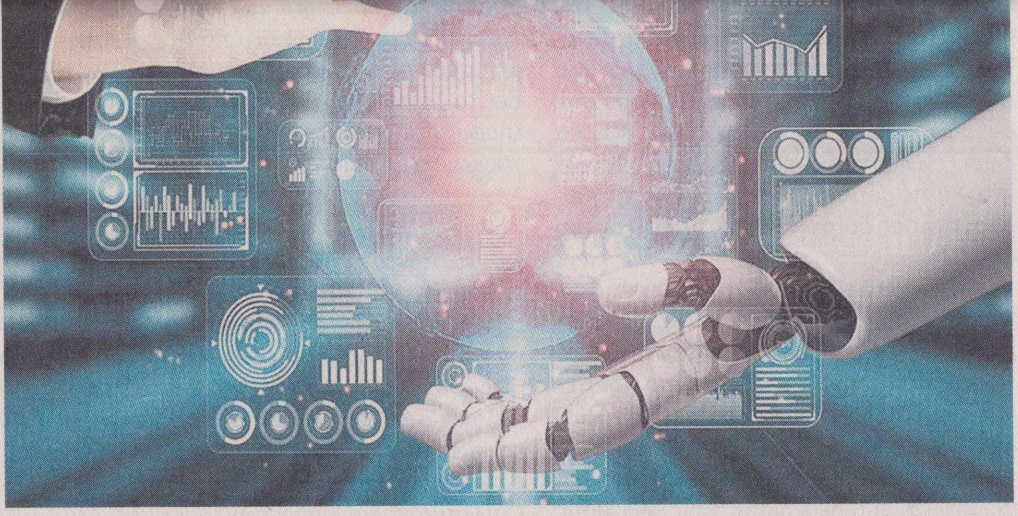
«Πανδημία Covid-19», η «υγειονομική κρίση», που έφερε μια «μνημειωδών» διαστάσεων διακοπή των οικονομικών δραστηριοτήτων, την επιτάχυνση της έλευσης του θαυμαστού νέου ψηφιακού κόσμου, που έπεισε ότι δεν υπάρχει τίποτε αδιανόητο όσον αφορά την παρακολούθηση και τον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού με πρόσχημα την σωτηρία του, που μεγάλωσε τα ρήγματα του «παλιού» κόσμου εξαφανίζοντας τις όποιες αυταπάτες διάσωσης της ήδη θρυμματισμένης «παλιάς», αλλά και κάθε «νέας» κανονικότητας σε κάθε πεδίο και πρώτα απ' όλα σ' εκείνο των ανθρώπινων επαφών.

Η «μεγάλη διακλάδωση», η «μεγάλη επανεκκίνηση», ιχνηλατούνται, λοιπόν, όπως αποφαίνονται οι κάθε λογής γκουρού της κυριαρχίας μόνο μέσω της αναγνώρισης της αλληλεξάρτησης, της ταχύτητας και της πολυπλοκότητας, που χαρακτηρίζουν την εποχή της 4ης βιομηχανικής επανάστασης, η οποία, όπως σημειώνουν, δεν αλλάζει αυτό που κάνουμε, αλλά πρώτα απ' όλα αυτό που είμαστε. Αυτή ακριβώς η διάσταση της υπαρξιακής «κρίσης»

Βιομηχανικής Επανάστασης, που είναι καρπός της ένωσης πλήθους νέων ψηφιακών, βιολογικών και "φυσικών" τεχνολογιών και λέγεται ότι θα είναι πολύ πιο μετασχηματιστική απ' ό,τι οι προηγούμενες. Ωστόσο, κανείς δεν γνωρίζει ακόμη πώς θα εξελιχθεί, πέρα από το ότι όλο και περισσότερες εργασίες που εκτελούνται στα εργοστάσια, στις επιχειρήσεις και στα σπίτια μας θα ανατίθενται σε αυτοματοποιημένα κυβερνοφυσικά συστήματα, που θα λειτουργούν με αλγόριθμους μηχανικής μάθησης. Για κάποιους, η προοπτική ενός αυτοματοποιημένου μέλλοντος αναγγέλλει μια πιο άνετη ζωή χάρη στα ρομπότ. Για άλλους είναι ένα ακόμα μοιραίο βήμα προς μια κυβερνοδυστοπία. Αλλά, για πολλούς, η προοπτική της ευρείας αυτοματοποίησης εγείρει μόνο το εξής φλέγον ερώτημα: τί θα γίνει αν μου πάρουν τη δουλειά τα ρομπότ;».

Τα παραδείγματα ήδη πολλαπλασιάζονται. Το ρομπότ Χιαογί, δημιούργημα του Πανεπιστημίου Tsinghua στο Πεκίνο και μιας κρατικής επιχείρησης, πέρασε πανεύκολα τις εθνικές εξετάσεις της Κίνας για τη χορήγηση άδειας ασκήσεως ιατρικού επαγγέλματος. Ρομπότ-σκύλοι περιπολούν στην Σιγκαπούρη στα πάρκα για να επιτηρούν την τήρηση των υγειονομικών(;) απαγορεύσεων και περιορισμών, δίνοντας οδηγίες. Αλγόριθμοι χρησιμοποιούνται ήδη στις ΗΠΑ και στην Κίνα για την απαγγελία κατηγοριών σε ποινικές υποθέσεις, αλλά και την προφυλάκιση ή μη κατηγορουμένων.

Τον Σεπτέμβριο του 2013, οι ***Carl Frey και Michael Osborne***, από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, δημοσίευσαν τα αποτελέσματα μιας έρευνας, που πραγματοποιήθηκε για 702 επαγγέλματα, σύμφωνα με την οποία υπολογίστηκε ότι το 47% του συνόλου των σύγχρονων θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ διέτρεχαν «υψηλό κίνδυνο» να έχουν εξαλειφθεί μέχρι το 2030 λόγω της αυτοματοποίησης. Οι ερευνητές επισήμαναν, ότι δεν διέτρεχαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο οι εργαζόμενοι των παραφουσκω-

από τον ***Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης*** (ΟΟΣΑ), κατέληξε στο ότι οι επιπτώσεις της αυτοματοποίησης θα εμφανίσουν πιθανότατα γεωγραφική διαφοροποίηση εντός και μεταξύ των κρατών-μελών.

Τον Ιούλιο του 2019, η ***Διεθνής Οργάνωση Εργασίας του ΟΗΕ*** εκτίμησε, ότι με την υπερθέρμανση του πλανήτη, η αύξηση του θερμικού στρες στη γεωργία και σε άλλους τομείς της βιομηχανίας, αναμένεται να μεταφραστεί με μια μείωση της παραγωγικότητας, η οποία θα ισοδυναμεί με 80 εκατομμύρια θέσεις εργασίας έως το 2030. Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, με τον τίτλο «*Το να εργάζεται κανείς σε έναν θερμότερο πλανήτη: ο αντίκτυπος του θερμικού στρες στην παραγωγικότητα της εργασίας και η αξιοπρεπής εργασία*», ο αντίκτυπος θα είναι μεγαλύτερος στη Νότια Ασία και τη Δυτική Αφρική, όπου περίπου το 5% των δεδουλευμένων ωρών ενδέχεται να χαθεί το 2030. Σημειωτέον, ότι με παρόμοιες έρευνες, εξαιτίας της υπερθέρμανσης του πλανήτη, υπολογίζεται ότι ***θα μετακινηθούν έως και 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι κυρίως από χώρες της Ασίας, όπως η Κίνα***.

Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ, που δημοσιεύθηκε τον Μάιο του 2018, μέχρι το 2050, σχεδόν επτά στους δέκα ανθρώπους, το 68% του συνολικού πληθυσμού του πλανήτη, θα κατοικεί σε μεγάλες πό-

Το ενεργειακό «πρόβλημα», και οι κρατικοί σχεδιασμοί που το συνοδεύουν, συμπλέκεται μ' όλα τα παραπάνω και φυσικά με την γιγάντωση των πόλεων. Όπως περιγράφουν οι ***Carlo Ratti και Matthew Claudel*** στο βιβλίο τους «*Η πόλη του αύριο*», «*Τα ενεργά κτίρια είναι μια περιβαλλοντική υποστήριξη ζωής, ένας κοινωνικός καταλύτης και ένα δυναμικό σύνολο εμπειριών μαζί. Καθώς συγγενικά ψηφιακά συστήματα ενοποιούνται απρόσκοπτα με την ανθρώπινη βιολογία, οι ίδιες προσθετικές συσκευές διασυνδέονται με το ψηφιακά επαυξημένο περιβάλλον μέσω ροών πληροφοριών σε πραγματικό χρόνο. Το διαδίκτυο των Χώρων και το Διαδίκτυο των Σωμάτων καθιστούν δυνατά και συνδημιουργούν το ένα το άλλο, καθώς το καθένα αποτελεί διεπαφή του άλλου. Τελικά η τεχνολογία υποχωρεί στο παρασκήνιο και η διάδραση εμφανίζεται στην σκηνή*». Μ' άλλα λόγια, αυτό που μέχρι πρότινος οριζόταν από έναν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σε νου, σώμα, πληθυσμό και περιβάλλον, πλέον περιπλέκεται, «*καθώς υποκαθίσταται από ένα πιο σύνθετο και μη γραμμικό μοτίβο αστικής ανάπτυξης σ' απόκριση στην εξάπλωση νέων τεχνολογιών πληροφορίας*».

Επιστροφή στην «κανονικότητα»; Όταν η κυριαρχία κατεβάζει τους «διακόπτες», για να τους ξανανεβάσει, το κάνει για να

μοστο σύστημα είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών του. Η αποτελεσματικότητά του εξαρτάται από το πόσο καλά λειτουργεί ως όλον και είναι τόσο ισχυρό όσο και πιο αδύναμος κρίκος του».

Klaus Schwab, Thierry Malleret,
Η Μεγάλη Επανεκκίνηση

«Πανδημία Covid-19», η «υγειονομική κρίση», που έφερε μια «μνημειωδών» διαστάσεων διακοπή των οικονομικών δραστηριοτήτων, την επιτάχυνση της έλευσης του θαυμαστού νέου ψηφιακού κόσμου, που έπεισε ότι δεν υπάρχει τίποτε αδιανόητο όσον αφορά την παρακολούθηση και τον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού με πρόσχημα την σωτηρία του, που μεγάλωσε τα ρήγματα του «παλιού» κόσμου εξαφανίζοντας τις όποιες αυταπάτες διάσωσης της ήδη θρυμματισμένης «παλιάς», αλλά και κάθε «νέας» κανονικότητας σε κάθε πεδίο και πρώτα απ' όλα σ' εκείνο των ανθρώπινων επαφών.

Η «μεγάλη διακλάδωση», η «μεγάλη επανεκκίνηση», ιχνηλατούνται, λοιπόν, όπως αποφαίνονται οι κάθε λογής γκουρού της κυριαρχίας μόνο μέσω της αναγνώρισης της αλληλεξάρτησης, της ταχύτητας και της πολυπλοκότητας, που χαρακτηρίζουν την εποχή της 4ης βιομηχανικής επανάστασης, η οποία, όπως σημειώνουν, δεν αλλάζει αυτό που κάνουμε, αλλά πρώτα απ' όλα αυτό που είμαστε. Αυτή ακριβώς η διάσταση της υπαρξιακής «κρίσης» που προσδίδεται στις γιγάντιες μεταβολές της νέας εποχής, δυστυχώς, υποτιμάται και μάλιστα από αρκετούς, που θέτουν εαυτούς στο ανταγωνιστικό της κυριαρχίας στρατόπεδο.

Σύμφωνα με τον ***James Suzman*** («Εργασία, Η ιστορία του πώς περνάμε τον χρόνο μας»), «*Η πρώτη Βιομηχανική Επανάσταση βγήκε από τα καπνισμένα φουγάρα ατμομηχανών καύσης άνθρακα, η δεύτερη ξεπήδησε από ρευματοδότες, ναι ένα ακόμα μοιραίο βήμα προς μια κυβερνοδυστοπία. Αλλά, για πολλούς, η προοπτική της ευρείας αυτοματοποίησης εγείρει μόνο το εξής φλέγον ερώτημα: τί θα γίνει αν μου πάρουν τη δουλειά τα ρομπότ;*».

Τα παραδείγματα ήδη πολλαπλασιάζονται. Το ρομπότ Xiaoyi, δημιούργημα του Πανεπιστημίου Tsinghua στο Πεκίνο και μιας κρατικής επιχείρησης, πέρασε πανεύκολα τις εθνικές εξετάσεις της Κίνας για τη χορήγηση άδειας ασκήσεως ιατρικού επαγγέλματος. Ρομπότ-σκύλοι περιπολούν στην Σιγκαπούρη στα πάρκα για να επιτηρούν την τήρηση των υγειονομικών(;) απαγορεύσεων και περιορισμών, δίνοντας οδηγίες. Αλγόριθμοι χρησιμοποιούνται ήδη στις ΗΠΑ και στην Κίνα για την απαγγελία κατηγοριών σε ποινικές υποθέσεις, αλλά και την προφυλάκιση ή μη κατηγορουμένων.

Τον Σεπτέμβριο του 2013, οι ***Carl Frey και Michael Osborne***, από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, δημοσίευσαν τα αποτελέσματα μιας έρευνας, που πραγματοποιήθηκε για 702 επαγγέλματα, σύμφωνα με την οποία υπολογίστηκε ότι το 47% του συνόλου των σύγχρονων θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ διέτρεχαν «υψηλό κίνδυνο» να έχουν εξαλειφθεί μέχρι το 2030 λόγω της αυτοματοποίησης. Οι ερευνητές επισήμαναν, ότι δεν διέτρεχαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο οι εργαζόμενοι των παραφουσκωμένων γραφειοκρατιών ή του μεσαίου επιπέδου διοίκησης των επιχειρήσεων, αλλά αυτοί με τις πιο πρακτικές εργασίες, που συνήθως συνδέονται με χαμηλότερα επίπεδα τυπικής εκπαίδευσης.

Παρόμοιες έρευνες πραγματοποίησαν κυβερνήσεις, πολυμερείς οργανισμοί, think tanks, το ***Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ***, και φυσικά μεγάλες εταιρείες συμβούλων σε θέματα μάνατζμεντ. Μια μελέτη, για παράδειγμα, που διεξήχθη από τον ***Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης*** (ΟΟΣΑ), κατέληξε στο ότι οι επιπτώσεις της αυτοματοποίησης θα εμφανίσουν πιθανότατα γεωγραφική διαφοροποίηση εντός και μεταξύ των κρατών-μελών.

Τον Ιούλιο του 2019, η ***Διεθνής Οργάνωση Εργασίας του ΟΗΕ*** εκτίμησε, ότι με την υπερθέρμανση του πλανήτη, η αύξηση του θερμικού στρες στη γεωργία και σε άλλους τομείς της βιομηχανίας, αναμένεται να μεταφραστεί με μια μείωση της παραγωγικότητας, η οποία θα ισοδυναμεί με 80 εκατομμύρια θέσεις εργασίας έως το 2030. Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, με τον τίτλο «*Το να εργάζεται κανείς σε έναν θερμότερο πλανήτη: ο αντίκτυπος του θερμικού στρες στην παραγωγικότητα της εργασίας και η αξιοπρέπεια της εργασία*», ο αντίκτυπος θα είναι μεγαλύτερος στη Νότια Ασία και τη Δυτική Αφρική, όπου περίπου το 5% των δεδουλευμένων ωρών ενδέχεται να χαθεί το 2030. Σημειωτέον, ότι με παρόμοιες έρευνες, εξαιτίας της υπερθέρμανσης του πλανήτη, υπολογίζεται ότι ***θα μετακινηθούν έως και 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι κυρίως από χώρες της Ασίας, όπως η Κίνα***.

Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ, που δημοσιεύθηκε τον Μάιο του 2018, μέχρι το 2050, σχεδόν επτά στους δέκα ανθρώπους, το 68% του συνολικού πληθυσμού του πλανήτη, θα κατοικεί σε μεγάλες πόλεις, από το 55% σήμερα. Επίσης, μέχρι το 2030 ο πλανήτης θα έχει 43 «γιγαντιαίες» πόλεις με πληθυσμό άνω των 10 εκατομμυρίων. Σήμερα, η μεγαλύτερη πόλη του κόσμου είναι το Τόκιο, με 37 εκατομμύρια κατοίκους και ακολουθούν το Νέο Δελχί (29 εκατ.), η Σαγκάη (26 εκατ.), το Μεξικό και το Σάο Πάουλο (22 εκατ.). Το Κάιρο, η Βομβάη, το Πεκίνο και η Ντάκα έχουν περίπου 20 εκατομμύρια κατοίκους, η καθεμιά.

Το ενεργειακό «πρόβλημα», και οι κρατικοί σχεδιασμοί που το συνοδεύουν, συμπλέκεται μ' όλα τα παραπάνω και φυσικά με την γιγάντωση των πόλεων. Όπως περιγράφουν οι ***Carlo Ratti και Matthew Claudel*** στο βιβλίο τους «*Η πόλη του αύριο*», «*Τα ενεργά κτίρια είναι μια περιβαλλοντική υποστήριξη ζωής, ένας κοινωνικός καταλύτης και ένα δυναμικό σύνολο εμπειριών μαζί. Καθώς συγγενικά ψηφιακά συστήματα ενοποιούνται απρόσκοπτα με την ανθρώπινη βιολογία, οι ίδιες προσθετικές συσκευές διασυνδέονται με το ψηφιακά επαυξημένο περιβάλλον μέσω ροών πληροφοριών σε πραγματικό χρόνο. Το διαδίκτυο των Χώρων και το Διαδίκτυο των Σωμάτων καθιστούν δυνατά και συνδημιουργούν το ένα το άλλο, καθώς το καθένα αποτελεί διεπαφή του άλλου. Τελικά η τεχνολογία υποχωρεί στο παρασκήνιο και η διάδραση εμφανίζεται στην σκηνή*». Μ' άλλα λόγια, αυτό που μέχρι πρότινος οριζόταν από έναν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σε νου, σώμα, πληθυσμό και περιβάλλον, πλέον περιπλέκεται, «*καθώς υποκαθίσταται από ένα πιο σύνθετο και μη γραμμικό μοτίβο αστικής ανάπτυξης σ' απόκριση στην εξάπλωση νέων τεχνολογιών πληροφορίας*».

Επιστροφή στην «κανονικότητα»; Όταν η κυριαρχία κατεβάζει τους «διακόπτες», για να τους ξανανεβάσει, το κάνει για να επιταχύνει τους σχεδιασμούς της και όχι για να υπαναχωρήσει. Και ας μην έχουμε αυταπάτες. Το «παλαιό» ανθρώπινο είδος ήδη αντικαθίσταται. Όσοι αντιλαμβάνονται καλά τί συμβάνει και συναινούν, είναι το ίδιο υπεύθυνοι με εκείνους που το επιβάλλουν. Αλλά και αυτοί που στέκονται παθητικά και μοιρολατρικά στις «εξελίξεις», να γνωρίζουν ότι θα κυνηγηθούν, το ίδιο αμείλικτα, μ' όσους αντιστέκονται...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από την σελ. 2

αρχή, και αποτελούσε ύψιστη ιεροσυλία η οποία αμφισβήτησή της. Πλέον, θεωρείται από τους παραπάνω κύκλους ως εξωφρενική αξίωση του «καλαθιού των αξιοθρήνητων» (ψεκασμένων), για να θυμηθούμε την αγαπημένη μας Χίλαρυ, μια φιλελεύθερη πολυτέλεια και για κάποιους η ουσία της ειδεχθούς φύσης του νεοφιλελευθερισμού, που προβάλλει το ατομικό καλό έναντι του κοινωνικού. Δεν χρειάζεται καν να επιχειρηματολογήσουμε για τα αυτονόητα: απορρίπτοντας την αυτοδιάθεση του ανθρώπινου σώματος, επιστρέφουμε στις ανθρωποθυσίες της αρχαιότητας, για να φυσήξουν ούριοι άνεμοι και στα χιτλερικά ιατρικά πειράματα σε κατώτερους πληθυσμούς, προς δόξαν της Επιστήμης και του συνόλου.

Έπρεπε να το είχαμε φανταστεί εγκαίρως. Η επανάκαμψη του Κράτους και μάλιστα με την πιο ειδεχθή όψη του ήταν τελικά το Ιερό Δισκοπότηρο, το ***Γκράαλ της Αριστεράς*** και ορισμένων πάλαι ποτέ αναρχικών, που ντύνονται αμέσως στο «χακί» και πλειοδοτούν μονίμως σε όλη την εξουσιαστική αθλιότητα: τη λογοκρισία, τους διωγμούς των νέων deplorables, τα δελτία τύπου των πολυεθνικών ως μία και αναντίρρητη αλήθεια, το υγειονομικό «είσαστε μαζί μας ή εναντίον μας». Τα βρίσκουν «μετριοπαθή» και ύποπτα τα βάρβαρα μέτρα και γκρινιάζουν συνεχώς, ζητώντας περισσότερα.

Είναι γνωστό, ότι η Ελλάδα βρίσκεται στις πρώτες θέσεις από πλευράς παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ότι είχε το μακρύτερο σε διάρκεια λοκντάουν που έπληξε –ποιους άλλους;– τους φτωχούς και επισφαλώς εργαζόμενους, κάθε μέρα ξεβράζονται πτώματα στα νησιά του αιγαίου, κάθε μέρα καίγονται ζωντανοί άνθρωποι προσπαθώντας να ζεσταθούν, όπως μπορούν τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Ζούμε στην εποχή, που ακόμα και η συστημική συζήτηση για την ενδεχόμενη αντισυνταγματικότητα των υποχρεωτικών εμβολιασμών θεωρείται ύποπτος δικαιωματισμός. Και μάλλον, ακόμη δεν έχουμε δει τα χειρότερα. Τα οποία, σίγουρα, θα ζήσουμε, εάν συνεχιστεί η παρατεταμένη κοινωνική ύπνωση...

Το πλάσμα

Ως γνωστόν, στο Ηνωμένο Βασίλειο οι «ταμπλόιντ» σκουπιδοεφημερίδες και σάιτς αφιερώνουν σεβαστό μέρος της ύλης τους σε κουτσομπολιά που αφορούν το Θρόνο. Τί ψώνισαν τα χριστούγεννα οι Royalties, τί δήλωσε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης η καμαριέρα που απολύθηκε από το Παλάτι, γιατί απέφυγε να κοιτάξει στα μάτια ο Ουίλλιαμ τη Δούκισσα του Σάσεξ κλπ. Στη χώρα μας, που εκ του Συντάγματος δεν προβλέπονται τίτλοι ευγενείας και η μοναρχία δεν στέριωσε –δηλαδή όχι και πολύ ευρωπαϊκά πράματα– ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα ήταν κανονικός μονάρχης εάν δεν τροφοδοτούσε με λίγο κουτσομπολιό το διψασμένο κοινό; Έτσι, μαθαίνουμε ότι «ο νεαρός Κωνσταντίνος ο γιός του και η τεννίστρια Μαρία Σάκκαρη πέρασαν κρίση στη σχέση τους, με αποτέλεσμα ο ίδιος να ταξιδέψει στο Βέλγιο με σκοπό να τα ξαναβρούν. Με τον φόβο της μετάλλαξης Όμικρον που σαρώνει την Ευρώπη, η Οικογένεια φοβήθηκε ότι ο νεαρός Κωνσταντίνος είχε μολυνθεί, καθώς από τη στενοχώρια του όλο αυτό το διάστημα το ανοσοποιητικό του σύστημα πιθανόν να είχε εξασθενήσει.

Χρήσιμο εδώ είναι, να θυμηθούμε ένα κείμενο σχετικά με τη βρετανική μοναρχία, που είχε γράψει ο ***George Orwell*** το 1944 και δημοσιεύθηκε στη μικρής κυκλοφορίας νεοϋορκέζικη εφημερίδα *Partisan Review*, που κυκλοφόρησε αρχικά ως όργανο του ΚΚ ΗΠΑ. Σύμφωνα με τον **Όργουελ**, η μοναρχία, ίσως έκανε καλό στη Βρετανία, καθώς ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς παρελάσεις, ταρατατζούμ και σημαίες και μάλλον είναι καλύτερο να προσκυνά ο κόσμος ένα είδωλο χωρίς πραγματική εξουσία. Η πραγματική εξουσία ανήκει σε αντιπαθητικούς ανθρώπους με καπέλα bowler (εννοεί τους καπιταλιστές, αριστεριστής ήταν ο άνθρωπος...), ενώ το ***πλάσμα*** («the creature», στο πρωτότυπο) μέσα στη χρυσοποίκιλτη άμαξα, με τους έφιππους στρατιώτες τριγύρω, είναι ένα κέρινο ομοίωμα.

(Εν τέλει ***το Πλάσμα που λέγεται Μητσοτάκης*** δεν είναι παρά ένας γαλάζιος ΓΑΠ, το ίδιο άσχετος με την πραγματικότητα και το ίδιο επιρρεπής στην κολακεία. Δεν είναι κακή ιδέα να ετοιμάζεται σιγά-σιγά να πάρει τον ίδιο δρόμο...).

Καλώς μας βρήκαν «και» οι ψηφιακές βιομετρικές ταυτότητες...

Το Βατερλό του υγειονομικού αφηγήματος, η κλάψα πολλών εμβολιασμένων ότι τελικά δεν υπάρχει ανοσία και αγιοβασίλης και τα διαφαινόμενα σκληρά μέτρα «προσωρινού» χαρακτήρα δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να συσκοτίσουν το τρεντ: Την νέα ψηφιακή ταυτότητα μέσω εφαρμογής στο σμαρτφόν. Αφού σε σκανάρουμε, που θα σε σκανάρουμε σε κάθε βήμα, γιατί καημένε να δείχνεις κάθε τόσο την πλαστικοποιημένη ταυτότητα; Αυτή η ψευτοεξυπηρετησούλα κρύβει τη μεταφορά βιομετρικών στοιχείων από το Υπουργείο ΠΡΟΠΟ στο Ψηφιακής Διακυβέρνησης. Ήδη, αρκετοί χαζοχαρούμενοι έσπευσαν να περιφέρουν τα QR τους σε κοινή θέα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Για να ενεργοποιηθεί η εφαρμογή θα πρέπει να ενεργοποιηθεί το face id του χρήστη, που έχει ενσωματωμένο κάθε συσκευή για μεγαλύτερη ασφάλεια. Να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σε λίγο καιρό θα είναι παράνομο να μην έχει smartphone ο κάθε άνθρωπος, σωστά;

Λεόν

ρισμού, που προβάλλει το ατομικό καλό έναντι του κοινωνικού. Δεν χρειάζεται καν να επιχειρηματολογήσουμε για τα αυτονόητα: απορρίπτοντας την αυτοδιάθεση του ανθρώπινου σώματος, επιστρέφουμε στις ανθρωποθυσίες της αρχαιότητας, για να φυσήξουν ούριοι άνεμοι και στα χιτλερικά ιατρικά πειράματα σε κατώτερους πληθυσμούς, προς δόξαν της Επιστήμης και του συνόλου.

Έπρεπε να το είχαμε φανταστεί εγκαίρως. Η επανάκαμψη του Κράτους και μάλιστα με την πιο ειδεχθή όψη του ήταν τελικά το Ιερό Δισκοπότηρο, το ***Γκράαλ της Αριστεράς*** και ορισμένων πάλαι ποτέ αναρχικών, που ντύνονται αμέσως στο «χακί» και πλειοδοτούν μονίμως σε όλη την εξουσιαστική αθλιότητα: τη λογοκρισία, τους διωγμούς των νέων deplorables, τα δελτία τύπου των πολυεθνικών ως μία και αναντίρρητη αλήθεια, το υγειονομικό «είσαστε μαζί μας ή εναντίον μας». Τα βρίσκουν «μετριοπαθή» και ύποπτα τα βάρβαρα μέτρα και γκρινιάζουν συνεχώς, ζητώντας περισσότερα.

Είναι γνωστό, ότι η Ελλάδα βρίσκεται στις πρώτες θέσεις από πλευράς παραβιάσεων ... η συστημική συζήτηση για την ενδεχόμενη αντισυνταγματικότητα των υποχρεωτικών εμβολιασμών θεωρείται ύποπτος δικαιωματισμός. Και μάλλον, ακόμη δεν έχουμε δει τα χειρότερα. Τα οποία, σίγουρα, θα ζήσουμε, εάν συνεχιστεί η παρατεταμένη κοινωνική ύπνωση...

Το πλάσμα

Ως γνωστόν, στο Ηνωμένο Βασίλειο οι «ταμπλόιντ» σκουπιδοεφημερίδες και σάιτς αφιερώνουν σεβαστό μέρος της ύλης τους σε κουτσομπολιά που αφορούν το Θρόνο. Τί ψώνισαν τα χριστούγεννα οι Royalties, τί δήλωσε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης η καμαριέρα που απολύθηκε από το Παλάτι, γιατί απέφυγε να κοιτάξει στα μάτια ο Ουίλλιαμ τη Δούκισσα του Σάσεξ κλπ. Στη χώρα μας, που εκ του Συντάγματος δεν προβλέπονται τίτλοι ευγενείας και η μοναρχία δεν στέριωσε –δηλαδή όχι και πολύ ευρωπαϊκά πράματα– ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα ήταν κανονικός μονάρχης εάν δεν τροφοδοτούσε με λίγο κουτσομπολιό το διψασμένο κοινό; Έτσι, μαθαίνουμε ότι «ο νεαρός Κωνσταντίνος ο γιός του και η ...

... χρήσιμο εδώ είναι, να θυμηθούμε ένα κείμενο σχετικά με τη βρετανική μοναρχία, που είχε γράψει ο ***George Orwell*** το 1944 και δημοσιεύθηκε στη μικρής κυκλοφορίας νεοϋορκέζικη εφημερίδα *Partisan Review*, που κυκλοφόρησε αρχικά ως όργανο του ΚΚ ΗΠΑ. Σύμφωνα με τον **Όργουελ**, η μοναρχία, ίσως έκανε καλό στη Βρετανία, καθώς ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς παρελάσεις, ταρατατζούμ και σημαίες και μάλλον είναι καλύτερο να προσκυνά ο κόσμος ένα είδωλο χωρίς πραγματική εξουσία. Η πραγματική εξουσία ανήκει σε αντιπαθητικούς ανθρώπους με καπέλα bowler (εννοεί τους καπιταλιστές, αριστεριστής ήταν ο άνθρωπος...), ενώ το ***πλάσμα*** («the creature», στο πρωτότυπο) μέσα στη χρυσοποίκιλτη άμαξα, με τους έφιππους στρατιώτες τριγύρω, είναι ένα κέρινο ομοίωμα.

(Εν τέλει ***το Πλάσμα που λέγεται Μητσοτάκης*** δεν είναι παρά ένας γαλάζιος ΓΑΠ, το ίδιο άσχετος με την πραγματικότητα και το ίδιο επιρρεπής στην κολακεία. Δεν είναι κακή ιδέα να ετοιμάζεται σιγά-σιγά να πάρει τον ίδιο δρόμο...).

ψηφιακή ταυτότητα μέσω εφαρμογής στο σμαρτφον. Αφού σε σκανάρουμε, που θα σε σκανάρουμε σε κάθε βήμα, γιατί καημένε να δείχνεις κάθε τόσο την πλαστικοποιημένη ταυτότητα; Αυτή η ψευτοεξυπηρετησούλα κρύβει τη μεταφορά βιομετρικών στοιχείων από το Υπουργείο ΠΡΟΠΟ στο Ψηφιακής Διακυβέρνησης. Ήδη, αρκετοί χαζοχαρούμενοι έσπευσαν να περιφέρουν τα QR τους σε κοινή θέα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Για να ενεργοποιηθεί η εφαρμογή θα πρέπει να ενεργοποιηθεί το face id του χρήστη, που έχει ενσωματωμένο κάθε συσκευή για μεγαλύτερη ασφάλεια. Να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σε λίγο καιρό θα είναι παράνομο να μην έχει smartphone ο κάθε άνθρωπος, σωστά;

Λεόν

των νέων deplorables, τα δελτία τύπου των πολυεθνικών ως μία και αναντίρρητη αλήθεια, το υγειονομικό «είσαστε μαζί μας ή εναντίον μας». Τα βρίσκουν «μετριοπαθή» και ύποπτα τα βάρβαρα μέτρα και γκρινιάζουν συνεχώς, ζητώντας περισσότερα.

Είναι γνωστό, ότι η Ελλάδα βρίσκεται στις πρώτες θέσεις από πλευράς παραβί-

χώρα μας, που εκ του Συντάγματος δεν προβλέπονται τίτλοι ευγενείας και η μοναρχία δεν στέριωσε –δηλαδή όχι και πολύ ευρωπαϊκά πράματα– ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα ήταν κανονικός μονάρχης εάν δεν τροφοδοτούσε με λίγο κουτσομπολιό το διψασμένο κοινό; Έτσι, μαθαίνουμε ότι «ο νεαρός Κωνσταντίνος ο γιός του και η

έφιππους στρατιώτες τριγύρω, είναι ένα κέρινο ομοίωμα.

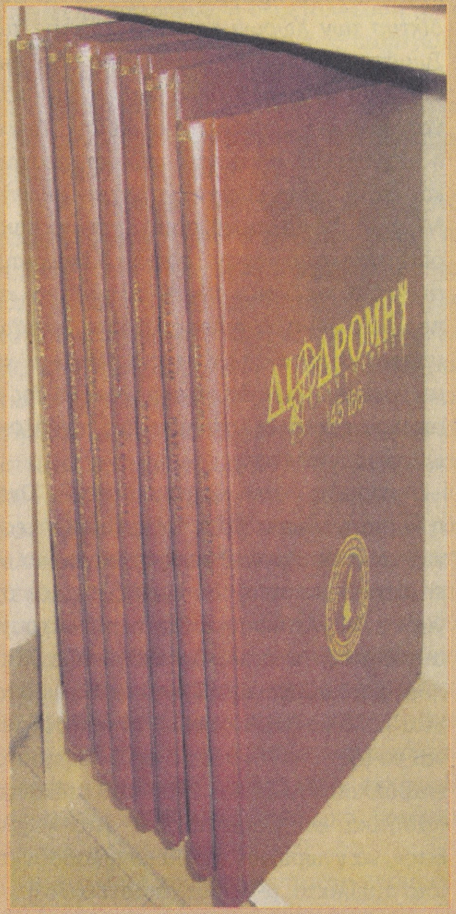
(Εν τέλει ***το Πλάσμα που λέγεται Μητσοτάκης*** δεν είναι παρά ένας γαλάζιος ΓΑΠ, το ίδιο άσχετος με την πραγματικότητα και το ίδιο επιρρεπής στην κολακεία. Δεν είναι κακή ιδέα να ετοιμάζεται σιγά-σιγά να πάρει τον ίδιο δρόμο...).

λοιπόν, ότι σε λίγο καιρό θα είναι παράνομο να μην έχει smartphone ο κάθε άνθρωπος, σωστά;

Λεόν

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

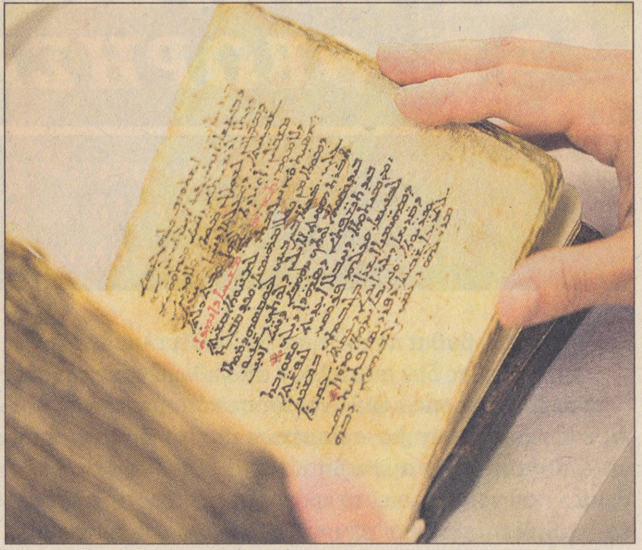
***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΥΣΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ένα γεγονός που απασχόλησε αρκετά μμε, κατά τον περασμένο μήνα, ήταν η καύση βιβλίου του Ευγένιου Τριβιζά στη Χαλκίδα. Την Κυριακή 12 Δεκεμβρίου είχε πραγματοποιηθεί ανώνυμο κάλεσμα για συγκέντρωση σε κεντρική πλατεία της πόλης ενάντια στους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς και τους περιορισμούς. Με την παρουσία ενός ετερόκλητου πλήθους κάποιοι –εκ των διοργανωτών– προέβησαν στην καύση του συγκεκριμένου βιβλίου, λόγω της κάθετης αντίθεσής τους με το περιεχόμενό του. Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει γραφτεί κατ' εντολή του Υπουργείου Υγείας και προλογίζεται από τον Σ. Τσιόδρα. Σίγουρα φέρει μεγάλες αστοχίες και υπερβολές, τόσο στα λεγόμενα του συγγραφέα, όσο και στην εικονογράφησή του. Αυτό, όμως, δεν καθιστά να ρίπτεται στην πυρά ένα βιβλίο, το οποιοδήποτε βιβλίο.

Από τη μελέτη της ιστορίας περί της καύσης των βιβλίων, βιβλιοθηκών και αρχείων, διαπιστώνεται εύκολα ότι αποτελεί μια κατά κόρο εξουσιαστική και εκκλησιαστική πρακτική. Αυτό που έγινε στη Χαλκίδα είναι η μίμηση αυτής της πρακτικής. Και είναι επιτυχία του συστήματος που έχει διδάξει αυτές τις πρακτικές.

Έχει κυριαρχήσει η άποψη, ότι η καύση των βιβλίων αποτελεί μια ναζιστική πρακτική, λόγω της καύσης χιλιάδων βιβλίων στις 10 Μαΐου 1933 σε πλατεία του Βερολί-

τυπα, μεταξύ των οποίων και το θρησκευτικό κείμενο Αβέστα. Οι πρώτοι Άραβες έκαιγαν κάθε βιβλίο, αφού το Κοράνι τα είχε πει όλα, ο θρησκευτικός ηγέτης της Φλωρεντίας τον 15ο αι. Σαβοναρόλα παρέδιδε στην πυρά αρχαίες περγαμηνές, ενώ ο Λούθηρος έκαιγε δημοσίως τις εντολές του Πάπα.

Στο Βυζάντιο πυρπολήθηκαν ελληνικά βιβλία των κλασικών χρόνων αλλά και άνθρωποι, διότι η νέα θρησκεία ήθελε να «σβήσει» καθετί εθνικό/παγανιστικό. Ο Κυρ. Σιμόπουλος σημειώνει: «*Το 529 με εντολή του Ιουστινιανού – οι αθηναϊκές σχολές. Όπως μας πληροφορεί ο χρονογράφος Ιωάννης Μαλαλάς ρίχτηκαν στην πυρά ελληνικά βιβλία των κλασικών και μετακλασικών χρόνων και έργα τέχνης πολυμίσητα για τη νέα θρησκεία. Δεν είναι το μοναδικό περιστατικό. Το 724 ο εικονομάχος αυτοκράτορας Λέων Γ΄ πρόσταξε να πυρποληθεί η περίφημη Οικουμενική Σχολή, το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της εποχής, όπου στεγαζόταν η μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του Βυζαντίου, επειδή οι δάσκαλοι του εκπαιδευτηρίου αρνήθηκαν να γνωματεύσουν εναντίον της λατρείας των εικόνων. Οι χρονογράφοι Κεδρηνός, Ζωναράς, Γλυκάς και Μανασσής βεβαιώνουν ότι ο αυτοκράτορας έδωσε εντολή να κυκλωθεί από ένοπλους στρατιώτες το κτίριο κατά την διάρκεια της πυρκαγιάς και να απαγορευθεί η έξοδος του προσωπικού από τη Σχολή, με αποτέλεσμα να καούν όχι μόνο οι*

τραπεζική λογική. Αυτή η είδηση δεν έγινε πρώτο θέμα στα κανάλια, ούτε βγάλαν ανακοινώσεις σύλλογοι, συνδικάτα και κόμματα, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Όπως έγινε για την καύση του βιβλίου Τριβιζά στη Χαλκίδα. Δυο μέτρα και δυο σταθμά και τώρα.

Και κάτι τελευταίο, αλλά πάντα επίκαιρο. Ο αμερικάνικος οργανισμός FDA που έδωσε τις «εγκρίσεις» για την κατ' εξαίρεση κυκλοφορία των anti-covid εμβολίων, κατά τη δεκαετία του '50 έστειλε στην πυρά τα βιβλία του Βίλχελμ Ράιχ που σχετίζονταν με την οργόνη. Μετά από πολυετή δικαστική διαμάχη που υπήρχε ανάμεσα σε Ράιχ και FDA, ο Ράιχ οδηγήθηκε στη φυλακή όπου και πέθανε από ανακοπή καρδιάς και τα βιβλία του στη πυρά. Και όλα αυτά εν έτει 1956-57 στη «φιλελεύθερη» Αμερική. Αλλά, η εξουσία έχει έναν *Μεσαίωνα* και έναν *ναζισμό* για να ξεπλένει όλα τα εγκλήματά της.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ένα γεγονός που απασχόλησε αρκετά μμε, κατά τον περασμένο μήνα, ήταν η καύση βιβλίου του Ευγένιου Τριβιζά στη Χαλκίδα. Την Κυριακή 12 Δεκεμβρίου είχε πραγματοποιηθεί ανώνυμο κάλεσμα για συγκέντρωση σε κεντρική πλατεία της πόλης ενάντια στους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς και τους περιορισμούς. Με την παρουσία ενός ετερόκλητου πλήθους κάποιοι –εκ των διοργανωτών– προέβησαν στην καύση του συγκεκριμένου βιβλίου, λόγω της κάθετης αντίθεσής τους με το περιεχόμενό του. Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει γραφτεί κατ' εντολή του Υπουργείου Υγείας και προλογίζεται από τον Σ. Τσιόδρα. Σίγουρα φέρει μεγάλες αστοχίες και υπερβολές, τόσο στα λεγόμενα του συγγραφέα, όσο και στην εικονογράφησή του. Αυτό, όμως, δεν καθιστά να ρίπτεται στην πυρά ένα βιβλίο, το οποιοδήποτε βιβλίο.

Από τη μελέτη της ιστορίας περί της καύσης των βιβλίων, βιβλιοθηκών και αρχείων, διαπιστώνεται εύκολα ότι αποτελεί μια κατά κόρο εξουσιαστική και εκκλησιαστική πρακτική. Αυτό που έγινε στη Χαλκίδα είναι η μίμηση αυτής της πρακτικής. Και είναι επιτυχία του συστήματος που έχει διδάξει αυτές τις πρακτικές.

Έχει κυριαρχήσει η άποψη, ότι η καύση των βιβλίων αποτελεί μια ναζιστική πρακτική, λόγω της καύσης χιλιάδων βιβλίων στις 10 Μαΐου 1933 σε πλατεία του Βερολίνου. Την ίδια νύχτα αντίστοιχες τελετές είχαν πραγματοποιηθεί σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Γερμανίας αλλά και στους προαύλιους χώρους των πανεπιστημίων. Η συγκεκριμένη πρακτική είχε την συμπαράσταση χιλιάδων γερμανών πολιτών, οι οποίοι κατέκλυσαν τις πλατείες για να κάψουν βιβλία των Μαρξ, Μπρεχτ, Θερβάντες, Αϊνστάιν, Τόμας Μαν κ.ά.. Αντίστοιχα, ναζιστικές φοιτητικές ομάδες είχαν οργανώσει ανάλογες «γιορτές» στα πανεπιστήμια. Δεν ήταν η πρώτη φορά που στον συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο φοιτητές πρωτοστατούσαν στο κάψιμο βιβλίων. Το 1817, λοιπόν, γερμανικές φοιτητές οργανώσεις (*Burschenschaften*) επέλεξαν την τριακοσιοστή επέτειο των 95 Θέσεων του Λούθηρου, για να διαδηλώσουν υπέρ μιας ενοποιημένης χώρας, καίγοντας αντιεθνικά και αντιδραστικά κείμενα και βιβλία που τα έκριναν ως «αντιγερμανικά». Λίγα χρόνια αργότερα, ο ποιητής Χάινριχ Χάινε, το 1821, έγραψε την περίφημη φράση «*Dort, wo man Bücher verbrennt, verbrennt man am Ende auch Menschen*»: «*Εκεί που καίνε βιβλία, στο μέλλον θα καίνε ανθρώπους*». Ενώ ο Φρόυντ είπε, όταν οι Ναζί έκαψαν τα βιβλία του: «*Μα τί εξέλιξη είναι αυτή! Στον Μεσαίωνα θα έκαιγαν εμένα. Τώρα καίνε μόνο τα βιβλία μου*». Παρατηπα, μεταξύ των οποίων και το θρησκευτικό κείμενο Αβέστα. Οι πρώτοι Άραβες έκαιγαν κάθε βιβλίο, αφού το Κοράνι τα είχε πει όλα, ο θρησκευτικός ηγέτης της Φλωρεντίας τον 15° αι. Σαβοναρόλα παρέδιδε στην πυρά αρχαίες περγαμηνές, ενώ ο Λούθηρος έκαιγε δημοσίως τις εντολές του Πάπα.

Στο Βυζάντιο πυρπολήθηκαν ελληνικά βιβλία των κλασικών χρόνων αλλά και άνθρωποι, διότι η νέα θρησκεία ήθελε να «σβήσει» καθετί εθνικό/παγανιστικό. Ο Κυρ. Σιμόπουλος σημειώνει: «*Το 529 με εντολή του Ιουστινιανού – οι αθηναϊκές σχολές. Όπως μας πληροφορεί ο χρονογράφος Ιωάννης Μαλαλάς ρίχτηκαν στην πυρά ελληνικά βιβλία των κλασικών και μετακλασικών χρόνων και έργα τέχνης πολυμίσητα για τη νέα θρησκεία. Δεν είναι το μοναδικό περιστατικό. Το 724 ο εικονομάχος αυτοκράτορας Λέων Γ' πρόσταξε να πυρποληθεί η περίφημη Οικουμενική Σχολή, το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της εποχής, όπου στεγαζόταν η μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του Βυζαντίου, επειδή οι δάσκαλοι του εκπαιδευτηρίου αρνήθηκαν να γνωματεύσουν εναντίον της λατρείας των εικόνων. Οι χρονογράφοι Κεδρηνός, Ζωναράς, Γλυκάς και Μανασσής βεβαιώνουν ότι ο αυτοκράτορας έδωσε εντολή να κυκλωθεί από ένοπλους στρατιώτες το κτίριο κατά την διάρκεια της πυρκαγιάς και να απαγορευθεί η έξοδος του προσωπικού από τη Σχολή, με αποτέλεσμα να καούν όχι μόνο οι θησαυροί της βιβλιοθήκης αλλά και οι διδάσκαλοι. Εφτά περίπου αιώνες αργότερα, το 1463, δέκα χρόνια μετά την άλωση, ο πατριάρχης Γεννάδιος (Γεώργιος Σχολάριος) έκαψε το βιβλίο του Πλήθωνος (Γεμιστού) «Νόμοι», εξαιτίας εισηγήσεών του για πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές μεταρρυθμίσεις*».

Είναι φανερό και ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι οι πυρπολήσεις περγαμηνών, χειρόγραφων και βιβλίων αποτελεί έργο κυρίαρχων εξουσιαστικών δυνάμεων –πολιτικών ή/και θρησκευτικών– όλων των εποχών. Είναι η προσπάθεια τους να ελέγξουν τη «γνώση» και να αφαιρέσουν τη μνήμη. Γι' αυτό και το 1989, η τότε κυβέρνηση συνεργασίας ΝΔ-Ενιαίου Συνασπισμού (ΚΚΕ-ΕΑΡ) αποφάσισαν να παραδοθούν στην πυρά 17,5 εκατομμύρια φάκελοι και έγγραφα και αφορούσαν στον έλεγχο και καταγραφή των πολιτών, κυρίως αριστερών. Φάκελοι κοινωνικών φρονημάτων. Μια τακτική ενάντια σε κάθε έννοια ιστορικής έρευνας όπου το Κράτος, ενοποιημένο, στα πλαίσια δήθεν της εθνικής συμφιλίωσης «έσβησε» μονοκονδυλιά μέρος της σύγχρονης κοινωνικής ιστορίας. Από την πυρά γλίτωσαν 2.500 περίπου έγγραφα-φάκελοι ηγετών και επώνυμων του αντιστασιακού αγώνα, διαχωρίζοντας, έτσι, τους πατραπεζική λογική. Αυτή η είδηση δεν έγινε πρώτο θέμα στα κανάλια, ούτε βγάλαν ανακοινώσεις σύλλογοι, συνδικάτα και κόμματα, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Όπως έγινε για την καύση του βιβλίου Τριβιζά στη Χαλκίδα. Δυο μέτρα και δυο σταθμά και τώρα.

Και κάτι τελευταίο, αλλά πάντα επίκαιρο. Ο αμερικάνικος οργανισμός FDA που έδωσε τις «εγκρίσεις» για την κατ' εξαίρεση κυκλοφορία των anti-covid εμβολίων, κατά τη δεκαετία του '50 έστειλε στην πυρά τα βιβλία του Βίλχελμ Ράιχ που σχετίζονταν με την οργόνη. Μετά από πολυετή δικαστική διαμάχη που υπήρχε ανάμεσα σε Ράιχ και FDA, ο Ράιχ οδηγήθηκε στη φυλακή όπου και πέθανε από ανακοπή καρδιάς και τα βιβλία του στη πυρά. Και όλα αυτά εν έτει 1956-57 στη «φιλελεύθερη» Αμερική. Αλλά, η εξουσία έχει έναν *Μεσαίωνα* και έναν *ναζισμό* για να ξεπλένει όλα τα εγκλήματά της.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 222
Ιανουάριος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή

των– προέβησαν στην καύση του συγκεκριμένου βιβλίου, λόγω της κάθετης αντίθεσής τους με το περιεχόμενο του. Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει γραφτεί κατ' εντολή του Υπουργείου Υγείας και προλογίζεται από τον Σ. Τσιόδρα. Σίγουρα φέρει μεγάλες αστοχίες και υπερβολές, τόσο στα λεγόμενα του συγγραφέα, όσο και στην εικονογράφησή του. Αυτό, όμως, δεν καθιστά να ρίπτεται στην πυρά ένα βιβλίο, το οποιοδήποτε βιβλίο.

Από τη μελέτη της ιστορίας περί της καύσης των βιβλίων, βιβλιοθηκών και αρχείων, διαπιστώνεται εύκολα ότι αποτελεί μια κατά κόρο εξουσιαστική και εκκλησιαστική πρακτική. Αυτό που έγινε στη Χαλκίδα είναι η μίμηση αυτής της πρακτικής. Και είναι επιτυχία του συστήματος που έχει διδάξει αυτές τις πρακτικές.

Έχει κυριαρχήσει η άποψη, ότι η καύση των βιβλίων αποτελεί μια ναζιστική πρακτική, λόγω της καύσης χιλιάδων βιβλίων στις 10 Μαΐου 1933 σε πλατεία του Βερολίνου. Την ίδια νύχτα αντίστοιχες τελετές είχαν πραγματοποιηθεί σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Γερμανίας αλλά και στους προαύλιους χώρους των πανεπιστημίων. Η συγκεκριμένη πρακτική είχε την συμπαράσταση χιλιάδων γερμανών πολιτών, οι οποίοι κατέκλυσαν τις πλατείες για να κάψουν βιβλία των Μαρξ, Μπρεχτ, Θερβάντες, Αϊνστάιν, Τόμας Μαν κ.ά.. Αντίστοιχα, ναζιστικές φοιτητικές ομάδες είχαν οργανώσει ανάλογες «γιορτές» στα πανεπιστήμια. Δεν ήταν η πρώτη φορά που στον συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο φοιτητές πρωτοστατούσαν στο κάψιμο βιβλίων. Το 1817, λοιπόν, γερμανικές φοιτητές οργανώσεις (*Burschenschaften*) επέλεξαν την τριακοσιοστή επέτειο των 95 Θέσεων του Λούθηρου, για να διαδηλώσουν υπέρ μιας ενοποιημένης χώρας, καίγοντας αντιεθνικά και αντιδραστικά κείμενα και βιβλία που τα έκριναν ως «αντιγερμανικά». Λίγα χρόνια αργότερα, ο ποιητής Χάινριχ Χάινε, το 1821, έγραψε την περίφημη φράση «*Dort, wo man Bücher verbrennt, verbrennt man am Ende auch Menschen*»: «*Εκεί που καίνε βιβλία, στο μέλλον θα καίνε ανθρώπους*». Ενώ ο Φρόυντ είπε, όταν οι Ναζί έκαψαν τα βιβλία του: «*Μα τί εξέλιξη είναι αυτή! Στον Μεσαίωνα θα έκαιγαν εμένα. Τώρα καίνε μόνο τα βιβλία μου*». Παρατηρείται, λοιπόν, μια ακολουθία στην καύση βιβλίων και ανθρώπων, αιώνες τώρα. Δεν έγινε μόνο τον Μεσαίωνα και το 1943, αλλά και στο Βυζάντιο και σε προγενέστερες εποχές. Μια ιστορία παράλληλη με την εξέλιξη της εξουσίας.

Οι αρχαίοι Αθηναίοι, λοιπόν, έκριναν, ως βλάσφημο και έκαψαν το έργο του Πρωταγόρα «Περί θεών». Ο Μέγας Αλέξανδρος πυρπόλησε πάνω από 12.000 περσικά πρωτότυπα ήθελε να «σβήσει» καθετί εθνικό/παγανιστικό. Ο Κυρ. Σιμόπουλος σημειώνει: «*Το 529 με εντολή του Ιουστινιανού – οι αθηναϊκές σχολές. Όπως μας πληροφορεί ο χρονογράφος Ιωάννης Μαλαλάς ρίχτηκαν στην πυρά ελληνικά βιβλία των κλασικών και μετακλασικών χρόνων και έργα τέχνης πολυμίσητα για τη νέα θρησκεία. Δεν είναι το μοναδικό περιστατικό. Το 724 ο εικονομάχος αυτοκράτορας Λέων Γ' πρόσταξε να πυρποληθεί η περίφημη Οικουμενική Σχολή, το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της εποχής, όπου στεγαζόταν η μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του Βυζαντίου, επειδή οι δάσκαλοι του εκπαιδευτηρίου αρνήθηκαν να γνωματεύσουν εναντίον της λατρείας των εικόνων. Οι χρονογράφοι Κεδρηνός, Ζωναράς, Γλυκάς και Μανασσής βεβαιώνουν ότι ο αυτοκράτορας έδωσε εντολή να κυκλωθεί από ένοπλους στρατιώτες το κτίριο κατά την διάρκεια της πυρκαγιάς και να απαγορευθεί η έξοδος του προσωπικού από τη Σχολή, με αποτέλεσμα να καούν όχι μόνο οι θησαυροί της βιβλιοθήκης αλλά και οι διδάσκαλοι. Εφτά περίπου αιώνες αργότερα, το 1463, δέκα χρόνια μετά την άλωση, ο πατριάρχης Γεννάδιος (Γεώργιος Σχολάριος) έκαψε το βιβλίο του Πλήθωνος (Γεμιστού) «Νόμοι», εξαιτίας εισηγήσεών του για πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές μεταρρυθμίσεις*».

Είναι φανερό και ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι οι πυρπολήσεις περγαμηνών, χειρόγραφων και βιβλίων αποτελεί έργο κυρίαρχων εξουσιαστικών δυνάμεων –πολιτικών ή/και θρησκευτικών– όλων των εποχών. Είναι η προσπάθεια τους να ελέγξουν τη «γνώση» και να αφαιρέσουν τη μνήμη. Γι' αυτό και το 1989, η τότε κυβέρνηση συνεργασίας ΝΔ-Ενιαίου Συνασπισμού (ΚΚΕ-ΕΑΡ) αποφάσισαν να παραδοθούν στην πυρά 17,5 εκατομμύρια φάκελοι και έγγραφα και αφορούσαν στον έλεγχο και καταγραφή των πολιτών, κυρίως αριστερών. Φάκελοι κοινωνικών φρονημάτων. Μια τακτική ενάντια σε κάθε έννοια ιστορικής έρευνας όπου το Κράτος, ενοποιημένο, στα πλαίσια δήθεν της εθνικής συμφιλίωσης «έσβησε» μονοκονδυλιά μέρος της σύγχρονης κοινωνικής ιστορίας. Από την πυρά γλίτωσαν 2.500 περίπου έγγραφα-φάκελοι ηγετών και επώνυμων του αντιστασιακού αγώνα, διαχωρίζοντας, έτσι, τους παρακολουθούντες σε δυο κατηγορίες.

Επιπλέον, πριν από λίγους μήνες οι πιστώτριες τράπεζες του εκδοτικού οίκου Γαβριηλίδη αποφάσισαν από κοινού στην πολτοποίηση των βιβλίων του πτωχευμένου οίκου. Είναι εκείνες οι τράπεζες που διαθέτουν πολιτιστικά ιδρύματα και εκδόσεις παράλληλα. Προτίμησαν την πολτοποίηση ορμώμενες από μια απόλυτα καπιταλιστική και κατ' εξαίρεση κυκλοφορία των anti-covid εμβολίων, κατά τη δεκαετία του '50 έστειλε στην πυρά τα βιβλία του Βίλχελμ Ράιχ που σχετίζονταν με την οργόνη. Μετά από πολυετή δικαστική διαμάχη που υπήρχε ανάμεσα σε Ράιχ και FDA, ο Ράιχ οδηγήθηκε στη φυλακή όπου και πέθανε από ανακοπή καρδιάς και τα βιβλία του στη πυρά. Και όλα αυτά εν έτει 1956-57 στη «φιλελεύθερη» Αμερική. Αλλά, η εξουσία έχει έναν *Μεσαίωνα* και έναν *ναζισμό* για να ξεπλένει όλα τα εγκλήματά της.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 20ος, Φύλλο 222
Ιανουάριος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Διαδρομές ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του συντρόφου και αδελφού μας Γιώργου Βλασσόπουλου

«Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά. Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αυτή η υπεύθυνη στάση των αναρχικών έρχεται να καθορίσει τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην Αναρχική Θεώρηση».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009, *Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού*)

Το ζήτημα της ασφάλειας, το κράτος και η αναρχική οπτική

Έχουμε την βαθιά πεποίθηση, ότι οι θεμελιώδεις αρχές της αναρχίας δεν αποτελούν απολιθωμένους κανόνες και δόγματα, που φυλάγονται σε κάποια επαναστατική κιβωτό, ούτε κτήμα ορισμένων μυημένων, των οποίων η αυθεντία δεν αμφισβητείται. Η εξουσία μιας «αλήθειας» που νομιμοποιεί το κράτος, ή η απόλυτη, αλάθητη και καθολική εξουσία των εκπροσώπων της επιστήμης, όχι μόνο δεν μας δεσμεύει, αλλά την απορρίπτουμε κατηγορηματικά. Όπως έγραφε ο *Μιχαήλ Μπακούνιν*, «*Γενικά, δεν ζητάμε τίποτα περισσότερο απ' το να υπάρξουν άνθρωποι, προικισμένοι με μεγάλη γνώση, μεγάλη πείρα, μεγάλα πνεύματα και, πάνω απ' όλα, μεγάλες καρδιές, που ν' ασκήσουν πάνω μας μια φυσική και θεμιτή επιρροή, μιαν επιρροή ελεύθερα αποδεχτή και ποτέ επιβεβλημένη στ' όνομα μιας οιασδήποτε επίσημης αυθεντίας, είτε ουράνιας είτε επίγειας*» (*Θεός και Κράτος*).

Στο βαθμό που οι ανθρώπινες ιδέες αναπτύσσονται σ' αυτήν την κατεύθυνση, η σαφήνεια είναι εκείνη, η οποία πρώτα απ' όλα απομακρύνει από το ψεύδος της πολιτικής, αλλά και από την ίδια την πολιτική· η διαύγεια ακόμα και των πολυπλοκότερων ιδεών είναι εκείνη, που απομακρύνει από τον κόσμο των «ειδικών» και των προνομίων, που ούτως ή άλλως αρνούμαστε σ' αυτούς και όχι μόνο. Γι' αυτό και οι αναρχικοί δεν τσαλαβουτούν σε κάποιου είδους ιδεολογική σαλάτα, γι' αυτό και οι γκρίζες περιοχές και τα θολά νερά αποτελούν το προνομιακό πεδίο των κάθε λογής τεχνικών της εξουσίας. Οι ανθρώπινες σκέψεις και εμπειρίες χιλιάδων ετών, ένα πλήθος παραστάσεων και ιδεών, αλλά και οι κακουχίες και τα δεινά, που έχουν υποστεί οι ανθρώπινες κοινωνίες από την κρατική κατοχή, υποτίθεται ότι θα οδηγούσαν στην αναγνώριση και την αποτίναξη, πρώτα απ' όλα, του παραλογισμού περί της αναγκαιότητας του κρατικού ζυγού.

εξουσία, αυτή την δικαιοδοσία, γιατί αύριο δεν θα πρέπει να αποδεχθούμε κάτι παρόμοιο για ένα άλλο «κρίσιμο» ζήτημα, αφού κάτι τέτοιο υποτίθεται θα συνηγορεί προς το «γενικό καλό»; Μα αυτός, ακριβώς, είναι ο απλός τρόπος με τον οποίο αναπαράγονται οι εξουσιαστικές σχέσεις, η κοινωνική αποδοχή της κρατικής επιβολής και κάθε μορφής εκμετάλλευση, που δεσμεύει την ανθρώπινη δημιουργικότητα, που αλυσοδένει τις ζωτικές κοινωνικές δυνάμεις.

Ας δούμε ένα πρόσφατο παράδειγμα.

Εξανίστανται ορισμένοι, κατά δήλωσή τους ορμώμενοι εξ αναρχοκομμουνιστικών επάλξεων, εμπρός στις ποικίλες εναντιώσεις στα απαγορευτικά μέτρα, που επιβάλλει το κράτος-εγγυητής της υγειονομικής ασφάλειας των πολιτών, διότι, όπως ισχυρίζονται, δεν έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο κοινωνικής συνείδησης και αυτοπειθάρχησης, με αποτέλεσμα να έχουμε ανάγκη τις έξωθεν και άνωθεν εντολές, δηλαδή τις κρατικές εντολές και απαγορεύσεις. Μάς προτρέπουν, μάλιστα, να αρκεστούμε σε μια κριτική στα κυβερνητικά μέτρα για την πανδημία και στην εμφανή

proprium bonum sapientis est), ενώ ο **Επίκτητος** παρότρυνε με τον ίδιο τρόπο γράφοντας: «*πλησίασε τη φιλοσοφία, αν θέλεις να κερδίσεις, ως αντάλλαγμα την απάθεια, την ελευθερία, την ηρεμία [ασφάλεια]*». Η ***επικούρεια*** αταραξία από την πλευρά της προϋποθέτει την συνεχή καλλιέργεια της απλότητας, την συνεχή απομάκρυνση από τις μάταιες αναζητήσεις και την ματαιοδοξία της κοινωνικής αναγνώρισης, ενώ η ***στωική αταραξία*** δοκιμάζεται και ατσαλώνεται μέσα στους πολιτικούς αγώνες και διαμάχες, μέσα από την επαφή με τα πλήθη, μέσω του θάρρους, της επιμονής, και της εσωτερικής πειθαρχίας στην διαρκή κατάδυση στις υποθέσεις του κόσμου. Έτσι, σύμφωνα και με το αρχαίο επικούρειο ρητό, η έσχατη, μεγάλη και οριστική πηγή ανασφάλειας παραμένει ο θάνατος: «***Σε ό,τι αφορά τον θάνατο κατοικούμε όλοι οι άνθρωποι μιαν ανοχύρωτη πόλη***» (**Επίκουρος**, *Προσφώνησις*). Τελικά, όμως, ο σοφός, με συνεχείς ασκήσεις, θα καταστήσει τον εαυτό του ένα απόρθητο φρούριο, σύμφωνα και με τον ***Μάρκο Αυρήλιο*** (*Τα Εις εαυτόν, Βιβλίο IV*): «*Όμοιος να είσαι με το*

ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην Αναρχική Θεώρηση».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009, *Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού*)

Το ζήτημα της ασφάλειας, το κράτος και η αναρχική οπτική

Γιώργου Βλασσόπουλου

Έχουμε την βαθιά πεποίθηση, ότι οι θεμελιώδεις αρχές της αναρχίας δεν αποτελούν απολιθωμένους κανόνες και δόγματα, που φυλάγονται σε κάποια επαναστατική κιβωτό, ούτε κτήμα ορισμένων μυημένων, των οποίων η αυθεντία δεν αμφισβητείται. Η εξουσία μιας «αλήθειας» που νομιμοποιεί το κράτος, ή η απόλυτη, αλάθητη και καθολική εξουσία των εκπροσώπων της επιστήμης, όχι μόνο δεν μας δεσμεύει, αλλά την απορρίπτουμε κατηγορηματικά. Όπως έγραφε ο *Μιχαήλ Μπακούνιν*, «*Γενικά, δεν ζητάμε τίποτα περισσότερο απ' το να υπάρξουν άνθρωποι, προικισμένοι με μεγάλη γνώση, μεγάλη πείρα, μεγάλα πνεύματα και, πάνω απ' όλα, μεγάλες καρδιές, που ν' ασκήσουν πάνω μας μια φυσική και θεμιτή επιρροή, μιαν επιρροή ελεύθερα αποδεχτή και ποτέ επιβεβλημένη στ' όνομα μιας οιασδήποτε επίσημης αυθεντίας, είτε ουράνιας είτε επίγειας*» (*Θεός και Κράτος*).

Στο βαθμό που οι ανθρώπινες ιδέες αναπτύσσονται σ' αυτήν την κατεύθυνση, η σαφήνεια είναι εκείνη, η οποία πρώτα απ' όλα απομακρύνει από το ψεύδος της πολιτικής, αλλά και από την ίδια την πολιτική· η διαύγεια ακόμα και των πολυπλοκότερων ιδεών είναι εκείνη, που απομακρύνει από τον κόσμο των «ειδικών» και των προνομίων, που ούτως ή άλλως αρνούμαστε σ' αυτούς και όχι μόνο. Γι' αυτό και οι αναρχικοί δεν τσαλαβουτούν σε κάποιου είδους ιδεολογική σαλάτα, γι' αυτό και οι γκρίζες περιοχές και τα θολά νερά αποτελούν το προνομιακό πεδίο των κάθε λογής τεχνικών της εξουσίας. Οι ανθρώπινες σκέψεις και εμπειρίες χιλιάδων ετών, ένα πλήθος παραστάσεων και ιδεών, αλλά και οι κακουχίες και τα δεινά, που έχουν υποστεί οι ανθρώπινες κοινωνίες από την κρατική κατοχή, υποτίθεται ότι θα οδηγούσαν στην αναγνώριση και την αποτίναξη, πρώτα απ' όλα, του παραλογισμού περί της αναγκαιότητας του κρατικού ζυγού.

Και όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι διαθέτουν, είτε ηθελημένα είτε εκβιαζόμενοι, ζωτικές δυνάμεις, ζωτική ενέργεια προς όφελος των καταπιεστών και εκμεταλλευτών τους. Όταν και όποτε οι αυταπάτες περισσεύουν, επιλέγουν, και δικαίως, να βαδίσουν στο χιλιοπατημένο μονοπάτι της εξέγερσης, από το οποίο συνήθως αποσύρονται, είτε γιατί η οργή εκτονώνεται, είτε γιατί η εξουσία προβαίνει σε παραχωρήσεις και προσφέρει δικαιώματα. Η αποδοχή τους, με ή χωρίς αυταπάτες, οδηγεί σε νέες κρατικές βαρβαρότητες, η εξουσία γίνεται ακόμη πιο αχαλίνωτη, γιατί πολύ απλά ακόμη και η πιο δεσποτική εξουσία τρέφεται από την αναγνώριση και την νομιμοποίηση της από τους υπηκόους της.

Σ' αυτό το σημείο διαφέρει η αντιμετώπιση του κράτους εκ μέρους των αναρχικών, οι οποίοι παραμένουν σφοδροί πολέμιοι του, σε κάθε περίπτωση, «εξαιρετική» ή

εξουσία, αυτή την δικαιοδοσία, γιατί αύριο δεν θα πρέπει να αποδεχθούμε κάτι παρόμοιο για ένα άλλο «κρίσιμο» ζήτημα, αφού κάτι τέτοιο υποτίθεται θα συνηγορεί προς το «γενικό καλό»; Μα αυτός, ακριβώς, είναι ο απλός τρόπος με τον οποίο αναπαράγονται οι εξουσιαστικές σχέσεις, η κοινωνική αποδοχή της κρατικής επιβολής και κάθε μορφής εκμετάλλευση, που δεσμεύει την ανθρώπινη δημιουργικότητα, που αλυσοδένει τις ζωτικές κοινωνικές δυνάμεις.

Ας δούμε ένα πρόσφατο παράδειγμα.

Εξανίστανται ορισμένοι, κατά δήλωσή τους ορμώμενοι εξ αναρχοκομμουνιστικών επάλξεων, εμπρός στις ποικίλες εναντιώσεις στα απαγορευτικά μέτρα, που επιβάλλει το κράτος-εγγυητής της υγειονομικής ασφάλειας των πολιτών, διότι, όπως ισχυρίζονται, δεν έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο κοινωνικής συνείδησης και αυτοπειθάρχησης, με αποτέλεσμα να έχουμε ανάγκη τις έξωθεν και άνωθεν εντολές, δηλαδή τις κρατικές εντολές και απαγορεύσεις. Μάς προτρέπουν, μάλιστα, να αρκεστούμε σε μια κριτική στα κυβερνητικά μέτρα για την πανδημία και στην εμφανή πρόθεση εκμετάλλευσης της ευκαιρίας, ώστε να επιβληθούν «άσχετα» μέτρα. Αλλά, μέχρι εκεί. Θα πρέπει να δεχθούμε κάποιους προσωρινούς(;) περιορισμούς και απλά να είμαστε σε μια επιφυλακή για να μην μετατραπούν τα προσωρινά μέτρα σε μόνιμα!!!

Η κουτοπονηριά σ' όλο της το μεγαλείο, θα σχολίαζε κάποιος και θα προσπερνούσε, δίχως ν' ασχοληθεί περισσότερο. Και δεν θα είχε άδικο, αφού πλήθος επιφανών εκπροσώπων της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ, όχι μόνο δεν αποσυνδέουν τα λεγόμενα υγειονομικά μέτρα από τη ***νέα τάξη πραγμάτων***, που σχεδιάζουν, αλλά διαβεβαιώνουν ότι μ' αφορμή την «πανδημία» ανοίγονται αδιανόητες ευκαιρίες και συγκεκριμένα ότι οι «*πιθανότητες για αλλαγή και για μια νέα τάξη πραγμάτων είναι απεριόριστη, μόνο η φαντασία μας μπορεί να βάλει φραγμό*» (*Η Μεγάλη επανεκκίνηση, Klaus Schwab, Thierry Malleret*).

proprium bonum sapientis est), ενώ ο **Επίκτητος** παρότρυνε με τον ίδιο τρόπο γράφοντας: «*πλησίασε τη φιλοσοφία, αν θέλεις να κερδίσεις, ως αντάλλαγμα την απάθεια, την ελευθερία, την ηρεμία [ασφάλεια]*». Η ***επικούρεια*** αταραξία από την πλευρά της προϋποθέτει την συνεχή καλλιέργεια της απλότητας, την συνεχή απομάκρυνση από τις μάταιες αναζητήσεις και την ματαιοδοξία της κοινωνικής αναγνώρισης, ενώ η ***στωική αταραξία*** δοκιμάζεται και ατσαλώνεται μέσα στους πολιτικούς αγώνες και διαμάχες, μέσα από την επαφή με τα πλήθη, μέσω του θάρρους, της επιμονής, και της εσωτερικής πειθαρχίας στην διαρκή κατάδυση στις υποθέσεις του κόσμου. Έτσι, σύμφωνα και με το αρχαίο επικούρειο ρητό, η έσχατη, μεγάλη και οριστική πηγή ανασφάλειας παραμένει ο θάνατος: «***Σε ό,τι αφορά τον θάνατο κατοικούμε όλοι οι άνθρωποι μιαν ανοχύρωτη πόλη***» (***Επίκουρος***, *Προσφώνησις*). Τελικά, όμως, ο σοφός, με συνεχείς ασκήσεις, θα καταστήσει τον εαυτό του ένα απόρθητο φρούριο, σύμφωνα και με τον ***Μάρκο Αυρήλιο*** (*Τα Εις εαυτόν, Βιβλίο IV*): «*Όμοιος να είσαι με το ακρωτήριο, όπου όλο έρχεται και σπάζει το κύμα: εκείνο μένει ακίνητο...*». Ασφάλεια της παράστασης, ασφάλεια της επιθυμίας, της δράσης και τέλος ασφάλεια απέναντι στον θάνατο.

Είναι εύκολα κατανοητή, λοιπόν, η τεράστια εννοιολογική μεταβολή που αφορά στην ***ασφάλεια***,, όταν αυτή προσδιορίζεται πλέον, όχι ως μια εσωτερική υπόθεση, αλλά ως κατάσταση, σκοπός, βασική λειτουργία, αλλά και θεμέλιο του νεωτερικού κράτους.

Οι θεωρούμενοι κλασικοί της πολιτικής σκέψης, αλλά και θεμελιωτές του νεωτερικού κράτους, ο ***Χομπς***, ο ***Σπινόζα***, ο ***Λοκ***, ο ***Ρουσσώ***, θέτουν την ***ασφάλεια*** στο κέντρο του θεωρητικού τους συστήματος.

Σύμφωνα με τον ***Χομπς***, όσοι «***συγκρότησαν την πολιτική κοινότητα [τη συγκρότησαν] για τη διαρκή και όχι προσωρινή ασφάλειά τους***» (κεφ. 19, *Λεβιάθαν*), σύμφωνα με τον ***Σπινόζα*** «***η αρετή του κράτους είναι η ασφά-***

ουράνιας είτε επίγειας» (Θεός και Κράτος).

Στο βαθμό που οι ανθρώπινες ιδέες αναπτύσσονται σ' αυτήν την κατεύθυνση, η σαφήνεια είναι εκείνη, η οποία πρώτα απ' όλα απομακρύνει από το ψεύδος της πολιτικής, αλλά και από την ίδια την πολιτική· η διαύγεια ακόμα και των πολυπλοκότερων ιδεών είναι εκείνη, που απομακρύνει από τον κόσμο των «ειδικών» και των προνομίων, που ούτως ή άλλως αρνούμαστε σ' αυτούς και όχι μόνο. Γι' αυτό και οι αναρχικοί δεν τσαλαβουτούν σε κάποιου είδους ιδεολογική σαλάτα, γι' αυτό και οι γκρίζες περιοχές και τα θολά νερά αποτελούν το προνομιακό πεδίο των κάθε λογής τεχνικών της εξουσίας. Οι ανθρώπινες σκέψεις και εμπειρίες χιλιάδων ετών, ένα πλήθος παραστάσεων και ιδεών, αλλά και οι κακουχίες και τα δεινά, που έχουν υποστεί οι ανθρώπινες κοινωνίες από την κρατική κατοχή, υποτίθεται ότι θα οδηγούσαν στην αναγνώριση και την αποτίναξη, πρώτα απ' όλα, του παραλογισμού περί της αναγκαιότητας του κρατικού ζυγού.

Και όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι διαθέτουν, είτε ηθελημένα είτε εκβιαζόμενοι, ζωτικές δυνάμεις, ζωτική ενέργεια προς όφελος των καταπιεστών και εκμεταλλευτών τους. Όταν και όποτε οι αυταπάτες περισσεύουν, επιλέγουν, και δικαίως, να βαδίσουν στο χιλιοπατημένο μονοπάτι της εξέγερσης, από το οποίο συνήθως αποσύρονται, είτε γιατί η οργή εκτονώνεται, είτε γιατί η εξουσία προβαίνει σε παραχωρήσεις και προσφέρει δικαιώματα. Η αποδοχή τους, με ή χωρίς αυταπάτες, οδηγεί σε νέες κρατικές βαρβαρότητες, η εξουσία γίνεται ακόμη πιο αχαλίνωτη, γιατί πολύ απλά ακόμη και η πιο δεσποτική εξουσία τρέφεται από την αναγνώριση και την νομιμοποίηση της από τους υπηκόους της.

Σ' αυτό το σημείο διαφέρει η αντιμετώπιση του κράτους εκ μέρους των αναρχικών, οι οποίοι παραμένουν σφοδροί πολέμιοί του, σε κάθε περίπτωση, «εξαιρετική» ή μη, θεωρούν κράτος και κεφάλαιο τους νόμιμους βιαστές της θέλησης των ανθρώπων, αρνούμενοι να αποδεχθούν νόμους, θεσμούς και κάθε λογής κρατικές απαγορεύσεις, εντολές και καταναγκασμούς.

Ή μήπως υπάρχουν εξαιρέσεις, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι και ποιες είναι αυτές; Μπορούμε να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα στους δυνάστες μας, στ' όνομα της «ασφάλειας», έστω της υγειονομικής, να αναλαμβάνουν τα «κατάλληλα καθήκοντα», ώστε να μας «προστατέψουν»; Όμως, εάν αναγνωρίσουμε ορισμένα δικαιώματα στο κράτος, εφ' όσον δεχόμαστε την (δήθεν) υπό όρους εξουσία του, να επιβάλλει απαγορεύσεις σε καθορισμένα ζητήματα, δεν σημαίνει ότι ουσιαστικά αναγνωρίζουμε την ουσία της επιβολής; Και αν σήμερα αναγνωρίσουμε αυτή την να αποδεχθούμε κάτι παρόμοιο για ένα άλλο «κρίσιμο» ζήτημα, αφού κάτι τέτοιο υποτίθεται θα συνηγορεί προς το «γενικό καλό»; Μα αυτός, ακριβώς, είναι ο απλός τρόπος με τον οποίο αναπαράγονται οι εξουσιαστικές σχέσεις, η κοινωνική αποδοχή της κρατικής επιβολής και κάθε μορφής εκμετάλλευση, που δεσμεύει την ανθρώπινη δημιουργικότητα, που αλυσοδένει τις ζωτικές κοινωνικές δυνάμεις.

Ας δούμε ένα πρόσφατο παράδειγμα.

Εξανίστανται ορισμένοι, κατά δήλωσή τους ορμώμενοι εξ αναρχοκομμουνιστικών επάλξεων, εμπρός στις ποικίλες εναντιώσεις στα απαγορευτικά μέτρα, που επιβάλλει το κράτος-εγγυητής της υγειονομικής ασφάλειας των πολιτών, διότι, όπως ισχυρίζονται, δεν έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο κοινωνικής συνείδησης και αυτοπειθάρχησης, με αποτέλεσμα να έχουμε ανάγκη τις έξωθεν και άνωθεν εντολές, δηλαδή τις κρατικές εντολές και απαγορεύσεις. Μάς προτρέπουν, μάλιστα, να αρκεστούμε σε μια κριτική στα κυβερνητικά μέτρα για την πανδημία και στην εμφανή πρόθεση εκμετάλλευσης της ευκαιρίας, ώστε να επιβληθούν «άσχετα» μέτρα. Αλλά, μέχρι εκεί. Θα πρέπει να δεχθούμε κάποιους προσωρινούς(;) περιορισμούς και απλά να είμαστε σε μια επιφυλακή για να μην μετατραπούν τα προσωρινά μέτρα σε μόνιμα!!!

Η κουτοπονηριά σ' όλο της το μεγαλείο, θα σχολίαζε κάποιος και θα προσπερνούσε, δίχως ν' ασχοληθεί περισσότερο. Και δεν θα είχε άδικο, αφού πλήθος επιφανών εκπροσώπων της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ, όχι μόνο δεν αποσυνδέουν τα λεγόμενα υγειονομικά μέτρα από τη ***νέα τάξη πραγμάτων***, που σχεδιάζουν, αλλά διαβεβαιώνουν ότι μ' αφορμή την «πανδημία» ανοίγονται αδιανόητες ευκαιρίες και συγκεκριμένα ότι οι *«πιθανότητες για αλλαγή και για μια νέα τάξη πραγμάτων είναι απεριόριστη, μόνο η φαντασία μας μπορεί να βάλει φραγμό»* (*Η Μεγάλη επανεκκίνηση, Klaus Schwab, Thierry Malleret*). Δεν μπορούμε, λοιπόν, να μιλάμε υποκριτικά, αποκλειστικά για υγειονομική ασφάλεια, αλλά να θέτουμε γενικά το ***ζήτημα της ασφάλειας*** και της εγγύησής της από τα κράτη ή τους υπερεθνικούς οργανισμούς, όπως ο ΠΟΥ, η ΕΕ κ.ά.

Περί της αρχής της ασφάλειας, λοιπόν, ο λόγος και, άρα, περί θεμελίωσης του ίδιου του κράτους. ***Securus*** στα λατινικά είναι ***ο άνθρωπος sine cura***, δηλαδή *δίχως έγνοια*, χωρίς ανησυχία, με ήρεμη συνείδηση και ενάρετη καρδιά, ατάραχος, εκείνος που τίποτα δεν μπορεί να του διαταράξει την σταθερότητα. Μ' άλλα λόγια, περιγράφεται μια εσωτερική κατάσταση, που την χαρακτηρίζει η γαλήνη, η πραότητα, η αμετάβλητη ψυχική ηρεμία. Ο ***Σενέκας***, απευθυνόμενος στον ***Λουκίλιο***, ισχυρίστηκε ότι *«η ασφάλεια είναι το αγαθό που προσιδιάζει στον σοφό» (securitas autem*

αν θέλεις να κερδίσεις, ως αντάλλαγμα την απάθεια, την ελευθερία, την ηρεμία [ασφάλεια]». Η ***επικούρεια*** αταραξία από την πλευρά της προϋποθέτει την συνεχή καλλιέργεια της απλότητας, την συνεχή απομάκρυνση από τις μάταιες αναζητήσεις και την ματαιοδοξία της κοινωνικής αναγνώρισης, ενώ η ***στωική αταραξία*** δοκιμάζεται και ατσαλώνεται μέσα στους πολιτικούς αγώνες και διαμάχες, μέσα από την επαφή με τα πλήθη, μέσω του θάρρους, της επιμονής, και της εσωτερικής πειθαρχίας στην διαρκή κατάδυση στις υποθέσεις του κόσμου. Έτσι, σύμφωνα και με το αρχαίο επικούρειο ρητό, η έσχατη, μεγάλη και οριστική πηγή ανασφάλειας παραμένει ο θάνατος: «***Σε ό,τι αφορά τον θάνατο κατοικούμε όλοι οι άνθρωποι μιαν ανοχύρωτη πόλη***» (***Επίκουρος***, *Προσφώνησις*). Τελικά, όμως, ο σοφός, με συνεχείς ασκήσεις, θα καταστήσει τον εαυτό του ένα απόρθητο φρούριο, σύμφωνα και με τον ***Μάρκο Αυρήλιο*** (*Τα Εις εαυτόν, Βιβλίο IV*): *«Όμοιος να είσαι με το ακρωτήριο, όπου όλο έρχεται και σπάζει το κύμα: εκείνο μένει ακίνητο...»*. Ασφάλεια της παράστασης, ασφάλεια της επιθυμίας, της δράσης και τέλος ασφάλεια απέναντι στον θάνατο.

Είναι εύκολα κατανοητή, λοιπόν, η τεράστια εννοιολογική μεταβολή που αφορά στην ***ασφάλεια***, όταν αυτή προσδιορίζεται πλέον, όχι ως μια εσωτερική υπόθεση, αλλά ως κατάσταση, σκοπός, βασική λειτουργία, αλλά και θεμέλιο του νεωτερικού κράτους.

Οι θεωρούμενοι κλασικοί της πολιτικής σκέψης, αλλά και θεμελιωτές του νεωτερικού κράτους, ο ***Χομπς***, ο ***Σπινόζα***, ο ***Λοκ***, ο ***Ρουσσώ***, θέτουν την ***ασφάλεια*** στο κέντρο του θεωρητικού τους συστήματος.

Σύμφωνα με τον ***Χομπς***, όσοι «***συγκρότησαν την πολιτική κοινότητα [τη συγκρότησαν] για τη διαρκή και όχι προσωρινή ασφάλειά τους***» (κεφ. 19, *Λεβιάθαν*), σύμφωνα με τον ***Σπινόζα*** «***η αρετή του κράτους είναι η ασφάλεια***» και «***εύκολα καταλαβαίνουμε ποιο είναι το καλύτερο καθεστώς για κάθε κράτος, αν αναλογιστούμε τον σκοπό της πολιτικής κοινωνίας: ο σκοπός αυτός δεν είναι άλλος από την ειρήνη και την ασφάλεια της ζωής***» (*Πολιτική Πραγματεία*), ενώ ο ***Λοκ*** συνηγορεί διαβεβαιώνοντας, ότι «***σωτηρία και ασφάλεια είναι ο σκοπός της σύμπτυξης της κοινωνίας***» και επίσης, ότι «***[οι άνθρωποι] φροντίζουν, μόλις μπορέσουν, να αποκτήσουν την ασφάλεια και την εγγύηση της πολιτικής κοινωνίας***» (*Δεύτερη Πραγματεία*). Τέλος, ο ***Ρουσσώ***, επίσης, επισημαίνει, ότι «***ο πρώτος στόχος που έθεσαν οι άνθρωποι στην πολιτική τους συνένωση ήταν η αμοιβαία ασφάλεια***» (*Περί κοινωνικού συμβολαίου*).

Η διαπίστωση, λοιπόν, έρχεται εύκολα και αβίαστα: οτιδήποτε σ' αυτά τα κείμενα αναφέρεται ως ***ασφάλεια*** ορίζεται ταυτόχρονα ως ***η αρχή θεμελίωσης του κράτους***, αλλά και ως η πηγή κοινωνικής νομιμοποίησής του, ***μια ασφάλεια διαρκής*** και όχι προσωρινή, μια ασφάλεια που εξισώνεται με την σωτηρία και την ειρήνη, μια ασφάλεια, που εγγυάται το κράτος μόνο μέσω της επιβολής σχέσεων πειθάρχησης με τους υπηκόους ή τους πολίτες.

Έτσι, η χαρακτηριζόμενη χαώδης ή και αναρχική, προπολιτική κατάσταση, «***μια κατάσταση***», όπως την περιγράφει ο ***Χομπς***, «***εξαθλίωσης***», «***μια κατάσταση έχθρας, κακίας, βίας και αμοιβαίας καταστροφής***», όπως την χαρακτηρίζει ο ***Λοκ***, ή «***η πλέον φρικτή αταξία***» σύμφωνα με τον ***Ρουσσώ***, έρχεται να λάβει τέλος με την επινόηση του κράτους, που έχει ως πρωταρχική αποστολή του να εδραιώσει εκείνο που λείπει «απελπιστικά» στη φυσική κατάσταση, όπου παρ' όλα αυτά εγγράφονται οι μεγάλες αρχές. Όπως γράφει ο *Χομπς*, «***Πράγματι, οι νόμοι της φύσης, δηλαδή η ευθυδικία, η δικαιοσύνη, η ευγνωμοσύνη και οι παρεμφερείς ηθικές αρετές [...] δεν αποτελούν στα πλαίσια της φυσικής κατάστασης νόμους με την κυριολεξία του όρου, αλλά ιδιότητες, που ωθούν τους ανθρώπους στην ειρήνη και την υπακοή. Νόμοι υφίστανται πραγματικά μόνο μετά την ίδρυση της πολιτικής κοινότητας και είναι οι διαταγές της, άρα το θετικό δίκαιο***» (*Λεβιάθαν*).

Νόμοι, λοιπόν, είναι οι διαταγές, οι περιορισμοί, οι απαγορεύσεις, το κανονιστικό πλαίσιο, που ενσωματώνει τα λεγόμενα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα. Πράγματι, η προσδιορισμένη ως ***οριστική ασφάλεια*** δεν είναι μονοσήμαντη, αλλά ενσαρκώνεται από τον *Δικαστή*, τον *Αστυνόμο* και τον *Στρατιώτη*. Εδώ, πρέπει να κάνουμε μια επισήμανση. Η ***κατάσταση εξαίρεσης*** την οποία ορίζει ο κυρίαρχος (***Καρλ Σμιτ***, «*κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης*»), ενισχύει την εκτελεστική εξουσία, η οποία πλέον δεν αναγνωρίζει όρια στην δράση της, καταργεί κάθε προηγούμενη νομιμότητα για να αποκαταστήσει την νομιμότητα(!), γεγονός που ισχύει, είτε αφορμή είναι ο υγειονομικός κίνδυνος, είτε μια ανεξέλεγκτη εσωτερική αναταραχή.

Το ζήτημα, λοιπόν, που γρήγορα τέθηκε, δεν είναι άλλο από την υπέρβαση του νομικού πλαισίου, και την επαναθεμελίωση του πολιτικού χαρακτήρα του κράτους, γεγονός που υπερβαίνει την όποια νομική κατασκευή, η οποία προσδιορίζει κατ' αρχήν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Όμως, όπως παρατηρούν νομικοί και πολιτικοί επιστήμονες, «*τα δικαιώματα θεωρείται ότι είναι ασυμβίβαστα ακόμη και με τροποποιημένες μορφές του ωφελιμισμού. Για να είναι σημαντικά δεν μπορούν να είναι απλά προσαρτήματα του ωφελιμισμού· και γι' αυτό πρέπει να έχουν ανεξάρτητο ηθικό ρόλο, να καταλαμβάνουν δηλαδή διαφορετική ηθική σφαίρα «δώματα» (compartments) από το ωφελιμισμό*» (*Γρηγόρης Μολυβάς, Δικαιώματα και Θεωρίες Δικαιοσύνης, Rawls, Dworkin, Notick, Sen*). Μ' άλλα λόγια, ακόμα και ευνοϊκά διακείμενοι θεωρητικοί στον ***ωφελιμισμό*** διατείνονται, ότι δεν μπορεί να ενσωματώσει με συνέπεια ακόμα και τα ηθικώς σημαντικά νομικά δικαιώματα, αφού είναι δύσκολο ο ***ωφελιμισμός*** να δεχθεί τον ανεξάρτητο ρόλο του δικαιώματος.

Το παράδειγμα, που ακολουθεί, είναι χαρακτηριστικό.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι στο Κολοσσαίο παρακολουθούν με ευχαρίστηση τον βασανισμό ενός χριστιανού 50.000 αφιονισμένοι με το θέαμα θεατές, που ουρλιάζουν από ευχαρίστηση την στιγμή που κατασπαράσσεται από τα θηρία. Ένας συνεπής ωφελιμιστής το μόνο που μπορεί να πει για να δικαιολογήσει την πράξη, είναι ότι η οδύνη και ο πόνος του ενός είναι τόσος, που υπερβαίνει την ηδονή και την χαρά, που αντλούν οι πενήντα χιλιάδες· όμως κάτι τέτοιο δεν αποτελεί φυσικά ηθική καταδίκη του βασανισμού, αφού η μεγιστοποίηση σε κάθε περίπτωση μπορεί εύκολα να γείρει την πλάστιγγα στην διαφορετική πλευρά. Είναι εύκολα κατανοητό, ότι ο ***ωφελιμισμός***, εφ' όσον αποσκοπεί στο απρόσωπο βέλτιστο αποτέλεσμα είτε μέσω μια ποινής, είτε μέσω μιας απαγόρευσης, εκλαμβάνει τα άτομα ως εκείνους τους υποδοχείς του αγαθού, αδιαφορώντας για τις ειδοποιούς διαφορές που αφορούν τα πρόσωπα.

Και επιστρέφουμε στην κατάσταση εξαίρεσης.

Η επιβολή απαγόρευσης κυκλοφορίας, που ανακοινώθηκε τον Μάρτιο του 2020 με διάγγελμα του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη, κατοχυρώθηκε νομικά ως υλοποίηση της *Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου*, που εκδόθηκε για την αντιμετώπιση του κορονοϊού. Και εδώ αρχίζουν οι αντιρρήσεις αρκετών νομικών, αφού οι *Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου* αποτελούν ουσιαστικούς νόμους, οι οποίοι υποτίθεται ότι δεν είναι δυνατό να παραβιάσουν το Σύνταγμα ανατρέποντας την ιεραρχία των κανόνων δικαίου: «*Η ελευθερία κίνησης και εγκατάστασης στην ελληνική επικράτεια, δηλαδή η λεγόμενη stricto sensu προσω-*

ίδιο έχει την κυριαρχία να ορίζει, τότε δικαιούται να κάνει χρήση απεριόριστης βίας για την επίτευξη του σκοπού του και φυσικά διαθέτει όσο χρόνο εκείνο και μόνο εκείνο θεωρεί ότι του είναι απαραίτητος. Πώς είναι δυνατόν εκείνοι, που παραχωρούν μια τέτοια δήθεν πρόσκαιρη νομιμοποίηση, να βεβαιώνουν ότι αντιτίθεται στην «άλλη» καταστολή; Υπάρχει καλή και κακή κρατική καταστολή, χρειαζόμενη και αχρείαστη, απαραίτητες και χρήσιμες (υγειονομικές) απαγορεύσεις και περιορισμοί και «άλλοι», που είναι «άχρηστοι»;

Από πότε οι αναρχικοί παραδίδονται ψυχή τε και σώματι, στο επιστημονικό ιερατείο, που συνδιοικεί και συνορίζει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης; Πώς είναι δυνατόν να ξεχνάμε ότι η ζωή δημιουργεί την ζωή και όχι η επιστήμη; Όπως έγραφε ο ***Μιχαήλ Μπακούνιν***: «*Ένα επιστημονικό σώμα στο οποίο θα είχαν εμπιστευθεί τη διακυβέρνηση της κοινωνίας, πολύ σύντομα θα κατέληγε να μην αφοσιώνεται πια στην επιστήμη, αλλά σε μια τελείως διαφορετική υπόθεση· κι η τελευταία, όπως στην περίπτωση όλων των κατεστημένων εξουσιών, θα ήταν η ίδια της η αυτο-διαιώνιση, κάνοντας την κοινωνία που του έχει εμπιστευθεί την τύχη της, όλο και πιο ηλίθια και, συνακόλουθα, να έχει μεγαλύτερη ανάγκη τη διακυβέρνηση και την καθοδήγησή τους*» (Μπακούνιν, Θεός και Κράτος).

Πώς είναι δυνατόν η –σε κάθε τόπο και χρόνο καταγεγραμμένη– αφοσίωση και αυτοθυσία των αναρχικών ενάντια σε κάθε μορφή τυραννίας να χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα άκουσον άκουσον πειθάρχησης και μάλιστα δίχως όρους στα κελεύσματα των «ειδικών» και της επιστήμης, γενικά και αόριστα; Πώς είναι δυνατόν να ξεχνάμε ότι η ζωή δημιουργεί την ζωή και όχι η επιστήμη; Πώς γίνεται η αυτοθυσία και η αυταπάρνηση αναρχικών σε περιόδους πανδημίας, όπως ο ***Ερρίκο Μαλατέστα*** να χρησιμοποιούνται κουτοπόνηρα από διάφορους κινηματικούς καραγκιόζηδες για να στηριχθεί το κρατικό αφήγημα;

Ας τους θυμίσουμε, λοιπόν, ορισμένα από όσα έγραφε για την επιστήμη, τα οποία δήθεν ξεχνούν: «*Δεν πιστεύω στο αλάθητο της επιστήμης ή στη δυνατότητά της να επεξηγεί τα πάντα, όπως δεν πιστεύω στο αλάθητο του Πάπα, στην Ηθική και στη θεϊκή προέλευση της Αγίας Γραφής. Πιστεύω μόνο ό,τι μπορεί να αποδειχτεί. Ξέρω όμως πολύ καλά ότι οι αποδείξεις είναι σχετικές και συνεχώς ακυρώνονται ή ξεπερνιούνται από άλλες. Η αμφισβήτηση λοιπόν πρέπει να είναι η κινητήρια δύναμη όσων θέλουν να στά-*

λιτική κατάσταση, «*μια κατάσταση*», όπως την περιγράφει ο **Χομπς**, «**εξαθλίωσης**», «**μια κατάσταση έχθρας, κακίας, βίας και αμοιβαίας καταστροφής**», όπως την χαρακτηρίζει ο **Λοκ**, ή «**η πλέον φρικτή αταξία**» σύμφωνα με τον **Ρουσσώ**, έρχεται να λάβει τέλος με την επινόηση του κράτους, που έχει ως πρωταρχική αποστολή του να εδραιώσει εκείνο που λείπει «απελπιστικά» στη φυσική κατάσταση, όπου παρ' όλα αυτά εγγράφονται οι μεγάλες αρχές. Όπως γράφει ο *Χομπς*, «***Πράγματι, οι νόμοι της φύσης, δηλαδή η ευθυδικία, η δικαιοσύνη, η ευγνωμοσύνη και οι παρεμφερείς ηθικές αρετές [...] δεν αποτελούν στα πλαίσια της φυσικής κατάστασης νόμους με την κυριολεξία του όρου, αλλά ιδιότητες, που ωθούν τους ανθρώπους στην ειρήνη και την υπακοή. Νόμοι υφίστανται πραγματικά μόνο μετά την ίδρυση της πολιτικής κοινότητας και είναι οι διαταγές της, άρα το θετικό δίκαιο***» (*Λεβιάθαν*).

Νόμοι, λοιπόν, είναι οι διαταγές, οι περιορισμοί, οι απαγορεύσεις, το κανονιστικό πλαίσιο, που ενσωματώνει τα λεγόμενα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα. Πράγματι, η προσδιορισμένη ως **οριστική ασφάλεια** δεν είναι μονοσήμαντη, αλλά ενσαρκώνεται από τον *Δικαστή*, τον *Αστυνόμο* και τον *Στρατιώτη*. Εδώ, πρέπει να κάνουμε μια επισήμανση. Η **κατάσταση εξαίρεσης** την οποία ορίζει ο κυρίαρχος (**Καρλ Σμιτ**, «*κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης*»), ενισχύει την εκτελεστική εξουσία, η οποία πλέον δεν αναγνωρίζει όρια στην δράση της, καταργεί κάθε προηγούμενη νομιμότητα για να αποκαταστήσει την νομιμότητα(!), γεγονός που ισχύει, είτε αφορμή είναι ο υγειονομικός κίνδυνος, είτε μια ανεξέλεγκτη εσωτερική αναταραχή.

Το ζήτημα, λοιπόν, που γρήγορα τέθηκε, δεν είναι άλλο από την υπέρβαση του νομικού πλαισίου, και την επαναθεμελίωση του πολιτικού χαρακτήρα του κράτους, γεγονός που υπερβαίνει την όποια νομική κατασκευή, η οποία προσδιορίζει κατ' αρχήν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Μ' άλλα λόγια, η μη αναγωγιμότητα του πολιτικού στο νομικό αναδεικνύεται με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο στην περίπτωση της κατάστασης εξαίρεσης, που, όπως παρατήρησε ο **Καρλ Σμιτ**, αποκτά για την νομική επιστήμη ανάλογη σημασία, όπως το θαύμα για την θεολογία.

Στην κατάσταση εξαίρεσης, τελικά, το κράτος αποκαλύπτει την φύση του ή μήπως, ακριβώς για να διαφυλάξει την φύση του, προσφεύγει «προσωρινά» στην παραβίαση των θεμελιωδών «ελευθεριών»; Για εμάς τους αναρχικούς η απάντηση δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία, παρ' ότι αντιλαμβανόμαστε την διάκριση και παρακολουθούμε την συζήτηση περί ολοκληρωτισμού και των όρων επιβολής της λεγόμενης μετα-δημοκρατίας. Αδυνατούμε, όμως, να παρακολουθήσουμε, να νομιμοποιήσουμε και να συμμετάσχουμε μ' οιονδήποτε τρόπο σε μια συζήτηση, που συνηγορεί και συνομολογεί σε μια κριτική χρήση της κατάστασης εξαίρεσης, όχι μόνο γιατί προβάλλει στον κοινωλογία, ακόμα και εύνοικα διακείμενοι θεωρητικοί στον **ωφελιμισμό** διατείνονται, ότι δεν μπορεί να ενσωματώσει με συνέπεια ακόμα και τα ηθικώς σημαντικά νομικά δικαιώματα, αφού είναι δύσκολο ο **ωφελιμισμός** να δεχθεί τον ανεξάρτητο ρόλο του δικαιώματος.

Το παράδειγμα, που ακολουθεί, είναι χαρακτηριστικό.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι στο Κολοσσαίο παρακολουθούν με ευχαρίστηση τον βασανισμό ενός χριστιανού 50.000 αφιονισμένοι με το θέαμα θεατές, που ουρλιάζουν από ευχαρίστηση την στιγμή που κατασπαράσσεται από τα θηρία. Ένας συνεπής ωφελιμιστής το μόνο που μπορεί να πει για να δικαιολογήσει την πράξη, είναι ότι η οδύνη και ο πόνος του ενός είναι τόσος, που υπερβαίνει την ηδονή και την χαρά, που αντλούν οι πενήντα χιλιάδες· όμως κάτι τέτοιο δεν αποτελεί φυσικά ηθική καταδίκη του βασανισμού, αφού η μεγιστοποίηση σε κάθε περίπτωση μπορεί εύκολα να γείρει την πλάστιγγα στην διαφορετική πλευρά. Είναι εύκολα κατανοητό, ότι ο **ωφελιμισμός**, εφ' όσον αποσκοπεί στο απρόσωπο βέλτιστο αποτέλεσμα είτε μέσω μια ποινής, είτε μέσω μιας απαγόρευσης, εκλαμβάνει τα άτομα ως εκείνους τους υποδοχείς του αγαθού, αδιαφορώντας για τις ειδοποιούς διαφορές που αφορούν τα πρόσωπα.

Και επιστρέφουμε στην κατάσταση εξαίρεσης.

Η επιβολή απαγόρευσης κυκλοφορίας, που ανακοινώθηκε τον Μάρτιο του 2020 με διάγγελμα του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη, κατοχυρώθηκε νομικά ως υλοποίηση της *Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου*, που εκδόθηκε για την αντιμετώπιση του κορονοϊού. Και εδώ αρχίζουν οι αντιρρήσεις αρκετών νομικών, αφού οι *Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου* αποτελούν ουσιαστικούς νόμους, οι οποίοι υποτίθεται ότι δεν είναι δυνατό να παραβιάσουν το Σύνταγμα ανατρέποντας την ιεραρχία των κανόνων δικαίου: «*Η ελευθερία κίνησης και εγκατάστασης στην ελληνική επικράτεια, δηλαδή η λεγόμενη stricto sensu προσωπική ελευθερία, κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 παρ. 3 του Συντάγματος. Ως τέτοια,* ***πρόκειται για μια ελευθερία που δεν είναι δυνατό να ανασταλεί ούτε κατά την κήρυξη πολιορκίας σύμφωνα με το άρθρο 48 του Συντάγματος, η οποία βέβαια προβλέπεται ούτως ή άλλως με την κήρυξή της από τη Βουλή μόνο σε περίπτωση πολέμου, επιστράτευσης ή εκδήλωσης ένοπλου κινήματος για την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος.*** *Εάν είχε κηρυχθεί κατάσταση πολιορκίας θα αιρόταν απλώς η απαγόρευση λήψης ατομικών διοικητικών μέτρων περιορισμού της εν λόγω ελευθερίας με βάση το άρθρο 5 παρ. 4. Στο διάγγελμά του, ο πρωθυπουργός αιτιολόγησε το μέτρο με βάση την ανάγκη κρατικής παρέμβασης «όταν η άσκηση της ατομικής ελευθερίας υπερβαίνει τον συνταγματικό της σκοπό και απειλεί την κοινωνία*» (Όμιλος Αριστόβουλος Μάνεσης, Χαράλαμπος Κουρουνδής, Διδάκτορας Νομικής ΑΠΘ, 23-3-2020).

λοι», που είναι «άχρηστοι»;

Από πότε οι αναρχικοί παραδίδονται ψυχή τε και σώματι, στο επιστημονικό ιερατείο, που συνδιοικεί και συνορίζει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης; Πώς είναι δυνατόν να ξεχνάμε ότι η ζωή δημιουργεί την ζωή και όχι η επιστήμη; Όπως έγραφε ο **Μιχαήλ Μπακούνιν**: «*Ένα επιστημονικό σώμα στο οποίο θα είχαν εμπιστευθεί τη διακυβέρνηση της κοινωνίας, πολύ σύντομα θα κατέληγε να μην αφοσιώνεται πια στην επιστήμη, αλλά σε μια τελείως διαφορετική υπόθεση· κι η τελευταία, όπως στην περίπτωση όλων των κατεστημένων εξουσιών, θα ήταν η ίδια της η αυτο-διαιώνιση, κάνοντας την κοινωνία που του έχει εμπιστευθεί την τύχη της, όλο και πιο ηλίθια και, συνακόλουθα, να έχει μεγαλύτερη ανάγκη τη διακυβέρνηση και την καθοδήγησή τους*» (Μπακούνιν, Θεός και Κράτος).

Πώς είναι δυνατόν η –σε κάθε τόπο και χρόνο καταγεγραμμένη– αφοσίωση και αυτοθυσία των αναρχικών ενάντια σε κάθε μορφή τυραννίας να χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα άκουσον άκουσον πειθάρχησης και μάλιστα δίχως όρους στα κελεύσματα των «ειδικών» και της επιστήμης, γενικά και αόριστα; Πώς είναι δυνατόν να ξεχνάμε ότι η ζωή δημιουργεί την ζωή και όχι η επιστήμη; Πώς γίνεται η αυτοθυσία και η αυταπάρνηση αναρχικών σε περιόδους πανδημίας, όπως ο **Ερρίκο Μαλατέστα** να χρησιμοποιούνται κουτοπόνηρα από διάφορους κινηματικούς καραγκιόζηδες για να στηριχθεί το κρατικό αφήγημα;

Ας τους θυμίσουμε, λοιπόν, ορισμένα από όσα έγραφε για την επιστήμη, τα οποία δήθεν ξεχνούν: «*Δεν πιστεύω στο αλάθητο της επιστήμης ή στη δυνατότητά της να επεξηγεί τα πάντα, όπως δεν πιστεύω στο αλάθητο του Πάπα, στην Ηθική και στη θεϊκή προέλευση της Αγίας Γραφής. Πιστεύω μόνο ό,τι μπορεί να αποδειχτεί. Ξέρω όμως πολύ καλά ότι οι αποδείξεις είναι σχετικές και συνεχώς ακυρώνονται ή ξεπερνιούνται από άλλες. Η αμφισβήτηση λοιπόν πρέπει να είναι η κινητήρια δύναμη όσων θέλουν να φτάσουν κοντά στην αλήθεια. Στη θέληση για πίστη, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ακύρωση της λογικής, αντιτάσσω τη θέληση για γνώση, ώστε το τεράστιο πεδίο της έρευνας και της ανακάλυψης να είναι ανοιχτό για μας. Όπως έχω ήδη πει, αποδέχομαι μόνο ό,τι μπορεί να αποδειχθεί με τρόπο που δεν αφήνει λογικά κενά και το ενστερνίζομαι σε σχετικό βαθμό, πάντα προσδοκώντας νέες, πιο ολοκληρωμένες αλήθειες. Σε καμιά περίπτωση λοιπόν πίστη, με τη θρησκευτική έννοια του όρου*». (Ερρίκο Μαλατέστα, Αναρχισμός και Επιστήμη).

Οι αναρχικοί αρνούνται να αναγνωρίσουν, σε κάθε περίσταση, την κρατική εξουσία, όποια μορφή και αν αυτή λαμβάνει. Δεν παραβλέπουμε το γεγονός, ότι η δυνατότητα άσκησης των δικαιωμάτων, η «απόλαυση» των ίδιων ή διαφορετικών δικαιωμάτων ορίζεται από τους νόμους, που το κράτος θεσπίζει. Μήπως δεν έχει καμία σημασία,

νει τα λεγόμενα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα. Πράγματι, η προσδιορισμένη ως ***οριστική ασφάλεια*** δεν είναι μονοσήμαντη, αλλά ενσαρκώνεται από τον *Δικαστή*, τον *Αστυνόμο* και τον *Στρατιώτη*. Εδώ, πρέπει να κάνουμε μια επισήμανση. Η ***κατάσταση εξαίρεσης*** την οποία ορίζει ο κυρίαρχος (***Καρλ Σμιτ***, «*κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης*»), ενισχύει την εκτελεστική εξουσία, η οποία πλέον δεν αναγνωρίζει όρια στην δράση της, καταργεί κάθε προηγούμενη νομιμότητα για να αποκαταστήσει την νομιμότητα(!), γεγονός που ισχύει, είτε αφορμή είναι ο υγειονομικός κίνδυνος, είτε μια ανεξέλεγκτη εσωτερική αναταραχή.

Το ζήτημα, λοιπόν, που γρήγορα τέθηκε, δεν είναι άλλο από την υπέρβαση του νομικού πλαισίου, και την επαναθεμελίωση του πολιτικού χαρακτήρα του κράτους, γεγονός που υπερβαίνει την όποια νομική κατασκευή, η οποία προσδιορίζει κατ' αρχήν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Μ' άλλα λόγια, η μη αναγωγιμότητα του πολιτικού στο νομικό αναδεικνύεται με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο στην περίπτωση της κατάστασης εξαίρεσης, που, όπως παρατήρησε ο ***Καρλ Σμιτ***, αποκτά για την νομική επιστήμη ανάλογη σημασία, όπως το θαύμα για την θεολογία.

Στην κατάσταση εξαίρεσης, τελικά, το κράτος αποκαλύπτει την φύση του ή μήπως, ακριβώς για να διαφυλάξει την φύση του, προσφεύγει «προσωρινά» στην παραβίαση των θεμελιωδών «ελευθεριών»; Για εμάς τους αναρχικούς η απάντηση δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία, παρ' ότι αντιλαμβανόμαστε την διάκριση και παρακολουθούμε την συζήτηση περί ολοκληρωτισμού και των όρων επιβολής της λεγόμενης μετα-δημοκρατίας. Αδυνατούμε, όμως, να παρακολουθήσουμε, να νομιμοποιήσουμε και να συμμετάσχουμε μ' οιονδήποτε τρόπο σε μια συζήτηση, που συνηγορεί και συνομολογεί σε μια κριτική χρήση της κατάστασης εξαίρεσης, όχι μόνο γιατί προβάλλει στον κοινωνικό χώρο την υποχρέωση να αποδεχθεί μια «πρόσκαιρη» ανακωχή με την εξουσία, αλλά γιατί ***η κατάσταση εξαίρεσης δεν είναι ένας τεχνικός μηχανισμός***, αλλά η αποτύπωση της συνεχούς κατακτητικής του διάθεσης.

Ας επιμείνουμε στο ζήτημα των δικαιωμάτων, για τα οποία άλλωστε έχει χυθεί πολύ μελάνι. Όπως είδαμε, το οξύμωρο ζήτημα, που τίθεται εκ μέρους του κράτους σε μια κατάσταση εξαίρεσης, δεν είναι πλέον η διαφύλαξη των δικαιωμάτων, αλλά η διάσωση του πλαισίου που θα επιτρέψει την διάσωση των δικαιωμάτων, ζήτημα, που όπως ισχυρίζεται το ίδιο το κράτος, αφορά την γενική ***ασφάλεια***, ακόμα και όταν ως αφορμή ορίζεται μια υγειονομική «***κρίση***».

όσον αποσκοπεί στο απρόσωπο βέλτιστο αποτέλεσμα είτε μέσω μια ποινής, είτε μέσω μιας απαγόρευσης, εκλαμβάνει τα άτομα ως εκείνους τους υποδοχείς του αγαθού, αδιαφορώντας για τις ειδοποιούς διαφορές που αφορούν τα πρόσωπα.

Και επιστρέφουμε στην κατάσταση εξαίρεσης.

Η επιβολή απαγόρευσης κυκλοφορίας, που ανακοινώθηκε τον Μάρτιο του 2020 με διάγγελμα του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη, κατοχυρώθηκε νομικά ως υλοποίηση της *Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου*, που εκδόθηκε για την αντιμετώπιση του κορονοϊού. Και εδώ αρχίζουν οι αντιρρήσεις αρκετών νομικών, αφού οι *Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου* αποτελούν ουσιαστικούς νόμους, οι οποίοι υποτίθεται ότι δεν είναι δυνατό να παραβιάσουν το Σύνταγμα ανατρέποντας την ιεραρχία των κανόνων δικαίου: «*Η ελευθερία κίνησης και εγκατάστασης στην ελληνική επικράτεια, δηλαδή η λεγόμενη stricto sensu προσωπική ελευθερία, κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 παρ. 3 του Συντάγματος. Ως τέτοια, **πρόκειται για μια ελευθερία που δεν είναι δυνατό να ανασταλεί ούτε κατά την κήρυξη πολιορκίας σύμφωνα με το άρθρο 48 του Συντάγματος, η οποία βέβαια προβλέπεται ούτως ή άλλως με την κήρυξή της από τη Βουλή μόνο σε περίπτωση πολέμου, επιστράτευσης ή εκδήλωσης ένοπλου κινήματος για την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος**. Εάν είχε κηρυχθεί κατάσταση πολιορκίας θα αιρόταν απλώς η απαγόρευση λήψης ατομικών διοικητικών μέτρων περιορισμού της εν λόγω ελευθερίας με βάση το άρθρο 5 παρ. 4. Στο διάγγελμά του, ο πρωθυπουργός αιτιολόγησε το μέτρο με βάση την ανάγκη κρατικής παρέμβασης «όταν η άσκηση της ατομικής ελευθερίας υπερβαίνει τον συνταγματικό της σκοπό και απειλεί την κοινωνία*» (Όμιλος Αριστόβουλος Μάνεσης, Χαράλαμπος Κουρουνδής, Διδάκτορας Νομικής ΑΠΘ, 23-3-2020).

Θα το επαναλάβουμε, η επιβολή μιας κατάστασης εξαίρεσης εκ μέρους των κρατών, δεν έχει προσωρινό χαρακτήρα, είτε με την στενή είτε με την ευρεία έννοια, καθ' ότι αποτελεί μια βαριά κληρονομιά, που αφήνουν οι εξουσιαστές στην πορεία των διάδοχων διαχειρίσεων των κρατικών υποθέσεων. Η απόλυτη συνύφανση της ασφάλειας (υγειονομικής ή άλλης) με το κράτος δεν αφήνει, όπως είδαμε, περιθώρια αμφιβολιών σχετικά με τις προθέσεις αυτών των σχεδιασμών. Η απόλυτη πειθάρχηση, που απαιτείται, υποδηλώνει και το μέγεθος των εξουσιαστικών προσδοκιών.

Μη γελιόμαστε, αν το κράτος δικαιούται της ανοχής μας **λόγω των εξαιρετικών περιστάσεων, τις οποίες μόνο το**

ντια σε κάθε μορφή τυραννίας να χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα άκουσον άκουσον πειθάρχησης και μάλιστα δίχως όρους στα κελεύσματα των «ειδικών» και της επιστήμης, γενικά και αόριστα; Πώς είναι δυνατόν να ξεχνάμε ότι η ζωή δημιουργεί την ζωή και όχι η επιστήμη; Πώς γίνεται η αυτοθυσία και η αυταπάρνηση αναρχικών σε περιόδους πανδημίας, όπως ο ***Ερρίκο Μαλατέστα*** να χρησιμοποιούνται κουτοπόνηρα από διάφορους κινηματικούς καραγκιόζηδες για να στηριχθεί το κρατικό αφήγημα;

Ας τους θυμίσουμε, λοιπόν, ορισμένα από όσα έγραφε για την επιστήμη, τα οποία δήθεν ξεχνούν: «*Δεν πιστεύω στο αλάθητο της επιστήμης ή στη δυνατότητά της να επεξηγεί τα πάντα, όπως δεν πιστεύω στο αλάθητο του Πάπα, στην Ηθική και στη θεϊκή προέλευση της Αγίας Γραφής. Πιστεύω μόνο ό,τι μπορεί να αποδειχτεί. Ξέρω όμως πολύ καλά ότι οι αποδείξεις είναι σχετικές και συνεχώς ακυρώνονται ή ξεπερνιούνται από άλλες. Η αμφισβήτηση λοιπόν πρέπει να είναι η κινητήρια δύναμη όσων θέλουν να φτάσουν κοντά στην αλήθεια. Στη θέληση για πίστη, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ακύρωση της λογικής, αντιτάσσω τη θέληση για γνώση, ώστε το τεράστιο πεδίο της έρευνας και της ανακάλυψης να είναι ανοιχτό για μας. Όπως έχω ήδη πει, αποδέχομαι μόνο ό,τι μπορεί να αποδειχθεί με τρόπο που δεν αφήνει λογικά κενά και το ενστερνίζομαι σε σχετικό βαθμό, πάντα προσδοκώντας νέες, πιο ολοκληρωμένες αλήθειες. Σε καμιά περίπτωση λοιπόν πίστη, με τη θρησκευτική έννοια του όρου*». (Ερρίκο Μαλατέστα, Αναρχισμός και Επιστήμη).

Οι αναρχικοί αρνούνται να αναγνωρίσουν, σε κάθε περίσταση, την κρατική εξουσία, όποια μορφή και αν αυτή λαμβάνει. Δεν παραβλέπουμε το γεγονός, ότι η δυνατότητα άσκησης των δικαιωμάτων, η «απόλαυση» των ίδιων ή διαφορετικών δικαιωμάτων ορίζεται από τους νόμους, που το κράτος θεσπίζει. Μήπως δεν έχει καμία σημασία, ότι τα δικαιώματα που το κράτος διατηρεί για τον εαυτό του με την βία, τους νόμους και τους θεσμούς, δεν μπορούν να συγκριθούν με εκείνα τα «δικαιώματα» και «ελευθερίες» που χορηγεί, μετρά και αναγνωρίζει ή ανά πάσα στιγμή αρνείται στους υπηκόους ή στους πολίτες;

Ούτε υπήκοοι, λοιπόν, ούτε πολίτες.

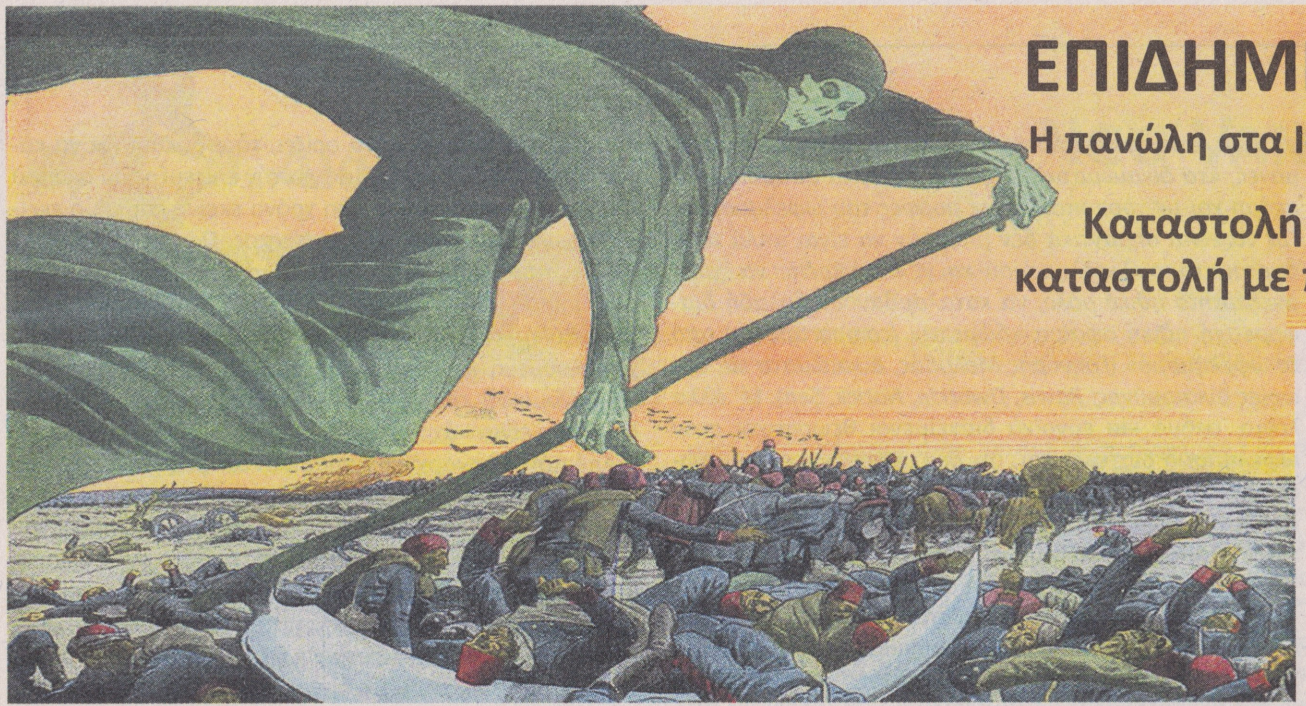
Οι αναρχικοί δεν ζητάμε περισσότερο ή λιγότερο κράτος, δεν διαπραγματευόμαστε «νέα» ή «παλαιά» κοινωνικά συμβόλαια, παραμένουμε προσηλωμένοι στην α-κρατική νοηματοδότηση της έννοιας της ανθρώπινης ελευθερίας, μακριά και ενάντια σε κρατικούς πάτρωνες, σωτήρες και κάθε λογής μεσσίες.

Συσπείρωση Ανρχικών

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η πανώλη στα Ιόνια νησιά του $17^{ου}$ και $18^{ου}$ αιώνα.

Καταστολή με λιγότερη επιστήμη τότε, καταστολή με περισσότερη επιστήμη σήμερα

Ο σημερινός ρόλος της ιατρικής επιστήμης ως μια ακλόνητη και δογματική σκέψη και η μονοθεματική προβολή μιας όψης της –μέσω του προπαγανδιστικού μηχανισμού– που βολεύει το κράτος στην επικύρωση των κατασταλτικών μέτρων και του υγειονομικού ολοκληρωτισμού έναντι των εξουσιαζόμενων, είναι ένα γεγονός που την εξευτελίζει. Δίκαια, ως εκ τούτου, μπορεί να καταταχθεί ως ένας χρήσιμος αρωγός του κράτους στην καθυπόταξη των εξουσιαζόμενων. Βέβαια, το εξουσιαστικό παρελθόν βρίθει από παραδείγματα όπου το κράτος ανέδειξε και χρησιμοποίησε, γενικά, επιστημονικές μελέτες και ανακαλύψεις εις βάρος των εξουσιαζόμενων βγάζοντας οικονομικό κέρδος, καταπιέζοντας, κατασκευάζοντας όπλα και δικαιολογώντας σφαγές πληθυσμών με βάση επιστημονικές μελέτες. Με τον ίδιο τρόπο έχουν αποσιωπηθεί, ή ακόμα και καταστραφεί, επιστημονικές μελέτες, οι οποίες ίσως να βοηθούσαν στην απελευθέρωση των ανθρώπων και η ζωή τους να ήταν απαλλαγμένη από πολλά εξουσιαστικά βάρη τού σήμερα. Από την ιατρική μέχρι την μηχανική και από την παιδαγωγική μέχρι την ανθρωπολογία, η εξουσία επέλεγε και επιλέγει αυτό που θα προωθήσει τα συμφέροντά της και τα υπόλοιπα, στην καλύτερη, θάβονται μέσα σε βιβλιοθήκες μόνο για ειδικούς ερευνητές, λοιδορούνται ή ακόμα και κατα-

κάτι νέο, αφού σε ανάλογες επιδημίες του παρελθόντος έχουν επιδείξει αγαστή συνεργασία. Ένα ενδιαφέρον ιστορικό παράδειγμα αυτής της συνεργασίας που συνέτεινε στην θλίψη, στην αγωνία και στον πόνο των ανθρώπων, –οι οποίοι εκτός από την επιδημία είχαν επιπλέον, υπό την αρωγή της ιατρικής επιστήμης, να αντιμετωπίσουν την εξουσιαστική μανία του κράτους και της εκκλησίας– είναι οι επιδημίες πανώλης στα Ιόνια νησιά τον $17^{ο}$ και τον $18^{ο}$ αιώνα. Αξίζει, βέβαια, να σημειωθεί ότι **σήμερα, που η ανάπτυξη της επιστήμης είναι τεράστια σε σχέση με τις συγκεκριμένες περιόδους που αναφέρονται, η αντιμετώπιση της κρατικής εξουσίας παραμένει στη βάση της κατασταλτική, με αποκλεισμούς, απαγορεύσεις, διαχωρισμούς, απειλές και τιμωρίες.** Θα περίμενε κάποιος ευκολόπιστος, ότι τα κατασταλτικά μέτρα του παρελθόντος για την αντιμετώπιση μιας επιδημίας να βασίζονταν σε ελλιπείς επιστημονικές μεθόδους. Ωστόσο, σήμερα, με την αλματώδη ανάπτυξη της επιστήμης, όχι μόνο η αντιμετώπιση παραμένει στην βάση της κατασταλτική και δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την σκληρότητα του παρελθόντος, αλλά συγχρόνως, η εξουσία χρησιμοποιεί την εξέλιξη της επιστήμης για την ενίσχυση της καταστολής και την περαιτέρω νομιμοποίησή της από την ιατρική επιστήμη.

για το μεγάλο κακό της επιδημίας και οδηγείτο, υποχρεωτικά, σε μαζικές εκδηλώσεις θεϊκού κατευνασμού που ουσιαστικά ήταν εκδηλώσεις υποταγής στις δύο εξουσίες. Η υποχρεωτική παρουσία σε τέτοιες τελετές **που από κοινού κράτος και εκκλησία είχαν οργανώσει** κατά την διάρκεια ή μετά από μια επιδημία, στόχευαν στην συνέτιση του αμαρτωλού ποιμνίου που εξ' αιτίας του εμφανίστηκε η επιδημία, καθώς και η έμπρακτη υποταγή του σε αυτούς που το έσωσαν, δηλαδή το κράτος και την εκκλησία. Στην Κέρκυρα, για παράδειγμα, το 1630 σε προγραμματισμένη περιφορά των λειψάνων του αγίου Σπυρίδωνα, γύρω από την πόλη, την Κυριακή των Βαΐων, η οποία θα γινόταν με αφορμή τη σωτηρία της πόλης από τον κίνδυνο της πανώλης, το συμβούλιο της πόλης προέβλεπε την επιβολή προστίμου 20 δουκάτων στους επικεφαλής των αδελφοτήτων σε περίπτωση άρνησής τους να συμμετάσχουν στην περιφορά. Στη διάρκεια της ίδιας επιδημίας και υπό τον φόβο της θεϊκής οργής, όλοι οι κάτοικοι, καθολικοί και ορθόδοξοι, οδηγούν το σκήνωμα του αγίου Σπυρίδωνα στην εκκλησία του καθολικού αγίου Ρόκκου. Η πίστη και η αφοσίωση σε Κράτος και Εκκλησία δεν κάνει διακρίσεις σε ορθόδοξους ή καθολικούς εξουσιαζόμενους. Η συγκεκριμένη παράδοση της λιτανείας κρατάει ακόμα και σήμερα προς ανάμνηση του λυτρωτικού ρόλου του αγίου στην εξάλειψη της πανώλης.

Στην δεύτερη επιδημία πανώλης που έπληξε την Κέρκυρα το 1673, και πάλι ο άγιος Σπυρίδωνας «έβαλε το χέρι του» και απαλλάχτηκε το νησί από την επιδημία. Για τον λόγο αυτό πραγματοποιείται λιτανεία του λειψάνου του την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου, που αποτελεί την τέταρτη και τελευταία λιτανεία του αγίου Σπυρίδωνα. Η λιτανεία αυτή καθιερώθηκε, όπως και η προηγούμενη, με απόφαση της Ενετικής Διοικήσεως. Να σημειωθεί ότι από τις τέσσερις λιτανείες του αγίου Σπυρίδωνα που γίνονται σήμερα στην Κέρκυρα, οι δύο αφορούν τον ρόλο του αγίου στο τέλος της επιδημίας.

Ο σημερινός ρόλος της ιατρικής επιστήμης ως μια ακλόνητη και δογματική σκέψη και η μονοθεματική προβολή μιας όψης της –μέσω του προπαγανδιστικού μηχανισμού– που βολεύει το κράτος στην επικύρωση των κατασταλτικών μέτρων και του υγειονομικού ολοκληρωτισμού έναντι των εξουσιαζόμενων, είναι ένα γεγονός που την εξευτελίζει. Δίκαια, ως εκ τούτου, μπορεί να καταταχθεί ως ένας χρήσιμος αρωγός του κράτους στην καθυπόταξη των εξουσιαζόμενων. Βέβαια, το εξουσιαστικό παρελθόν βρίθει από παραδείγματα όπου το κράτος ανέδειξε και χρησιμοποίησε, γενικά, επιστημονικές μελέτες και ανακαλύψεις εις βάρος των εξουσιαζόμενων βγάζοντας οικονομικό κέρδος, καταπιέζοντας, κατασκευάζοντας όπλα και δικαιολογώντας σφαγές πληθυσμών με βάση επιστημονικές μελέτες. Με τον ίδιο τρόπο έχουν αποσιωπηθεί, ή ακόμα και καταστραφεί, επιστημονικές μελέτες, οι οποίες ίσως να βοηθούσαν στην απελευθέρωση των ανθρώπων και η ζωή τους να ήταν απαλλαγμένη από πολλά εξουσιαστικά βάρη τού σήμερα. Από την ιατρική μέχρι την μηχανική και από την παιδαγωγική μέχρι την ανθρωπολογία, η εξουσία επέλεγε και επιλέγει αυτό που θα προωθήσει τα συμφέροντά της και τα υπόλοιπα, στην καλύτερη, θάβονται μέσα σε βιβλιοθήκες μόνο για ειδικούς ερευνητές, λοιδορούνται ή ακόμα και καταστρέφονται. Έτσι, η επιστήμη απογυμνώνεται από τον πλουραλιστικό της ρόλο του αμφισβητία και γίνεται η μια θεϊκή αλήθεια, χρήσιμη ως όργανο του κράτους και της εξουσίας. Με αυτό τον τρόπο η άποψη περί διαχωρισμού της θρησκείας από την επιστήμη δεν ευσταθεί, αφού **η μία αλήθεια η οποία εξουσιάζει, ταιριάζει και στην θρησκεία αλλά και στην επιστήμη**. Μπορεί η μεθοδολογία, για να εξαχθεί ένα συμπέρασμα τόσο στην θρησκεία όσο και στην επιστήμη να είναι εκ διαμέτρου αντίθετη, ωστόσο η χρησιμοποίηση των συμπερασμάτων για τον έλεγχο των εξουσιαζόμενων, η προώθησή τους ως μια και μοναδική αλήθεια και η άμεση συσχέτισή τους με το κράτος τις κάνει, όσον αφορά την εξουσιαστική τους θέση, να έχουν περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές. Η συμπόρευση με την εξουσία και η εξυπηρέτησή της, δεν μπορεί παρά να εξαφανίζει τις όποιες ουσιαστικές διαφορές, μετατρέποντάς τες απλά σε διαφορετικές όψεις του ίδιου κάτι νέο, αφού σε ανάλογες επιδημίες του παρελθόντος έχουν επιδείξει αγαστή συνεργασία. Ένα ενδιαφέρον ιστορικό παράδειγμα αυτής της συνεργασίας που συνέτεινε στην θλίψη, στην αγωνία και στον πόνο των ανθρώπων, –οι οποίοι εκτός από την επιδημία είχαν επιπλέον, υπό την αρωγή της ιατρικής επιστήμης, να αντιμετωπίσουν την εξουσιαστική μανία του κράτους και της εκκλησίας– είναι οι επιδημίες πανώλης στα Ιόνια νησιά τον $17^{ο}$ και τον $18^{ο}$ αιώνα. Αξίζει, βέβαια, να σημειωθεί ότι **σήμερα, που η ανάπτυξη της επιστήμης είναι τεράστια σε σχέση με τις συγκεκριμένες περιόδους που αναφέρονται, η αντιμετώπιση της κρατικής εξουσίας παραμένει στη βάση της κατασταλτική, με αποκλεισμούς, απαγορεύσεις, διαχωρισμούς, απειλές και τιμωρίες.** Θα περίμενε κάποιος ευκολόπιστος, ότι τα κατασταλτικά μέτρα του παρελθόντος για την αντιμετώπιση μιας επιδημίας να βασίζονταν σε ελλιπείς επιστημονικές μεθόδους. Ωστόσο, σήμερα, με την αλματώδη ανάπτυξη της επιστήμης, όχι μόνο η αντιμετώπιση παραμένει στην βάση της κατασταλτική και δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την σκληρότητα του παρελθόντος, αλλά συγχρόνως, η εξουσία χρησιμοποιεί την εξέλιξη της επιστήμης για την ενίσχυση της καταστολής και την περαιτέρω νομιμοποίησή της από την ιατρική επιστήμη.

Ο φόβος του Θεού στις υπηρεσίες της καταστολής

Οι επιδημίες στα Ιόνια νησιά, για σχεδόν δύο αιώνες, αντιμετωπίστηκαν με ιδιαίτερη σκληρότητα και σκληρή κοινωνική απομόνωση από πλευράς κράτους, ενώ η εκκλησία απέδιδε την επιδημία ως **σημάδι από τον θεό για τις αμαρτίες των ανθρώπων.** Ακόμα και η συνέχιση πολυπληθών εκκλησιαστικών τελετών με συγχρωτισμό, προσκύνημα εικόνων, λήψη της θείας κοινωνίας ως προστασία από τον κορωναϊό και την ταυτόχρονη απαγόρευση άλλων εκδηλώσεων, φανερώνουν τον ισχυρό δεσμό του κράτους με την Εκκλησία που έχει αναπτυχθεί στο πέρασμα των αιώνων. Στα Ιόνια νησιά, λοιπόν, τον $17^{ο}$ και $18^{ο}$ αιώνα, ο άγιος Χαράλαμπος, οι άγιοι Σαράντα, οι άγιοι Πάντες στη Ζάκυνθο, ο άγιος Σπυρίδωνας στην Κέρκυρα, ήταν ουσιαστικά οι μεσάζοντες μεταξύ των αμαρτωλών

ουσιαστικά ήταν εκδηλώσεις υποταγής στις δύο εξουσίες. Η υποχρεωτική παρουσία σε τέτοιες τελετές **που από κοινού κράτος και εκκλησία είχαν οργανώσει** κατά την διάρκεια ή μετά από μια επιδημία, στόχευαν στην συνέτιση του αμαρτωλού ποιμνίου που εξ' αιτίας του εμφανίστηκε η επιδημία, καθώς και η έμπρακτη υποταγή του σε αυτούς που το έσωσαν, δηλαδή το κράτος και την εκκλησία. Στην Κέρκυρα, για παράδειγμα, το 1630 σε προγραμματισμένη περιφορά των λειψάνων του αγίου Σπυρίδωνα, γύρω από την πόλη, την Κυριακή των Βαΐων, η οποία θα γινόταν με αφορμή τη σωτηρία της πόλης από τον κίνδυνο της πανώλης, το συμβούλιο της πόλης προέβλεπε την επιβολή προστίμου 20 δουκάτων στους επικεφαλής των αδελφοτήτων σε περίπτωση άρνησής τους να συμμετάσχουν στην περιφορά. Στη διάρκεια της ίδιας επιδημίας και υπό τον φόβο της θεϊκής οργής, όλοι οι κάτοικοι, καθολικοί και ορθόδοξοι, οδηγούν το σκήνωμα του αγίου Σπυρίδωνα στην εκκλησία του καθολικού αγίου Ρόκκου. Η πίστη και η αφοσίωση σε Κράτος και Εκκλησία δεν κάνει διακρίσεις σε ορθόδοξους ή καθολικούς εξουσιαζόμενους. Η συγκεκριμένη παράδοση της λιτανείας κρατάει ακόμα και σήμερα προς ανάμνηση του λυτρωτικού ρόλου του αγίου στην εξάλειψη της πανώλης.

Στην δεύτερη επιδημία πανώλης που έπληξε την Κέρκυρα το 1673, και πάλι ο άγιος Σπυρίδωνας «έβαλε το χέρι του» και απαλλάχτηκε το νησί από την επιδημία. Για τον λόγο αυτό πραγματοποιείται λιτανεία του λειψάνου του την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου, που αποτελεί την τέταρτη και τελευταία λιτανεία του αγίου Σπυρίδωνα. Η λιτανεία αυτή καθιερώθηκε, όπως και η προηγούμενη, με απόφαση της Ενετικής Διοικήσεως. Να σημειωθεί ότι από τις τέσσερις λιτανείες του αγίου Σπυρίδωνα που γίνονται σήμερα στην Κέρκυρα, οι δύο αφορούν τον ρόλο του αγίου στο τέλος της επιδημίας.

Ο λόγος των εκπροσώπων του κράτους βρίθει από αναφορές για θεϊκή μάστιγα, θεϊκή οργή. Ο προνοητής[1] της Κεφαλονιάς Piero Contarmi, αναφέρει πως τρεις είναι οι αιτίες των επιδημιών: **η ανθρώπινη κακία (la malizia degliuomini), η πλημμελής τήρηση των μέτρων για τη δημόσια υγεία και, τέλος, η θεία δίκη που έφτανε την κατάλληλη στιγμή για να συνετίσει τους ανθρώπους.**

Η Εκκλησία σε συνεργασία με το Κράτος πάντα μοίραζαν και μοιράζουν φόβο και ενοχή και, ιδιαίτερα, σε περιόδους κρίσης η πρακτική αυτή γινόταν ακόμα πιο ενεργή, κάτι που συναντάται και στις μέρες μας. Όπως είναι λογικό, οι παραπάνω επίσημες πρακτικές της εκκλησιαστικής και κρατικής εξουσίας οδηγούσαν μέρος των εξουσιαζόμενων σε ανάλογες πρακτικές, οι οποίες όμως, δεν είχαν την συγκατάθεση των παραπάνω εξουσιών. Μοναχοί που έθαβαν μαύρες γάτες στην πόλη της Ζακύνθου, εξορκι-

καταχθεί ως ένας χρήσιμος αρωγός του κράτους στην καθυπόταξη των εξουσιαζόμενων. Βέβαια, το εξουσιαστικό παρελθόν βρίθει από παραδείγματα όπου το κράτος ανέδειξε και χρησιμοποίησε, γενικά, επιστημονικές μελέτες και ανακαλύψεις εις βάρος των εξουσιαζόμενων βγάζοντας οικονομικό κέρδος, καταπιέζοντας, κατασκευάζοντας όπλα και δικαιολογώντας σφαγές πληθυσμών με βάση επιστημονικές μελέτες. Με τον ίδιο τρόπο έχουν αποσιωπηθεί, ή ακόμα και καταστραφεί, επιστημονικές μελέτες, οι οποίες ίσως να βοηθούσαν στην απελευθέρωση των ανθρώπων και η ζωή τους να ήταν απαλλαγμένη από πολλά εξουσιαστικά βάρη τού σήμερα. Από την ιατρική μέχρι την μηχανική και από την παιδαγωγική μέχρι την ανθρωπολογία, η εξουσία επέλεγε και επιλέγει αυτό που θα προωθήσει τα συμφέροντά της και τα υπόλοιπα, στην καλύτερη, θάβονται μέσα σε βιβλιοθήκες μόνο για ειδικούς ερευνητές, λοιδορούνται ή ακόμα και καταστρέφονται. Έτσι, η επιστήμη απογυμνώνεται από τον πλουραλιστικό της ρόλο του αμφισβητία και γίνεται η μια θεϊκή αλήθεια, χρήσιμη ως όργανο του κράτους και της εξουσίας. Με αυτό τον τρόπο η άποψη περί διαχωρισμού της θρησκείας από την επιστήμη δεν ευσταθεί, αφού **η μία αλήθεια η οποία εξουσιάζει, ταιριάζει και στην θρησκεία αλλά και στην επιστήμη**. Μπορεί η μεθοδολογία, για να εξαχθεί ένα συμπέρασμα τόσο στην θρησκεία όσο και στην επιστήμη να είναι εκ διαμέτρου αντίθετη, ωστόσο η χρησιμοποίηση των συμπερασμάτων για τον έλεγχο των εξουσιαζόμενων, η προώθησή τους ως μια και μοναδική αλήθεια και η άμεση συσχέτισή τους με το κράτος τις κάνει, όσον αφορά την εξουσιαστική τους θέση, να έχουν περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές. Η συμπόρευση με την εξουσία και η εξυπηρέτησή της, δεν μπορεί παρά να εξαφανίζει τις όποιες ουσιαστικές διαφορές, μετατρέποντάς τες απλά σε διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Η σύμπλευση της επίσημης εκκλησίας με τα κατασταλτικά μέτρα του κράτους, ύστερα από την γνωμοδότηση της επιστήμης, φανερώνει την «Αγία Τριάδα» της εξουσίας, όπου ο κάθε πόλος από το δικό του μετερίζι προχωράει την υπόθεση της εξουσίας. Τα κατά καιρούς «μπαϊράκια» που σηκώνονται και μπορεί να προέρχονται από τον κάθε πόλο και να λειτουργούν ανταγωνιστικά έναντι των άλλων, ξεθυμαίνουν γρήγορα και εντάσσονται σε συνήθεις ενδοεξουσιαστικές διαμάχες.

Βέβαια, αυτή η εξουσιαστική συμπόρευση κράτους - εκκλησίας με την αρωγή της ιατρικής επιστήμης, δεν είναι οι επιδημίες πανώλης στα Ιόνια νησιά τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Αξίζει, βέβαια, να σημειωθεί ότι **σήμερα, που η ανάπτυξη της επιστήμης είναι τεράστια σε σχέση με τις συγκεκριμένες περιόδους που αναφέρονται, η αντιμετώπιση της κρατικής εξουσίας παραμένει στη βάση της κατασταλτική, με αποκλεισμούς, απαγορεύσεις, διαχωρισμούς, απειλές και τιμωρίες.** Θα περίμενε κάποιος ευκολόπιστος, ότι τα κατασταλτικά μέτρα του παρελθόντος για την αντιμετώπιση μιας επιδημίας να βασίζονταν σε ελλιπείς επιστημονικές μεθόδους. Ωστόσο, σήμερα, με την αλματώδη ανάπτυξή της επιστήμης, όχι μόνο η αντιμετώπιση παραμένει στην βάση της κατασταλτική και δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την σκληρότητα του παρελθόντος, αλλά συγχρόνως, η εξουσία χρησιμοποιεί την εξέλιξη της επιστήμης για την ενίσχυση της καταστολής και την περαιτέρω νομιμοποίησή της από την ιατρική επιστήμη.

Ο φόβος του Θεού στις υπηρεσίες της καταστολής

Οι επιδημίες στα Ιόνια νησιά, για σχεδόν δύο αιώνες, αντιμετωπίστηκαν με ιδιαίτερη σκληρότητα και σκληρή κοινωνική απομόνωση από πλευράς κράτους, ενώ η εκκλησία απέδιδε την επιδημία ως **σημάδι από τον θεό για τις αμαρτίες των ανθρώπων.** Ακόμα και η συνέχιση πολυπληθών εκκλησιαστικών τελετών με συγχρωτισμό, προσκύνημα εικόνων, λήψη της θείας κοινωνίας ως προστασία από τον κορωναϊό και την ταυτόχρονη απαγόρευση άλλων εκδηλώσεων, φανερώνουν τον ισχυρό δεσμό του κράτους με την Εκκλησία που έχει αναπτυχθεί στο πέρασμα των αιώνων. Στα Ιόνια νησιά, λοιπόν, τον 17ο και 18ο αιώνα, ο άγιος Χαράλαμπος, οι άγιοι Σαράντα, οι άγιοι Πάντες στη Ζάκυνθο, ο άγιος Σπυρίδωνας στην Κέρκυρα, ήταν ουσιαστικά οι μεσάζοντες μεταξύ των αμαρτωλών ανθρώπων και του Θεού και το μέσο για τον κατευνασμό της θεϊκής οργής που εκφραζόταν με την επιδημία. Ακόμα και σε κρατικά, κοσμικά έγγραφα αναφέρεται η θεϊκή νέμεση ως εξήγηση για την επιδημία και για τον λόγο αυτό το κράτος μαζί με την εκκλησία οργάνωναν μαζικές τελετές (λιτανείες, περιφορά σκηνωμάτων, λειτουργίες και τελετές θεμελίωσης ναών), όπου σε πολλές περιπτώσεις η παρουσία σύσσωμης της κοινότητας ήταν υποχρεωτική, υπό την απειλή προστίμων.

Η μαζική και συλλογική μεταμέλεια ήταν προϋπόθεση για τον θεϊκό κατευνασμό. Το ποίμνιο, με την ρητορική και την συνεργασία κράτους και εκκλησίας, αισθανόταν ένοχο

Σπυρίδωνα στην εκκλησία του καθολικού αγίου Ρόκκου. Η πίστη και η αφοσίωση σε Κράτος και Εκκλησία δεν κάνει διακρίσεις σε ορθόδοξους ή καθολικούς εξουσιαζόμενους. Η συγκεκριμένη παράδοση της λιτανείας κρατάει ακόμα και σήμερα προς ανάμνηση του λυτρωτικού ρόλου του αγίου στην εξάλειψη της πανώλης.

Στην δεύτερη επιδημία πανώλης που έπληξε την Κέρκυρα το 1673, και πάλι ο άγιος Σπυρίδωνας «έβαλε το χέρι του» και απαλλάχτηκε το νησί από την επιδημία. Για τον λόγο αυτό πραγματοποιείται λιτανεία του λειψάνου του την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου, που αποτελεί την τέταρτη και τελευταία λιτανεία του αγίου Σπυρίδωνα. Η λιτανεία αυτή καθιερώθηκε, όπως και η προηγούμενη, με απόφαση της Ενετικής Διοικήσεως. Να σημειωθεί ότι από τις τέσσερις λιτανείες του αγίου Σπυρίδωνα που γίνονται σήμερα στην Κέρκυρα, οι δύο αφορούν τον ρόλο του αγίου στο τέλος της επιδημίας.

Ο λόγος των εκπροσώπων του κράτους βρίθει από αναφορές για θεϊκή μάστιγα, θεϊκή οργή. Ο προνοητής[1] της Κεφαλονιάς Piero Contarmi, αναφέρει πως τρεις είναι οι αιτίες των επιδημιών: **η ανθρώπινη κακία (la malizia degliuomini), η πλημμελής τήρηση των μέτρων για τη δημόσια υγεία και, τέλος, η θεία δίκη που έφτανε την κατάλληλη στιγμή για να συνετίσει τους ανθρώπους.**

Η Εκκλησία σε συνεργασία με το Κράτος πάντα μοίραζαν και μοιράζουν φόβο και ενοχή και, ιδιαίτερα, σε περιόδους κρίσης η πρακτική αυτή γινόταν ακόμα πιο ενεργή, κάτι που συναντάται και στις μέρες μας. Όπως είναι λογικό, οι παραπάνω επίσημες πρακτικές της εκκλησιαστικής και κρατικής εξουσίας οδηγούσαν μέρος των εξουσιαζόμενων σε ανάλογες πρακτικές, οι οποίες όμως, δεν είχαν την συγκατάθεση των παραπάνω εξουσιών. Μοναχοί που έθαβαν μαύρες γάτες στην πόλη της Ζακύνθου, εξορκισμοί, «μαγικές» και παγανιστικές τελετές και άλλα πολλά, συνυπήρχαν παράνομα μαζί με τις επίσημες τελετές με στόχο τον κατευνασμό της θεϊκής οργής. Οι συγκεκριμένες πρακτικές αναφέρονταν ως «μαγικές» και αποδίδονταν από τους ιερείς και τους κρατικούς αξιωματούχους στις «δυνάμεις του κακού». Στα πλαίσια του φόβου της αρρώστιας και του θανάτου οι εξουσιαζόμενοι θα έπρεπε να ακολουθούν μόνο την επίσημη και ελεγχόμενη «μαγεία» του κράτους και της εκκλησίας και όχι οτιδήποτε

1. Ανώτερος διοικητικός υπάλληλος - αξιωματούχος της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας της Βενετίας.

ανεπίσημο που χαλούσε την συνοχή των υπηκόων. Όπου τα κατασταλτικά μέτρα του κράτους δεν απέδιδαν, έρχονταν οι απειλές της εκκλησίας για αφορισμούς. **Ο αφορισμός ήταν ένα σημαντικό όπλο στα χέρια της εξουσίας** αφού, εκτός της αποπομπής από την κοινότητα, υπήρχε και ο φόβος της αιώνιας τιμωρίας στην μετά θάνατο ζωή.

Εγκλεισμός, αστυνόμευση, βία

Πολλές από τις πρακτικές που χρησιμοποίησε τότε η εξουσία εφαρμόζονται και σήμερα στην αντιμετώπιση του κορωναϊού. Ο εγκλεισμός, η αστυνόμευση και η βία είναι το τρίπτυχο με το οποίο, εδώ και αιώνες, τα κράτη αντιμετωπίζουν τις επιδημίες. Η καραντίνα, οι περιπολίες, το κάψιμο σπιτιών ή και ολόκληρων χωριών, ακόμα και οι εκτελέσεις όσων δεν πειθαρχούσαν, αποτελούσαν τη νέα καθημερινότητα των περιοχών που είχαν πληγεί από πανώλη στα Ιόνια νησιά. Ο αποκλεισμός ατόμων και περιοχών, η καραντίνα, η κατασκευή ενόχων για την επιδημία, τα πρόστιμα και οι τιμωρίες όσων θεωρούνται ένοχοι ή «σπάζουν» τους περιορισμούς, τα πιστοποιητικά μετακίνησης και ο κοινωνικός κανιβαλισμός, χρησιμοποιούνται και σήμερα από την εξουσία ως πρόσχημα για την εξάλειψη της νόσου, αλλά στην ουσία ως μέτρα καθυπόταξης των εξουσιαζόμενων.

Ήταν συχνό φαινόμενο, το κράτος να χρησιμοποιεί φυλακισμένους για τον καθαρισμό σπιτιών, μεταφορά αρρώστων και ταφή νεκρών με αντάλλαγμα, αν γλίτωναν, την ελευθερία τους. Στην επιδημία πανώλης στην Κεφαλονιά το 1759 υπάρχει καταγραφή έξι κατάδικων που στάλθηκαν από τις φυλακές της Κέρκυρας προκειμένου να μεταφέρουν ασθενείς και ύποπτα κρούσματα σε απόμερες περιοχές, καθώς και για την ταφή νεκρών. Στην επιδημία πανώλης στην Κέρκυρα το 1815, μεταφέρθηκαν 64 φυλακισμένοι από τις φυλακές της Μάλτας στην Κέρκυρα για την απολύμανση χώρων και την μεταφορά ασθενών και νεκρών με αντάλλαγμα, σε περίπτωση που επιζούσαν, την ελευθερία τους. Από τους 64 φυλακισμένους μόνο 14 κατάφεραν να μην κολλήσουν και να μην πεθάνουν.

Σε πολεοδομικό επίπεδο, η αντιμετώπιση της επιδημίας περιλάμβανε αποκλεισμούς πόλεων και περιοχών. Εκτός των αποκλεισμών, όπου όλες οι πύλες εισόδου και εξόδου ελέγχονταν, οι πόλεις μπορούσαν να διχοτομηθούν όχι μόνο με νοητές διαχωριστικές γραμμές, αλλά ακόμη και

των χωρικών καίγονταν εξ ολοκλήρου. Όλα τα αντικείμενα μαζεύονταν σε απομακρυσμένα μέρη ή βραχονησίδες, πλένονταν και παρέμεναν εκεί για ογδόντα μέρες. Ο φόβος της καταστροφής αλλά και του πλιάτσικου, είτε από τις κρατικές αρχές είτε από οποιονδήποτε άλλο, οδηγούσε τους κατοίκους πριν εγκαταλείψουν τα σπίτια τους να κρύβουν στην ύπαιθρο αντικείμενα που θεωρούσαν αξίας.

«Μην την πάθουμε σαν το Μαραθιά» (λαϊκή έκφραση στην Κέρκυρα)

Το 1815 εντοπίζονται στο χωριό Μαραθιά (της Κέρκυρας) κρούσματα πανώλης. Οι κάτοικοι μεταφέρονται σε λοιμοκαθαρτήρια και **το χωριό καίγεται εξ ολοκλήρου από το Βενετικό κράτος**. Ο στρατάρχης Campbell, στις 27 του Δεκέμβρη 1815, ανακοινώνει:

«Επειδή το κολλητικόν Πάθος, το οποίον με το χθεσινόν μας Προκήρυγμα εδημοσιεύσαμεν, και το οποίον επρωτοφάνη εις το Χωρίον Μαραθιά, το εις την περιοχή του Λευκίμου ... δια τούτο η Τελεσιουργός Διοίκησις, επειδή εγνώρισε πολλά αναγκαίαν εις τούτο μία προφύλαξη της Κοινής Υγείας, επρόσταξεν αμέσως να καύσωσι το αυτό Χωρίον». [...] *Η τοιαύτη προασφάλεια και προφύλαξις είναι μεν αυστηρά, αλλά είναι αναπόφευκτος, επειδή ξεριζόνει το κακόν, το οποίον φοβερίζει την Νήσον και επειδή το εμποδίζει μεγάλως από του να προχωρήση και να εξαπλωθή περισσότερον».* Λίγες μέρες μετά, αναφέρει σε νέο προκήρυγμα: *«Μία κολλητική Αρρώστια εφανερώθη εδώ και τριάντα ημέρας εις ένα μικρόν Χωρίον της περιοχής του Λευκίμου εις την Νήσον ταύτη. Η Τελεσιουργός Διοίκησις, και κατ' Επιταγήν της Αυτής, το Εφορείον της Υγείας του Τόπου, εμεταχειρίσθη παρευθύς την αναγκαίαν εις τούτο προσοχήν κάμνοντας τας πλέον ακριβείς έρευνας και παρατηρήσεις περί της αυτής Αρρώστιας, η οποία, αγκαλά και δεν ημπορεί τινα να την είπη αποφασιστικά Πανούκλαν, μ' όλον τούτο έδειξε ένα χαρακτήρα*

κάποιο κλεισμένο σπίτι κάποιος αρρωστήσει, θα πρέπει να αναρτηθεί μια μικρή σημαία έξω από το παράθυρο, μέχρι να γίνει η επίσκεψη από τους ειδικούς αξιωματούχους και γιατρούς. Κάθε άρρωστος ή ύποπτος μεταφέρεται αμέσως στα έκτακτα λαζαρέττα (λοιμοκαθαρτήρια).

Η πόλη της Κέρκυρας εκείνη την εποχή ήταν κλεισμένη από τείχη. Το Βρετανικό κράτος κλείνει όλες τις πύλες εκτός από δύο, οι οποίες είναι περιφραγμένες με διπλούς πασσάλους, ώστε να αποκλειστεί η επικοινωνία της πόλης με την ύπαιθρο. Οι κάτοικοι της πόλης είναι υποχρεωμένοι κάθε μέρα να αναρτούν στις πόρτες των σπιτιών τους λίστα που να αναφέρει τα άτομα που υπάρχουν μέσα στο σπίτι τους. Στις 17 Ιανουάριου 1816 ο στρατάρχης Campbell εκδίδει μια προκήρυξη για την πιστή τήρηση των κανόνων υγείας και την παρεμπόδιση της επικοινωνίας μεταξύ των κατοίκων της πόλεως και της εξοχής, που ισοδυναμούσε με την κήρυξη στρατιωτικού νόμου. Σύμφωνα με την προκήρυξη αυτή, γίνεται αυστηρός αποκλεισμός της πόλεως από την υπόλοιπη χώρα. Οποιοσδήποτε βρίσκεται έξω από τα τείχη της πόλης ή πλησιάσει τα τείχη της πόλης θα ερωτάται τρεις φορές από τους φρουρούς «ποιος είναι» και εάν δεν αποκριθεί ούτε στην τρίτη ερώτηση, τότε θα τουφεκίζεται αμέσως: *«Επειδή οι φρουροί στρατιώται του Περιφράγματος έχουσιν απαραίτητον χρέος να εκτελώσι ... τας προσταγάς των Προβλεπτών, θέλει φονεύωσιν ευθύς οπού προσταχθώσιν από αυτούς, κάθε άνθρωπον όστις ήθελε πασχίση να παραβιάση τας περί της Υγείας διατάξεις, οποιασδήποτε ηλικίας και καταστάσεως και αν είναι αυτός, και είτε άνδρας είναι ακόμη ή γυναίκα».* Τέλος, υπήρχε αμοιβή από την αστυνομία σε όσους κατέδιδαν παραβάτες των υγειονομικών μέτρων και σε όσους είχαν πληροφορίες για την προέλευση της ασθένειας στο νησί. Κάτι παρόμοιο σήμερα εφαρμόζει ο δήμος της αυστριακής πόλης Λιντς. Ο δήμος αναζητά άτομα που θα ψάχνουν ανεμβολίαστους και θα επιβάλουν πρόστιμα με μισθό 2.772 ευρώ!

Αν εξαιρέσουμε τις εκτελέσεις και την πυρπόληση σπιτιών και χωριών, για υγειονομικούς λόγους, η αντιμετώπιση του κράτους σήμερα δεν έχει αλλάξει και πολύ. Στην αρχή προχωρούν οι «ειδικοί», επιλεγμένοι από το κράτος που πάντα είναι της αρεσκείας του και στην συνέχεια αναλαμβάνει η αστυνομία. Η εκκλησία άλλοτε συμφωνεί και άλλοτε διαφωνεί, κυρίως για τα μέτρα που ακουμπούν τις

εξουσία εφαρμόζονται και σήμερα στην αντιμετώπιση του κορωναϊού. Ο εγκλεισμός, η αστυνόμευση και η βία είναι το τρίπτυχο με το οποίο, εδώ και αιώνες, τα κράτη αντιμετωπίζουν τις επιδημίες. Η καραντίνα, οι περιπολίες, το κάψιμο σπιτιών ή και ολόκληρων χωριών, ακόμα και οι εκτελέσεις όσων δεν πειθαρχούσαν, αποτελούσαν τη νέα καθημερινότητα των περιοχών που είχαν πληγεί από πανώλη στα Ιόνια νησιά. Ο αποκλεισμός ατόμων και περιοχών, η καραντίνα, η κατασκευή ενόχων για την επιδημία, τα πρόστιμα και οι τιμωρίες όσων θεωρούνται ένοχοι ή «σπάζουν» τους περιορισμούς, τα πιστοποιητικά μετακίνησης και ο κοινωνικός κανιβαλισμός, χρησιμοποιούνται και σήμερα από την εξουσία ως πρόσχημα για την εξάλειψη της νόσου, αλλά στην ουσία ως μέτρα καθυπόταξης των εξουσιαζόμενων.

Ήταν συχνό φαινόμενο, το κράτος να χρησιμοποιεί φυλακισμένους για τον καθαρισμό σπιτιών, μεταφορά αρρώστων και ταφή νεκρών με αντάλλαγμα, αν γλίτωναν, την ελευθερία τους. Στην επιδημία πανώλης στην Κεφαλονιά το 1759 υπάρχει καταγραφή έξι κατάδικων που στάλθηκαν από τις φυλακές της Κέρκυρας προκειμένου να μεταφέρουν ασθενείς και ύποπτα κρούσματα σε απόμερες περιοχές, καθώς και για την ταφή νεκρών. Στην επιδημία πανώλης στην Κέρκυρα το 1815, μεταφέρθηκαν 64 φυλακισμένοι από τις φυλακές της Μάλτας στην Κέρκυρα για την απολύμανση χώρων και την μεταφορά ασθενών και νεκρών με αντάλλαγμα, σε περίπτωση που επιζούσαν, την ελευθερία τους. Από τους 64 φυλακισμένους μόνο 14 κατάφεραν να μην κολλήσουν και να μην πεθάνουν.

Σε πολεοδομικό επίπεδο, η αντιμετώπιση της επιδημίας περιλάμβανε αποκλεισμούς πόλεων και περιοχών. Εκτός των αποκλεισμών, όπου όλες οι πύλες εισόδου και εξόδου ελέγχονταν, οι πόλεις μπορούσαν να διχοτομηθούν όχι μόνο με νοητές διαχωριστικές γραμμές, αλλά ακόμη και με τείχη, τα οποία κατασκευάζονταν μέσα σε λίγες μέρες. **Στην πανώλη της Ζακύνθου το 1728, το κράτος επιστράτευσε ντόπιους τεχνίτες για την οικοδόμηση ενός τείχους από πέτρες και ξύλα. Η πόλη της Ζακύνθου μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα διχοτομήθηκε κυριολεκτικά σε δύο κομμάτια, το υγιές και το μολυσμένο**, μαζί με τους ανθρώπους τής κάθε πλευράς. Μια μοναδική πύλη ένωνε τις δύο αυτές περιοχές, η οποία φυλασσόταν από ένοπλους φρουρούς. Η καθημερινότητα οριζόταν από ειδικούς κανόνες και νόμους, τους οποίους είχε συντάξει το βενετικό κράτος για να περιορίσει τα περιθωριακά και επικίνδυνα, για την υπόλοιπη κοινωνία, στοιχεία. Οι νόμοι αυτοί είχαν πλέον προσαρμοστεί και «ντυθεί» υγειονομικά. Ίδια φιλοσοφία και πρακτική υπήρχε και στις περιπτώσεις που η επιδημία εμφανιζόταν σε χωριά. Βέβαια, ο αποκλεισμός τους ήταν πιο δύσκολος αφού πολλές φορές η γεωμορφολογία δεν βοηθούσε. Η περιοχή που εμφανιζόταν κάποια

να μαζεύονταν σε απομακρυσμένα μέρη ή βραχονησίδες, πλένονταν και παρέμεναν εκεί για ογδόντα μέρες. Ο φόβος της καταστροφής αλλά και του πλιάτσικου, είτε από τις κρατικές αρχές είτε από οποιονδήποτε άλλο, οδηγούσε τους κατοίκους πριν εγκαταλείψουν τα σπίτια τους να κρύβουν στην ύπαιθρο αντικείμενα που θεωρούσαν αξίας.

«Μην την πάθουμε σαν το Μαραθιά» (λαϊκή έκφραση στην Κέρκυρα)

Το 1815 εντοπίζονται στο χωριό Μαραθιά (της Κέρκυρας) κρούσματα πανώλης. Οι κάτοικοι μεταφέρονται σε λοιμοκαθαρτήρια και **το χωριό καίγεται εξ ολοκλήρου από το Βενετικό κράτος**. Ο στρατάρχης Campbell, στις 27 του Δεκέμβρη 1815, ανακοινώνει:

«Επειδή το κολλητικόν Πάθος, το οποίον με το χθεσινόν μας Προκήρυγμα εδημοσιεύσαμεν, και το οποίον επρωτοφάνη εις το Χωρίον Μαραθιά, το εις την περιοχή του Λευκίμου ... δια τούτο η Τελεσιουργός Διοίκησις, επειδή εγνώρισε πολλά αναγκαίαν εις τούτο μία προφύλαξη της Κοινής Υγείας, επρόσταξεν αμέσως να καύσωσι το αυτό Χωρίον». [...] *Η τοιαύτη προασφάλεια και προφύλαζις είναι μεν αυστηρά, αλλά είναι αναπόφευκτος, επειδή ξεριζόνει το κακόν, το οποίον φοβερίζει την Νήσον και επειδή το εμποδίζει μεγάλως από του να προχωρήση και να εξαπλωθή περισσότερον».* Λίγες μέρες μετά, αναφέρει σε νέο προκήρυγμα: *«Μία κολλητική Αρρώστια εφανερώθη εδώ και τριάντα ημέρας εις ένα μικρόν Χωρίον της περιοχής του Λευκίμου εις την Νήσον ταύτη. Η Τελεσιουργός Διοίκησις, και κατ' Επιταγήν της Αυτής, το Εφορείον της Υγείας του Τόπου, εμεταχειρίσθη παρευθύς την αναγκαίαν εις τούτο προσοχήν κάμνοντας τας πλέον ακριβείς έρευνας και παρατηρήσεις περί της αυτής Αρρώστιας, η οποία, αγκαλά και δεν ημπορεί τινα να την είπη αποφασιστικά Πανούκλαν, μ' όλον τούτο έδειξε ένα χαρακτήρα πολλά ύποπτον και κάθε προφυλάξεος άξιον με τα πλέον ογλίγωρα και δραστήρια μέσα. Τωόντι το ογλιγωρότερον εβάλαμεν εις πράξιν τα μέσα αυτά, και διεκόψαμεν κάθε ανταπόκρισιν της περιοχής του Λευκίμου με κάθε άλλο μέρος της Νήσου, περιφράζοντας την με ένα κύκλον πεζών στρατευμάτων, και με άλλα παρόμοια».* Συστήνεται στρατοδικείο το οποίο τιμωρεί όσους υπηκόους ακόμα και στρατιώτες παραβιάσουν τα υγειονομικά μέτρα με την ποινή του θανάτου: *«επειδή όλα ταύτα γίνονται δια το μοναχόν και ωφελιμώτατον τέλος να ασφαλίσωμεν την Κοινήν Υγείαν από του Κακού την μάστιγα, δια τούτο κάθε άνθρωπος, είτε μερικός, είτε αυθεντικός, οποιουδήποτε βαθμού, ή καταστάσεως, χωρίς την παραμικρόν εξαίρεσιν, πρέπει να κάμη άκραν υποταγήν εις την τοιαύτην μας απόφασιν, ηξεύρωντας, ότι εάν κάμη διαφορετικά, πρέπει να παιδεύεται αυστηρώς, και ότι, εάν καμμίαν φοράν το καλέσει το Κοινόν όφελος, πρέπει να υποφέρει και την*

λης με την ύπαιθρο. Οι κάτοικοι της πόλης είναι υποχρεωμένοι κάθε μέρα να αναρτούν στις πόρτες των σπιτιών τους λίστα που να αναφέρει τα άτομα που υπάρχουν μέσα στο σπίτι τους. Στις 17 Ιανουάριου 1816 ο στρατάρχης Campbell εκδίδει μια προκήρυξη για την πιστή τήρηση των κανόνων υγείας και την παρεμπόδιση της επικοινωνίας μεταξύ των κατοίκων της πόλεως και της εξοχής, που ισοδυναμούσε με την κήρυξη στρατιωτικού νόμου. Σύμφωνα με την προκήρυξη αυτή, γίνεται αυστηρός αποκλεισμός της πόλεως από την υπόλοιπη χώρα. Οποιοσδήποτε βρίσκεται έξω από τα τείχη της πόλης ή πλησιάσει τα τείχη της πόλης θα ερωτάται τρεις φορές από τους φρουρούς «ποιος είναι» και εάν δεν αποκριθεί ούτε στην τρίτη ερώτηση, τότε θα τουφεκίζεται αμέσως: *«Επειδή οι φρουροί στρατιώται του Περιφράγματος έχουσιν απαραίτητον χρέος να εκτελώσι ... τας προσταγάς των Προβλεπτών, θέλει φονεύωσιν ευθύς οπού προσταχθώσιν από αυτούς, κάθε άνθρωπον όστις ήθελε πασχίση να παραβιάση τας περί της Υγείας διατάξεις, οποιασδήποτε ηλικίας και καταστάσεως και αν είναι αυτός, και είτε άνδρας είναι ακόμη ή γυναίκα».* Τέλος, υπήρχε αμοιβή από την αστυνομία σε όσους κατέδιδαν παραβάτες των υγειονομικών μέτρων και σε όσους είχαν πληροφορίες για την προέλευση της ασθένειας στο νησί. Κάτι παρόμοιο σήμερα εφαρμόζει ο δήμος της αυστριακής πόλης Λιντς. Ο δήμος αναζητά άτομα που θα ψάχνουν ανεμβολίαστους και θα επιβάλουν πρόστιμα με μισθό 2.772 ευρώ!

Αν εξαιρέσουμε τις εκτελέσεις και την πυρπόληση σπιτιών και χωριών, για υγειονομικούς λόγους, η αντιμετώπιση του κράτους σήμερα δεν έχει αλλάξει και πολύ. Στην αρχή προχωρούν οι «ειδικοί», επιλεγμένοι από το κράτος που πάντα είναι της αρεσκείας του και στην συνέχεια αναλαμβάνει η αστυνομία. Η εκκλησία άλλοτε συμφωνεί και άλλοτε διαφωνεί, κυρίως για τα μέτρα που ακουμπούν τις αρμοδιότητές της και εκεί δημιουργείται ένα πεδίο εξουσιαστικής διαπραγμάτευσης όπου αργά ή γρήγορα θα επέλθει συμφωνία. Μπορεί να μην χρειάζονται πλέον τείχη για να περιοριστούν οι κάτοικοι, ούτε τουφεκισμοί και πυρπολήσεις γιατί πλέον ο έλεγχος και η επιτήρηση έχουν την συνδρομή της τεχνολογικής επιστήμης. Το γκλομπ του μπάτσου, τα δακρυγόνα και οι βασανισμοί μπορεί να παραμένουν ως πατροπαράδοτοι κρατικοί μέθοδοι ελέγχου, αλλά οι πυρπολήσεις και οι τουφεκισμοί γίνονται πλέον με το αόρατο χάδι της κατευθυνόμενης επιστήμης και χωρίς να ματώνει ή να καίγεται κανείς ορατά, **χωρίς να χρειάζεται να έχει κάγκελα γύρω του, αλλά να πονά και να δημιουργεί εγκαύματα από μέσα**. Φαινομενικά αργή και καθηλωτική φθορά, σαν την θάλασσα που τρώει τον βράχο. Ο «υγειονομικός» ολοκληρωτισμός δεν είναι κάτι νέο και η εξουσία προχωράει μέσα από την παρελθοντική της εμπειρία σ' αυτό. Η εξέταση του παρελθόντος είναι

φυλακισμένους για τον καθαρισμό σπιτιών, μεταφορά αρρώστων και ταφή νεκρών με αντάλλαγμα, αν γλίτωναν, την ελευθερία τους. Στην επιδημία πανώλης στην Κεφαλονιά το 1759 υπάρχει καταγραφή έξι κατάδικων που στάλθηκαν από τις φυλακές της Κέρκυρας προκειμένου να μεταφέρουν ασθενείς και ύποπτα κρούσματα σε απόμερες περιοχές, καθώς και για την ταφή νεκρών. Στην επιδημία πανώλης στην Κέρκυρα το 1815, μεταφέρθηκαν 64 φυλακισμένοι από τις φυλακές της Μάλτας στην Κέρκυρα για την απολύμανση χώρων και την μεταφορά ασθενών και νεκρών με αντάλλαγμα, σε περίπτωση που επιζούσαν, την ελευθερία τους. Από τους 64 φυλακισμένους μόνο 14 κατάφεραν να μην κολλήσουν και να μην πεθάνουν.

Σε πολεοδομικό επίπεδο, η αντιμετώπιση της επιδημίας περιλάμβανε αποκλεισμούς πόλεων και περιοχών. Εκτός των αποκλεισμών, όπου όλες οι πύλες εισόδου και εξόδου ελέγχονταν, οι πόλεις μπορούσαν να διχοτομηθούν όχι μόνο με νοητές διαχωριστικές γραμμές, αλλά ακόμη και με τείχη, τα οποία κατασκευάζονταν μέσα σε λίγες μέρες. **Στην πανώλη της Ζακύνθου το 1728, το κράτος επιστράτευσε ντόπιους τεχνίτες για την οικοδόμηση ενός τείχους από πέτρες και ξύλα. Η πόλη της Ζακύνθου μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα διχοτομήθηκε κυριολεκτικά σε δύο κομμάτια, το υγιές και το μολυσμένο**, μαζί με τους ανθρώπους τής κάθε πλευράς. Μια μοναδική πύλη ένωνε τις δύο αυτές περιοχές, η οποία φυλασσόταν από ένοπλους φρουρούς. Η καθημερινότητα οριζόταν από ειδικούς κανόνες και νόμους, τους οποίους είχε συντάξει το βενετικό κράτος για να περιορίσει τα περιθωριακά και επικίνδυνα, για την υπόλοιπη κοινωνία, στοιχεία. Οι νόμοι αυτοί είχαν πλέον προσαρμοστεί και «ντυθεί» υγειονομικά. Ίδια φιλοσοφία και πρακτική υπήρχε και στις περιπτώσεις που η επιδημία εμφανιζόταν σε χωριά. Βέβαια, ο αποκλεισμός τους ήταν πιο δύσκολος αφού πολλές φορές η γεωμορφολογία δεν βοηθούσε. Η περιοχή που εμφανιζόταν κάποια επιδημία, εκκενωνόταν από τους κατοίκους, οι οποίοι, αφού μεταφέρονταν σε λοιμοκαθαρτήρια, χωρίζονταν σε κρούσματα και σε υπόπτους. Στη συνέχεια, έμπαιναν οι λεγόμενοι pizzicamorti· αυτοί ήταν άτομα συνήθως χαμηλού κοινωνικού στρώματος, που είχαν νοσήσει και είχαν αποκτήσει κάποια ανοσία και άρχιζαν την απολύμανση στους δημόσιους χώρους, σκουπίζοντας δρόμους και μαζεύοντας ό,τι αντικείμενο θεωρούσαν ύποπτο. Στη συνέχεια άπλωναν άχυρο και έβαζαν φωτιά. Ακολουθούσε η απολύμανση στα σπίτια, τα οποία ψέκαζαν με θαλασσινό νερό και ξύδι και στο τέλος τα ασβέστωναν. Οι καλύβες τοφάνη εις το Χωρίον Μαραθιά, το εις την περιοχή του *Λευκίμου ... δια τούτο η Τελεσιουργός Διοίκησις, επειδή εγνώρισε πολλά αναγκαίαν εις τούτο μία προφύλαξη της Κοινής Υγείας, επρόσταξεν αμέσως να καύσωσι το αυτό Χωρίον».* [...] *Η τοιαύτη προασφάλεια και προφύλαζις είναι μεν αυστηρά, αλλά είναι αναπόφευκτος, επειδή ξεριζόνει το κακόν, το οποίον φοβερίζει την Νήσον και επειδή το εμποδίζει μεγάλως από του να προχωρήση και να εξαπλωθή περισσότερον».* Λίγες μέρες μετά, αναφέρει σε νέο προκήρυγμα: *«Μία κολλητική Αρρώστια εφανερώθη εδώ και τριάντα ημέρας εις ένα μικρόν Χωρίον της περιοχής του Λευκίμου εις την Νήσον ταύτη. Η Τελεσιουργός Διοίκησις, και κατ' Επιταγήν της Αυτής, το Εφορείον της Υγείας του Τόπου, εμεταχειρίσθη παρευθύς την αναγκαίαν εις τούτο προσοχήν κάμνοντας τας πλέον ακριβείς έρευνας και παρατηρήσεις περί της αυτής Αρρώστιας, η οποία, αγκαλά και δεν ημπορεί τινα να την είπη αποφασιστικά Πανούκλαν, μ' όλον τούτο έδειξε ένα χαρακτήρα πολλά ύποπτον και κάθε προφυλάξεος άξιον με τα πλέον ογλίγωρα και δραστήρια μέσα. Τωόντι το ογλιγωρότερον εβάλαμεν εις πράξιν τα μέσα αυτά, και διεκόψαμεν κάθε ανταπόκρισιν της περιοχής του Λευκίμου με κάθε άλλο μέρος της Νήσου, περιφράζοντας την με ένα κύκλον πεζών στρατευμάτων, και με άλλα παρόμοια».* Συστήνεται στρατοδικείο το οποίο τιμωρεί όσους υπηκόους ακόμα και στρατιώτες παραβιάσουν τα υγειονομικά μέτρα με την ποινή του θανάτου: *«επειδή όλα ταύτα γίνονται δια το μοναχόν και ωφελιμώτατον τέλος να ασφαλίσωμεν την Κοινήν Υγείαν από του Κακού την μάστιγα, δια τούτο κάθε άνθρωπος, είτε μερικός, είτε αυθεντικός, οποιουδήποτε βαθμού, ή καταστάσεως, χωρίς την παραμικρόν εξαίρεσιν, πρέπει να κάμη άκραν υποταγήν εις την τοιαύτην μας απόφασιν, ηξεύρωντας, ότι εάν κάμη διαφορετικά, πρέπει να παιδεύεται αυστηρώς, και ότι, εάν καμμίαν φοράν το καλέσει το Κοινόν όφελος, πρέπει να υποφέρει και την ποινήν του θανάτου».*

Τα υπόλοιπα διπλανά χωριά αποκλείονται. Οι κάτοικοι είναι υποχρεωμένοι να μείνουν στα σπίτια τους, ενώ οι παραβάτες θα εκτελούνται. Οι προεστοί των χωριών συντάσσουν καταλόγους που περιέχουν τα σπίτια των χωριών και των ατόμων που κατοικούν σε κάθε ύποπτο σπίτι, καθώς και κατάλογο των αγαθών που χρειάζεται κάθε οικογένεια, ώστε η διοίκηση να προμηθεύσει τα αναγκαία τρόφιμα με σκοπό να μείνουν σε κατ' οίκο περιορισμό για είκοσι μία μέρες. Το νερό παρέχεται κάθε πρωί σε αγγεία που τοποθετούνται μπροστά από τις πόρτες. Εάν σε *κάθε άνθρωπον όστις ήθελε πασχίση να παραβιάση τας περί της Υγείας διατάξεις, οποιασδήποτε ηλικίας και καταστάσεως και αν είναι αυτός, και είτε άνδρας είναι ακόμη ή γυναίκα».* Τέλος, υπήρχε αμοιβή από την αστυνομία σε όσους κατέδιδαν παραβάτες των υγειονομικών μέτρων και σε όσους είχαν πληροφορίες για την προέλευση της ασθένειας στο νησί. Κάτι παρόμοιο σήμερα εφαρμόζει ο δήμος της αυστριακής πόλης Λιντς. Ο δήμος αναζητά άτομα που θα ψάχνουν ανεμβολίαστους και θα επιβάλουν πρόστιμα με μισθό 2.772 ευρώ!

Αν εξαιρέσουμε τις εκτελέσεις και την πυρπόληση σπιτιών και χωριών, για υγειονομικούς λόγους, η αντιμετώπιση του κράτους σήμερα δεν έχει αλλάξει και πολύ. Στην αρχή προχωρούν οι «ειδικοί», επιλεγμένοι από το κράτος που πάντα είναι της αρεσκείας του και στην συνέχεια αναλαμβάνει η αστυνομία. Η εκκλησία άλλοτε συμφωνεί και άλλοτε διαφωνεί, κυρίως για τα μέτρα που ακουμπούν τις αρμοδιότητές της και εκεί δημιουργείται ένα πεδίο εξουσιαστικής διαπραγμάτευσης όπου αργά ή γρήγορα θα επέλθει συμφωνία. Μπορεί να μην χρειάζονται πλέον τείχη για να περιοριστούν οι κάτοικοι, ούτε τουφεκισμοί και πυρπολήσεις γιατί πλέον ο έλεγχος και η επιτήρηση έχουν την συνδρομή της τεχνολογικής επιστήμης. Το γκλομπ του μπάτσου, τα δακρυγόνα και οι βασανισμοί μπορεί να παραμένουν ως πατροπαράδοτοι κρατικοί μέθοδοι ελέγχου, αλλά οι πυρπολήσεις και οι τουφεκισμοί γίνονται πλέον με το αόρατο χάδι της κατευθυνόμενης επιστήμης και χωρίς να ματώνει ή να καίγεται κανείς ορατά, **χωρίς να χρειάζεται να έχει κάγκελα γύρω του, αλλά να πονά και να δημιουργεί εγκαύματα από μέσα**. Φαινομενικά αργή και καθηλωτική φθορά, σαν την θάλασσα που τρώει τον βράχο. Ο «υγειονομικός» ολοκληρωτισμός δεν είναι κάτι νέο και η εξουσία προχωράει μέσα από την παρελθοντική της εμπειρία σ' αυτό. Η εξέταση του παρελθόντος είναι η κατανόηση του παρόντος και η προετοιμασία του μέλλοντος. Μαζί με την προετοιμασία για τα χειρότερα που έρχονται οφείλουμε να αντισταθούμε, γιατί ο ολοκληρωτισμός είναι ήδη εδώ.

Ελευθερόκοκκος

Βιβλιογραφία:

Ιωάννη Γ. Λασκαράτου, *Πρόληψη της αρρώστιας και κοινωνική προστασία στα Επτάνησα επί αγγλοκρατίας (1815- 1864)*, Διδακτορική διατριβή, Αθήνα 1984.

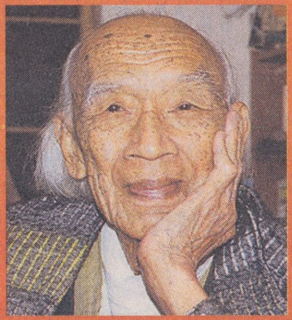
Κατερίνα Κωνσταντινίδου, *Οι επιδημίες της πανώλης στα Ιόνια Νησιά (17ο ς -18ο ς αι.)*, Διδακτορική διατριβή, Αθήνα 2003.

Α΄ ΜΕΡΟΣ

NGO VAN

Αρχαία ουτοπία και εξεγέρσεις των αγροτών στην Κίνα

Σχετικά με τον Συγγραφέα

Ο Ngo Van γεννήθηκε το 1913 στο Tan Lo, ένα χωριό στο Δέλτα του Μεκόνγκ· ήταν ο μικρότερος γιος μιας μεγάλης οικογένειας φτωχών αγροτών. Το 1926 πήγε στη Σαϊγκόν για να εργαστεί. Σύντομα αντιμετώπισε την κοινωνική και αποικιακή καταπίεση. Εντάχθηκε στην Τροτσκιστική Αριστερή Κομμουνιστική Αντιπολίτευση. Συνελήφθη πολλές φορές και βασανίστηκε από τη γαλλική αποικιακή αστυνομία, ενώ διώχθηκε και από το κόμμα του Χο Τσι Μινχ, επειδή αντιτάχθηκε στη γραμμή της Μόσχας. Το 1937 δημοσίευσε ένα φυλλάδιο για τις Δίκες της Μόσχας του 1936. Το 1948 κατάφερε να δραπετεύσει από το Βιετνάμ και πήρε το δρόμο για τη Γαλλία. Οι περισσότεροι από τους συντρόφους του στο Βιετνάμ εκτελέστηκαν από το κόμμα του Χο Τσι Μινχ.

Συγγραφέας αρκετών βιβλίων και μελετών, αφού αποσύρθηκε από την εργασία του το 1978, ο Βαν άρχισε να εργάζεται πάνω σε ένα βιβλίο που θα ήταν ένα απαραίτητο για την κατανόηση της ιστορίας του Βιετνάμ μεταξύ των δεκαετιών 1920 και 1945 (Viêtnam 1920-1945, Revolution et contra-révolution sous la domination colonialle, εκδ. L'Insomniaque - *1995).* Το βιβλίο *«Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα»,* είναι το τελευταίο του Ngo Van Xuyet. Το ολοκλήρωσε λίγο πριν τον θάνατό του, στο Παρίσι, τον Ιανουάριο του 2005.

Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα

Ακριβώς όπως ο Joseph Déjacque στο *L' Humanisphere: Utopie arnarchique*, (1857), αντιλαμβανόμαστε την ουτοπία περισσότερο ως ένα όνειρο που δεν έχει πραγματο-

χιόνι. Δεν υπάρχουν ούτε πουλιά, ούτε τετράποδα, ούτε έντομα, ούτε ψάρια, ούτε βλάστηση. Περιβάλλεται από μια ήπια κυματοειδή πεδιάδα. Στο κέντρο αυτής της περιοχής υπάρχει ένα βουνό σε σχήμα στάμνας, που ονομάζεται Huling. Στην κορυφή του, από ένα στόμιο σε σχήμα δακτυλίου, που ονομάζεται Tsehiue ''Νόστιμος Λάκκος'', ξεχύνεται ένα υγρό που ονομάζεται Chenfen («Θεία Άνοιξη»), με άρωμα ισχυρότερο από ορχιδέες ή πιπέρι και με γεύση που ξεπερνά αυτήν των αλκοολούχων ποτών λαο και λι. Η πηγή χωρίζεται σε τέσσερα ρυάκια που κυλούν στο βουνό και ποτίζουν ολόκληρη την χώρα. Οι άντρες αυτής της χώρας, με φιλικό χαρακτήρα, δεν γνωρίζουν αντιπαλότητα ή διαμάχη. Οι ψυχές τους είναι καλές, τα σώματά τους εύπλαστα και η αλαζονεία και ο φθόνος τούς είναι άγνωστες. Μικροί και μεγάλοι ζουν μαζί, δεν υπάρχει βασιλιάς και δεν υπάρχουν υπήκοοι. Άνδρες και γυναίκες συγκατοικούν ελεύθερα χωρίς παρεμβάσεις ή απαίτηση γάμου. Ζουν στις όχθες του ποταμού και ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν. Ο αέρας είναι ζεστός και ευχάριστος – ούτε υφαίνουν, ούτε φορούν ρούχα. Ζουν μέχρι τα εκατό χρόνια. Δεν υπάρχει πρόωρος θάνατος ούτε ασθένεια. Ο πληθυσμός πολλαπλασιάζεται ασταμάτητα. Όλοι ζουν ευτυχισμένοι, δεν βιώνουν ούτε τον εκφυλισμό του γήρατος ούτε τη θλίψη. Είναι λάτρεις της μουσικής και, όταν πιάνονται χέρι-χέρι, τραγουδούν εναλλάξ μέχρι το τέλος της ημέρας. Όταν κουράζονται, χορταίνουν τη δίψα τους με τη ''Θεία Άνοιξη'' (Chenfen) και αποκαθιστούν την ισορροπία των σωματικών και πνευματικών τους δυνάμεων. Όταν πίνουν πολύ, μεθυσμένοι, κοιμούνται δέκα μέρες. Όταν λούζονται σε αυτή τη Θεία Πηγή το δέρμα τους γίνεται λιπαρό και το άρωμα της άνοιξης δεν εξαφανίζεται για δέκα μέρες».

Αυτό το κείμενο του Lieh Tzu περιγράφει μια φανταστική κοινότητα που παραπέμπει στην αρχαϊκή πρωτόγονη

κύριοι της γης, κυβερνούσαν και εκμεταλλεύονταν τους αγρότες. Οι θρησκευτικές τελετές ρύθμιζαν τις σχέσεις μεταξύ των ευγενών, ενώ τη ζωή των αγροτών έλεγχαν οι παραδόσεις.

Οι αγρότες δούλευαν ως δουλοπάροικοι, κολίγοι ή εργάτες γης και οι καρποί της εργασίας τους γέμιζαν τις σιταποθήκες των ευγενών. Άλλοι, ακτήμονες και σκλάβοι λόγω χρεών, δούλευαν σε ορυχεία, χυτήρια χάλυβα, αλυκές και εργαστήρια που ανήκαν σε φεουδάρχες ή σε πλούσιους εμπόρους.

Σε περιόδους ειρήνης, για να υποστηρίξουν τους

«ανώτερους ανθρώπους» (τζούνζι, γιος του άρχοντα), οι «απλοί άνθρωποι» (*xiaoren*) δούλευαν και πέθαιναν από

Σχετικά με τον Συγγραφέα

Ο Ngo Van γεννήθηκε το 1913 στο Tan Lo, ένα χωριό στο Δέλτα του Μεκόνγκ· ήταν ο μικρότερος γιος μιας μεγάλης οικογένειας φτωχών αγροτών. Το 1926 πήγε στη Σαϊγκόν για να εργαστεί. Σύντομα αντιμετώπισε την κοινωνική και αποικιακή καταπίεση. Εντάχθηκε στην Τροτσκιστική Αριστερή Κομμουνιστική Αντιπολίτευση. Συνελήφθη πολλές φορές και βασανίστηκε από τη γαλλική αποικιακή αστυνομία, ενώ διώχθηκε και από το κόμμα του Χο Τσι Μινχ, επειδή αντιτάχθηκε στη γραμμή της Μόσχας. Το 1937 δημοσίευσε ένα φυλλάδιο για τις Δίκες της Μόσχας του 1936. Το 1948 κατάφερε να δραπετεύσει από το Βιετνάμ και πήρε το δρόμο για τη Γαλλία. Οι περισσότεροι από τους συντρόφους του στο Βιετνάμ εκτελέστηκαν από το κόμμα του Χο Τσι Μινχ.

Συγγραφέας αρκετών βιβλίων και μελετών, αφού αποσύρθηκε από την εργασία του το 1978, ο Βαν άρχισε να εργάζεται πάνω σε ένα βιβλίο που θα ήταν ένα απαραίτητο για την κατανόηση της ιστορίας του Βιετνάμ μεταξύ των δεκαετιών 1920 και 1945 (Viêtnam 1920-1945, Revolution et contra-révolution sous la domination colonialle, εκδ. L'Insomniaque - 1995). Το βιβλίο «*Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα*», είναι το τελευταίο του Ngo Van Xuyet. Το ολοκλήρωσε λίγο πριν τον θάνατό του, στο Παρίσι, τον Ιανουάριο του 2005.

Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα

Ακριβώς όπως ο Joseph Déjacque στο *L' Humanisphere: Utopie arnarchique*, (1857), αντιλαμβανόμαστε την ουτοπία περισσότερο ως ένα όνειρο που δεν έχει πραγματοποιηθεί, παρά ως ένα όνειρο που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Η ουτοπία, η οποία πολύ συχνά έχει συλληφθεί και αναλυθεί ως φαινόμενο που περιορίζεται στη Δύση, είναι βαθιά ριζωμένη στην ιστορία της Κίνας. Εμφανίζονται τα ίδια όνειρα και φιλοδοξίες, οι ίδιες εξεγέρσεις γεμάτες ποιητική φλόγα ικανές να αγγίξουν τον ουρανό. Η κινεζική ουτοπία, που διακρίνεται τόσο από μυστικισμό όσο και από υπέρβαση του μυστικισμού εδώ, στην πρακτική ζωή και την επίγεια πάλη, είναι η ίδια ουτοπία που συναντάμε στις εξεγέρσεις των αγροτών που συγκλόνισαν τον δυτικό κόσμο, είτε αυτή του Thomas Münzer στη Γερμανία είτε αυτή των σκαπανέων και «ισοπεδωτών» στην Αγγλία, για να αναφέρουμε μόνο τις πιο αντιπροσωπευτικές. Είναι λες και όλες αυτές οι εξεγέρσεις, χωρίς ποτέ να συναντηθούν, εξαπλώθηκαν στον χώρο και τον χρόνο, τροφοδοτώντας τις φλόγες της ανατροπής και της ελπίδας για ολόκληρο τον πλανήτη.

χιόνι. Δεν υπάρχουν ούτε πουλιά, ούτε τετράποδα, ούτε έντομα, ούτε ψάρια, ούτε βλάστηση. Περιβάλλεται από μια ήπια κυματοειδή πεδιάδα. Στο κέντρο αυτής της περιοχής υπάρχει ένα βουνό σε σχήμα στάμνας, που ονομάζεται Huling. Στην κορυφή του, από ένα στόμιο σε σχήμα δακτυλίου, που ονομάζεται Tsehiue "Νόστιμος Λάκκος", ξεχύνεται ένα υγρό που ονομάζεται Chenfen («Θεία Άνοιξη»), με άρωμα ισχυρότερο από ορχιδέες ή πιπέρι και με γεύση που ξεπερνά αυτήν των αλκοολούχων ποτών λαο και λι. Η πηγή χωρίζεται σε τέσσερα ρυάκια που κυλούν στο βουνό και ποτίζουν ολόκληρη την χώρα. Οι άντρες αυτής της χώρας, με φιλικό χαρακτήρα, δεν γνωρίζουν αντιπαλότητα ή διαμάχη. Οι ψυχές τους είναι καλές, τα σώματά τους εύπλαστα και η αλαζονεία και ο φθόνος τούς είναι άγνωστες. Μικροί και μεγάλοι ζουν μαζί, δεν υπάρχει βασιλιάς και δεν υπάρχουν υπήκοοι. Άνδρες και γυναίκες συγκατοικούν ελεύθερα χωρίς παρεμβάσεις ή απαίτηση γάμου. Ζουν στις όχθες του ποταμού και ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν. Ο αέρας είναι ζεστός και ευχάριστος – ούτε υφαίνουν, ούτε φορούν ρούχα. Ζουν μέχρι τα εκατό χρόνια. Δεν υπάρχει πρόωρος θάνατος ούτε ασθένεια. Ο πληθυσμός πολλαπλασιάζεται ασταμάτητα. Όλοι ζουν ευτυχισμένοι, δεν βιώνουν ούτε τον εκφυλισμό του γήρατος ούτε τη θλίψη. Είναι λάτρεις της μουσικής και, όταν πιάνονται χέρι-χέρι, τραγουδούν εναλλάξ μέχρι το τέλος της ημέρας. Όταν κουράζονται, χορταίνουν τη δίψα τους με τη "Θεία Άνοιξη" (Chenfen) και αποκαθιστούν την ισορροπία των σωματικών και πνευματικών τους δυνάμεων. Όταν πίνουν πολύ, μεθυσμένοι, κοιμούνται δέκα μέρες. Όταν λούζονται σε αυτή τη Θεία Πηγή το δέρμα τους γίνεται λιπαρό και το άρωμα της άνοιξης δεν εξαφανίζεται για δέκα μέρες».

Αυτό το κείμενο του Lieh Tzu περιγράφει μια φανταστική κοινότητα που παραπέμπει στην αρχαϊκή πρωτόγονη αγροτική κοινότητα, η οποία προέρχεται από τη θρυλική οργάνωση τής πρωτόγονης Κίνας. Εκφράζει το κοινό όνειρο των καταπιεσμένων αγροτών-δουλοπάροικων: την απόλυτη απουσία οποιασδήποτε εξουσίας πάνω από τα κεφάλια τους, την επιθυμία να απελευθερωθούν από την εργασία, την προσδοκία να ζήσουν μια μακρά και ευτυχισμένη ζωή, την επιθυμία για ελεύθερες ενώσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών και, τέλος, την επιδίωξη να ξεφύγουν από την διαρκή απειλή να σφαγούν από τους φεουδάρχες πολέμαρχους που ασκούσαν την εξουσία εκείνη την εποχή.

Ο συγγραφέας, Lieh Tzu, ένας από τους δασκάλους της σχολής του Tao, ή Dao (*Daokia*, Taoism), ο οποίος γεννήθηκε γύρω στο 450 π.Χ. (την εποχή των εμπόλεμων κρατών), έζησε μια αφανή ζωή μεταξύ των απλών ανθρώπων και συντηρείτο χάρη στην υποστήριξη των μαθητών του.

Η ταοϊστική σκέψη, ριζωμένη στο αγροτικό έδαφος, θα

κύριοι της γης, κυβερνούσαν και εκμεταλλεύονταν τους αγρότες. Οι θρησκευτικές τελετές ρύθμιζαν τις σχέσεις μεταξύ των ευγενών, ενώ τη ζωή των αγροτών έλεγχαν οι παραδόσεις.

Οι αγρότες δούλευαν ως δουλοπάροικοι, κολίγοι ή εργάτες γης και οι καρποί της εργασίας τους γέμιζαν τις σιταποθήκες των ευγενών. Άλλοι, ακτήμονες και σκλάβοι λόγω χρεών, δούλευαν σε ορυχεία, χυτήρια χάλυβα, αλυκές και εργαστήρια που ανήκαν σε φεουδάρχες ή σε πλούσιους εμπόρους.

Σε περιόδους ειρήνης, για να υποστηρίξουν τους

«ανώτερους ανθρώπους» (τζούνζι, γιος του άρχοντα), οι «απλοί άνθρωποι» (*xiaoren*) δούλευαν και πέθαιναν από την πείνα, και ενώ ύφαιναν υφάσματα δεν είχαν τίποτα με το οποίο να ντυθούν. «Ο πρίγκιπας τρώει τους φόρους του, οι υψηλοί αξιωματούχοι τρώνε τις αμοιβές τους, οι πατρίκιοι τρώνε τις φυτείες τους, οι πληβείοι τρώνε την εργατική τους δύναμη, οι τεχνίτες και οι έμποροι τρώνε τις τιμές που καθορίζει το κράτος, οι λειτουργοί τρώνε τις λειτουργίες τους, οι διοικητές τρώνε τις κληρονομιές τους· η κυβέρνηση είναι τακτοποιημένη, οι άνθρωποι ζουν ειρηνικά...», σύμφωνα με το *Discourses of Kingdoms* (τις *Διακηρύξεις των Βασιλείων*) (Kuo Yu, Κεφάλαιο I).

Κατά τη διάρκεια των σκληρών πολέμων που διεξήχθησαν μεταξύ φεουδαρχών για την κατάκτηση εδαφών και την ηγεμονία, οι πληβείοι που αποτελούσαν το πεζικό σκοτώνονταν *μαζικά*.

Εν μέσω της αταξίας και των κοινωνικών αναταραχών της εποχής που επικρατούσε ο πόλεμος μεταξύ των κρατών (500-222 π.Χ.), οι «Εκατό Σχολές Σκέψης»[1] εμφανί-

Συγγραφέας αρκετών βιβλίων και μελετών, αφού αποσύρθηκε από την εργασία του το 1978, ο Βαν άρχισε να εργάζεται πάνω σε ένα βιβλίο που θα ήταν ένα απαραίτητο για την κατανόηση της ιστορίας του Βιετνάμ μεταξύ των δεκαετιών 1920 και 1945 (Viêtnam 1920-1945, Revolution et contra-révolution sous la domination colonialle, εκδ. L'Insomniaque - 1995). Το βιβλίο «*Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα*», είναι το τελευταίο του Ngo Van Xuyet. Το ολοκλήρωσε λίγο πριν τον θάνατό του, στο Παρίσι, τον Ιανουάριο του 2005.

Αρχαία Ουτοπία και Αγροτικές εξεγέρσεις στην Κίνα

Ακριβώς όπως ο Joseph Déjacque στο *L' Humanisphere: Utopie anarchique*, (1857), αντιλαμβανόμαστε την ουτοπία περισσότερο ως ένα όνειρο που δεν έχει πραγματοποιηθεί, παρά ως ένα όνειρο που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Η ουτοπία, η οποία πολύ συχνά έχει συλληφθεί και αναλυθεί ως φαινόμενο που περιορίζεται στη Δύση, είναι βαθιά ριζωμένη στην ιστορία της Κίνας. Εμφανίζονται τα ίδια όνειρα και φιλοδοξίες, οι ίδιες εξεγέρσεις γεμάτες ποιητική φλόγα ικανές να αγγίξουν τον ουρανό. Η κινεζική ουτοπία, που διακρίνεται τόσο από μυστικισμό όσο και από υπέρβαση του μυστικισμού εδώ, στην πρακτική ζωή και την επίγεια πάλη, είναι η ίδια ουτοπία που συναντάμε στις εξεγέρσεις των αγροτών που συγκλόνισαν τον δυτικό κόσμο, είτε αυτή του Thomas Münzer στη Γερμανία είτε αυτή των σκαπανέων και «ισοπεδωτών» στην Αγγλία, για να αναφέρουμε μόνο τις πιο αντιπροσωπευτικές. Είναι λες και όλες αυτές οι εξεγέρσεις, χωρίς ποτέ να συναντηθούν, εξαπλώθηκαν στον χώρο και τον χρόνο, τροφοδοτώντας τις φλόγες της ανατροπής και της ελπίδας για ολόκληρο τον πλανήτη.

Παραθέτουμε ένα κείμενο του Lieh Tzu, ενός από τους δασκάλους της ταοϊστικής σχολής, που αποτελεί μια τυπική υπενθύμιση της αρχαίας ουτοπίας:

Ούτε Βασιλιάς ούτε Υποτελείς

«Ο Yu (ο θρυλικός βασιλιάς της Xia), περπατούσε και τακτοποιούσε τη γη και τη ροή των νερών, όταν έχασε τον δρόμο του. Έτσι, έφτασε σε μια χώρα που ονομάζεται Τσονγκ Πέι («Ακραίος Βορράς»), στην βόρεια θάλασσα, ποιος ξέρει πόσα μίλια από τις συνοικίες του Ts'i. Η έκταση αυτής της χώρας είναι άγνωστη. Εκεί ούτε βρέχει ούτε φυσάει αέρας. Δεν υπάρχει ούτε πάγος ούτε γυναίκες συγκατοίκουν ελεύθερα χωρίς παρεμβάσεις ή απαίτηση γάμου. Ζουν στις όχθες του ποταμού και ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν. Ο αέρας είναι ζεστός και ευχάριστος – ούτε υφαίνουν, ούτε φορούν ρούχα. Ζουν μέχρι τα εκατό χρόνια. Δεν υπάρχει πρόωρος θάνατος ούτε ασθένεια. Ο πληθυσμός πολλαπλασιάζεται ασταμάτητα. Όλοι ζουν ευτυχισμένοι, δεν βιώνουν ούτε τον εκφυλισμό του γήρατος ούτε τη θλίψη. Είναι λάτρεις της μουσικής και, όταν πιάνονται χέρι-χέρι, τραγουδούν εναλλάξ μέχρι το τέλος της ημέρας. Όταν κουράζονται, χορταίνουν τη δίψα τους με τη ''Θεία Άνοιξη'' (Chenfen) και αποκαθιστούν την ισορροπία των σωματικών και πνευματικών τους δυνάμεων. Όταν πίνουν πολύ, μεθυσμένοι, κοιμούνται δέκα μέρες. Όταν λούζονται σε αυτή τη Θεία Πηγή το δέρμα τους γίνεται λιπαρό και το άρωμα της άνοιξης δεν εξαφανίζεται για δέκα μέρες».

Αυτό το κείμενο του Lieh Tzu περιγράφει μια φανταστική κοινότητα που παραπέμπει στην αρχαϊκή πρωτόγονη αγροτική κοινότητα, η οποία προέρχεται από τη θρυλική οργάνωση τής πρωτόγονης Κίνας. Εκφράζει το κοινό όνειρο των καταπιεσμένων αγροτών-δουλοπάροικων: την απόλυτη απουσία οποιασδήποτε εξουσίας πάνω από τα κεφάλια τους, την επιθυμία να απελευθερωθούν από την εργασία, την προσδοκία να ζήσουν μια μακρά και ευτυχισμένη ζωή, την επιθυμία για ελεύθερες ενώσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών και, τέλος, την επιδίωξη να ξεφύγουν από την διαρκή απειλή να σφαγούν από τους φεουδάρχες πολέμαρχους που ασκούσαν την εξουσία εκείνη την εποχή.

Ο συγγραφέας, Lieh Tzu, ένας από τους δασκάλους της σχολής του Tao, ή Dao (*Daokia*, Taoism), ο οποίος γεννήθηκε γύρω στο 450 π.Χ. (την εποχή των εμπόλεμων κρατών), έζησε μια αφανή ζωή μεταξύ των απλών ανθρώπων και συντηρείτο χάρη στην υποστήριξη των μαθητών του.

Η ταοϊστική σκέψη, ριζωμένη στο αγροτικό έδαφος, θα ενσωματωθεί, κατά τον δεύτερο αιώνα μ.Χ., στην τρομερή εξέγερση των αγροτών που συνέβαλε στην πτώση της αυτοκρατορίας του Δεύτερου Χαν (25-220 μ.Χ.).

Οι Αγρότες Πληβείοι στην Αρχαϊκή Φεουδαρχική Κοινωνία

Κατά την πρώτη χιλιετία π.Χ., η αρχαϊκή φεουδαρχική κοινωνία χωρίστηκε, γενικά, σε δύο μεγάλες τάξεις: στην κορυφή, η αριστοκρατία – στα κατώτερα στρώματα, χωρικοί πληβείοι. Ευγενείς και πατρίκιοι, κάτοχοι εξουσίας και

«ανώτερους ανθρώπους» (τζούνζι, γιος του άρχοντα), οι «απλοί άνθρωποι» (*xiaoren*) δούλευαν και πέθαιναν από την πείνα, και ενώ ύφαιναν υφάσματα δεν είχαν τίποτα με το οποίο να ντυθούν. «Ο πρίγκιπας τρώει τους φόρους του, οι υψηλοί αξιωματούχοι τρώνε τις αμοιβές τους, οι πατρίκιοι τρώνε τις φυτείες τους, οι πληβείοι τρώνε την εργατική τους δύναμη, οι τεχνίτες και οι έμποροι τρώνε τις τιμές που καθορίζει το κράτος, οι λειτουργοί τρώνε τις λειτουργίες τους, οι διοικητές τρώνε τις κληρονομιές τους· η κυβέρνηση είναι τακτοποιημένη, οι άνθρωποι ζουν ειρηνικά...», σύμφωνα με το *Discourses of Kingdoms* (τις *Διακηρύξεις των Βασιλείων*) (Kuo Yu, Κεφάλαιο I).

Κατά τη διάρκεια των σκληρών πολέμων που διεξήχθησαν μεταξύ φεουδαρχών για την κατάκτηση εδαφών και την ηγεμονία, οι πληβείοι που αποτελούσαν το πεζικό σκοτώνονταν *μαζικά*.

Εν μέσω της αταξίας και των κοινωνικών αναταραχών της εποχής που επικρατούσε ο πόλεμος μεταξύ των κρατών (500-222 π.Χ.), οι «Εκατό Σχολές Σκέψης»[1] εμφανίστηκαν μεταξύ των λογίων, στοχαστών που αναζητούσαν

---

1. (Σ.τ.μ.) **Εκατό σχολές σκέψης**. Ήταν φιλοσοφικές σχολές που ήκμασαν από τον 6ο αιώνα π.Χ. έως το 221 π.Χ., μια περίοδο πολέμων μεταξύ των κρατών της αρχαίας Κίνας, γεμάτη χάος και αιματηρές μάχες. Έγινε, όμως, γνωστή και ως η **Χρυσή Εποχή** της κινεζικής φιλοσοφίας, επειδή ένα φάσμα σκέψεων και ιδεών αναπτύχθηκε και συζητήθηκε ελεύθερα. Αυτές οι ιδέες, έχουν εκφραστεί μέσω συνομιλιών, επισήμων εγγράφων ή σύντομων πραγματειών και έθεσαν τις βάσεις για τους μεταγενέστερους φιλοσόφους ενώ, όπως είναι φυσικό, έχουν επηρεάσει βαθιά τον τρόπο ζωής και την κοινωνική συνείδηση των χωρών της Ανατολικής Ασίας.

«τον δρόμο που οδηγεί στην αποκατάσταση της ειρήνης κάτω από τον ουρανό». Παρά τον διαμελισμό των Βασιλικών Αυλών, η πτώση των Οίκων των Πριγκίπων και των Οίκων των Φεουδαρχών οδήγησε στη διασπορά και επέκταση αυτών των σχολών στον λαό. Μεταξύ αυτών των λόγιων ανδρών που είχαν βυθιστεί στη φτώχεια, κάποιοι επέζησαν διδάσκοντας, άλλοι προσπάθησαν να εξασφαλίσουν εργασία με τους εναπομείναντες φεουδάρχες ως πολιτικοί σύμβουλοι, ειδικοί σε διάφορες δεξιότητες και τεχνικές ή ως ασκούμενοι των εσωτερικών τεχνών.

Ο ίδιος ο Κομφούκιος, για να επιβιώσει, έγινε σύμβουλος σε διάφορα Δικαστήρια. Ο Λάο Τσε, ο αντίπαλός του, και η έμπνευση των Ταοϊστών, ήταν ο αρχειοφύλακας της Αυλής του Τσε. Μεταξύ αυτών των σχολείων, η ταοϊστική σχολή αντανακλούσε τη σκέψη των χωρικών πληβείων.

Η Σχολή Τάο του Λάο Τσε

Η σχολή του Τάο ήταν αντίθετη με την παραδοσιακή σχολή του Κομφούκιου, η οποία ήταν το ιδεολογικό θεμέλιο των κυρίαρχων φεουδαρχικών τάξεων (ή της ιδανικής φεουδαρχικής τάξης, που διοικούταν από τις θρησκευτικές τελετές). Η κομφουκιανή σχολή δίδασκε τους κανόνες της σωστής ζωής στις βασικές σχέσεις μεταξύ βασιλιά και υπηκόου, πατέρα και γιου, συζύ-

αδιάκοπου γίγνεσθαι του σύμπαντος. Οι μαθητές του κήρυτταν την μη δράση (wu-wei), την μη παρέμβαση του ανθρώπου στο φυσικό και ανθρώπινο σύμπαν, την επιστροφή στον αυθορμητισμό και την πρωτόγονη απλότητα, τον βίο σε μικρές αυτόνομες κοινότητες, όπου:

«Αν υπάρχουν πλοία ή άμαξες, οι άνθρωποι δεν μπαίνουν σε αυτά· αν υπάρχουν ασπίδες και λόγχες, δεν τις περιμαζεύουν. Οι άνθρωποι τρώνε ό,τι έχει ωραία γεύση, ντύνονται με κομψότητα, νιώθουν άνετα στα σπίτια τους και απολαμβάνουν τα απλά έθιμα τους. Οι γειτονικές κοινότητες βλέπουν η μία την άλλη από μακριά· ακούν τον κόκορα να λαλάει, ακούν το γάβγισμα του σκύλου, αλλά δεν ταξιδεύουν στις γειτονικές πόλεις. Και ζουν έτσι μέχρι να πεθάνουν». (Τάο Τε Τσινγκ)

Σε αντίθεση με τους Κομφουκιανούς φιλοσόφους, που εγκατέλειψαν τον εαυτό τους στο πεπρωμένο που υπαγόρευε ο Παράδεισος (Tien Ming), οι Ταοϊστές έζησαν τη ζωή τους ακολουθώντας το ρητό, «*Η μοίρα μου εξαρτάται από εμένα και όχι από τον Παράδεισο*» («*Wo ming tsai wop u tsai t'ien*», Pao p'u-tzu). «*Το λάθος, αγαπητέ Βρούτε, δεν είναι στα αστέρια μας, αλλά στον εαυτό μας, ότι είμαστε υποτακτικοί*», όπως έγραψε ο Σαίξπηρ στον Ιούλιο Καίσαρα.

Από αυτό το αντιφεουδαρχικό και αντι-παραδοσιακό ρεύμα διαθέτουμε τρεις επιλογές ρήσεων: το Tao Te Ching, που αποδίδεται στον Lao Tzu (570-490 π.Χ.), το Lieh Tzu (450 π.Χ.), που αναφέρεται στην αρχή αυτού του δοκιμίου, και το Chuang Tzu, γραμμένο από τον Chuang Tzu (370-300 π.Χ.). Αυτοί οι στοχαστές ζούσαν χωρίς να συμμετέχουν σε κάποια δημόσια λειτουργία, στην αφάνεια και τη φτώχεια. Ζώντας σε απομόνωση και αποφεύγοντας τις κοινωνικές και υλικές συνθήκες, προσπαθούσαν να ξεφεύγουν από την ασθένεια, τα γηρατειά και τον θάνατο. Καλλιέργησαν την τέχνη της μακροζωίας, για να «θρέψουν τη ζωτική αρχή», ακολουθώντας αναπνευστικές, διατροφικές και αλχημικές ασκήσεις, ασκώντας «την τέχνη της κρεβατοκάμαρας» και κάνοντας σωματικές ασκήσεις που μιμούνταν παιχνιδιάρικες κινήσεις και τους χορούς των ζώων. Συνήθισαν, επίσης, στην απομόνωση από τον κόσμο για να επιδοθούν ελεύθερα σε εκστατικά ταξίδια.

Τέλος, οι Ταοϊστές ήταν, επίσης, αντίθετοι στη Σχολή των Νόμων (Legalism, Fa Jia), η οποία ήταν κυρίαρχη κατά τη διάρκεια της Πρώτης Αυτοκρατορίας (221-207 π.Χ.).

φόρου για μέρος της σοδειάς τους, μερίδιο από το άχυρο και το σανό που παρήγαγαν, καθώς και κεφαλικός φόρος. Η καταναγκαστική εργασία σε τεράστια κατασκευαστικά έργα (τα ανάκτορα του αυτοκράτορα, οι δρόμοι και τα κανάλια σε όλη την Αυτοκρατορία, το Σινικό Τείχος και το μαυσωλείο του αυτοκράτορα...) και η στρατολόγηση για επιθετικές στρατιωτικές επιχειρήσεις σε μακρινές χώρες οδήγησαν σε μια ακραία επιδείνωση της κατάστασης της αγροτιάς.

Αγροτικές εξεγέρσεις: 100 π.Χ. έως 300 μ.Χ.

Μετά το θάνατο του τυράννου, η εξέγερση των πρώην φεουδαρχών μαζί με τις γενικευμένες εξεγέρσεις των αγροτών μεταξύ 209 και 207 π.Χ. έβαλαν τέλος στην Πρώτη Αυτοκρατορία.

Ένας πρώην αστυνομικός του Τσ'ιν, ο Λιου Μπανγκ, ο οποίος ηγήθηκε των εξεγερμένων αγροτών, βγήκε νικητής από αυτή τη συγκεχυμένη σειρά σφαγών, αυτοανακηρύχθηκε αυτοκράτορας και ίδρυσε την Πρώτη Δυναστεία Χαν (206 π.Χ. έως 8 μ.Χ.). Τα μέλη της αυτοκρατορικής οικογένειας έλαβαν κληρονομικά δικαιώματα, τα οποία αργότερα έγιναν βασίλεια και πριγκιπάτα. Η νέα Αυτοκρατορία ουσιαστικά διατήρησε την πολιτική και διοικητική δομή της Αυτοκρατορίας που αντικατέστησε. Όπως πάντα, η αγροτική εργασία αποτελούσε την πηγή επιβίωσης των φεουδαρχών, των γαιοκτημόνων αριστοκρατών και των εμπόρων. Η εργασία των αγροτών στήριζε, επίσης, τους μορφωμένους αξιωματούχους και τους στρατιώτες.

Κατά τα τελευταία χρόνια της Πρώτης Δυναστείας Χαν, όταν οι πλημμύρες και οι ξηρασίες προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές, οι αγρότες, συντετριμμένοι κάτω από την αφόρητη εκμετάλλευση των γαιοκτημόνων και στα πρόθυρα της πείνας, άρχισαν να επιβιώνουν με λεηλασίες και πλιάτσικο. Ο κανιβαλισμός δεν ήταν άγνωστος. Το 18 μ.Χ., η εξέγερση των Κόκκινων Φρυδιών (Chimei) οδήγησε σε μια γενικευμένη εξέγερση των αγροτών που οργάνωσαν χιλιάδες ένοπλες ομάδες. Αντιμετώπισαν τα αυτοκρατορικά στρατεύματα των Χαν, καθώς και τις δυνάμεις των τυχοδιωκτών που ήταν πρόθυμοι για εξουσία.

Ο Liu Xiu, έμπορος και μεγαλογαιοκτήμονας, βγήκε νικητής από την κατάσταση και αυτοανακηρύχτηκε αυ-

«τον δρόμο που οδηγεί στην αποκατάσταση της ειρήνης κάτω από τον ουρανό». Παρά τον διαμελισμό των Βασιλικών Αυλών, η πτώση των Οίκων των Πριγκίπων και των Οίκων των Φεουδαρχών οδήγησε στη διασπορά και επέκταση αυτών των σχολών στον λαό. Μεταξύ αυτών των λόγιων ανδρών που είχαν βυθιστεί στη φτώχεια, κάποιοι επέζησαν διδάσκοντας, άλλοι προσπάθησαν να εξασφαλίσουν εργασία με τους εναπομείναντες φεουδάρχες ως πολιτικοί σύμβουλοι, ειδικοί σε διάφορες δεξιότητες και τεχνικές ή ως ασκούμενοι των εσωτερικών τεχνών.

Ο ίδιος ο Κομφούκιος, για να επιβιώσει, έγινε σύμβουλος σε διάφορα Δικαστήρια. Ο Λάο Τσε, ο αντίπαλός του, και η έμπνευση των Ταοϊστών, ήταν ο αρχειοφύλακας της Αυλής του Τσε. Μεταξύ αυτών των σχολείων, η ταοϊστική σχολή αντανακλούσε τη σκέψη των χωρικών πληβείων.

Η Σχολή Τάο του Λάο Τσε

Η σχολή του Τάο ήταν αντίθετη με την παραδοσιακή σχολή του Κομφούκιου, η οποία ήταν το ιδεολογικό θεμέλιο των κυρίαρχων φεουδαρχικών τάξεων (ή της ιδανικής φεουδαρχικής τάξης, που διοικούνταν από τις θρησκευτικές τελετές). Η κομφουκιανή σχολή δίδασκε τους κανόνες της σωστής ζωής στις βασικές σχέσεις μεταξύ βασιλιά και υπηκόου, πατέρα και γιου, συζύγου, αδελφού και αδελφής, ακολουθώντας τις πέντε βασικές αρετές: ευλάβεια και πίστη στο γιό, ισότητα, ευγένεια, κοινή λογική και αξιοπιστία, στις οποίες προστέθηκε ο αυστηρός διαχωρισμός μεταξύ των φύλων, καθώς και η κατάλληλη συμπεριφορά ως προς το κοινωνικό επίπεδο στο οποίο ανήκε κάποιος.

Οι Ταοϊστές, περιφρονώντας έναν κόσμο σε παρακμή, ζούσαν ως ερημίτες ή διεκήρυτταν την κοσμοθεωρία τους ανάμεσα στους αγρότες. Στα ιδανικά τους περιλαμβάνονταν η επιστροφή στη φύση, η πρωτόγονη απλότητα, η φυσική, αυθόρμητη, ελεύθερη και ευτυχισμένη ζωή,

νότητες βλέπουν η μία την άλλη από μακριά· ακούν τον κόκορα να λαλάει, ακούν το γάβγισμα του σκύλου, αλλά δεν ταξιδεύουν στις γειτονικές πόλεις. Και ζουν έτσι μέχρι να πεθάνουν». (Τάο Τε Τσινγκ)

Σε αντίθεση με τους Κομφουκιανούς φιλοσόφους, που εγκατέλειψαν τον εαυτό τους στο πεπρωμένο που υπαγόρευε ο Παράδεισος (Tien Ming), οι Ταοϊστές έζησαν τη ζωή τους ακολουθώντας το ρητό, «*Η μοίρα μου εξαρτάται από εμένα και όχι από τον Παράδεισο*» («*Wo ming tsai wop u tsai t'ien*», Pao p'u-tzu). «*Το λάθος, αγαπητέ Βρούτε, δεν είναι στα αστέρια μας, αλλά στον εαυτό μας, ότι είμαστε υποτακτικοί*», όπως έγραψε ο Σαίξπηρ στον Ιούλιο Καίσαρα.

Από αυτό το αντιφεουδαρχικό και αντι-παραδοσιακό ρεύμα διαθέτουμε τρεις επιλογές ρήσεων: το Tao Te Ching, που αποδίδεται στον Lao Tzu (570-490 π.Χ.), το Lieh Tzu (450 π.Χ.), που αναφέρεται στην αρχή αυτού του δοκιμίου, και το Chuang Tzu, γραμμένο από τον Chuang Tzu (370-300 π.Χ.). Αυτοί οι στοχαστές ζούσαν χωρίς να συμμετέχουν σε κάποια δημόσια λειτουργία, στην αφάνεια και τη φτώχεια. Ζώντας σε απομόνωση και αποφεύγοντας τις κοινωνικές και υλικές συνθήκες, προσπαθούσαν να ξεφύγουν από την ασθένεια, τα γηρατειά και τον θάνατο. Καλλιέργησαν την τέχνη της μακροζωίας, για να «θρέψουν τη ζωτική αρχή», ακολουθώντας αναπνευστικές, διατροφικές και αλχημικές ασκήσεις, ασκώντας «την τέχνη της κρεβατοκάμαρας» και κάνοντας σωματικές ασκήσεις που μιμούνταν παιχνιδιάρικες κινήσεις και τους χορούς των ζώων. Συνήθισαν, επίσης, στην απομόνωση από τον κόσμο για να επιδοθούν ελεύθερα σε εκστατικά ταξίδια.

Τέλος, οι Ταοϊστές ήταν, επίσης, αντίθετοι στη Σχολή των Νόμων (Legalism, Fa Jia), η οποία ήταν κυρίαρχη κατά τη διάρκεια της Πρώτης Αυτοκρατορίας (221-207 π.Χ.). Οι Νομικιστές καταδίκαζαν τις φεουδαρχικές παραδόσεις και τους παλιούς τρόπους διακυβέρνησης και διακήρυτταν την ανάγκη για έναν δρακόντειο νόμο ίσο για όλους, χωρίς διάκριση μεταξύ γηγενών ή ξένων, ευγενών ή ενοικιαστών αγροτών, καθώς και την αμερόληπτη εφαρμογή τιμωριών και ανταμοιβών, υπό την εξουσία ενός Σοφού-Βασιλιά, του απόλυτου άρχοντα του Κράτους. Ο φεουδάρχης του Ch'in κατέλαβε τα έξι βασίλεια και μαζί με τους υπόλοιπους φεουδάρχες, υπό την επιρροή των Νομικών, ίδρυσαν την Πρώτη Αυτοκρατορία και ανακήρυξαν τον Qin Shi Huang τον πρώτο αυτοκράτορα το 221 π.Χ. Η συγκεντρωτική αυτοκρατορία λειτούργησε με βάση περίπλοκη γραφειοκρατία και αποτελείτο από 36 επαρχίες, καθεμία από τις οποίες διοικούνταν από έναν πολιτικό διαχειριστή και έναν στρατιωτικό κυβερνήτη. Οι ολοκληρωτικοί θεσμοί (συλλογική ευθύνη και υποχρεωτική κατάδοση των εγκληματιών εντός των οικογενειακών ομάδων) αντικατέστησαν τις τελετές και τους ηθικούς κώδικες του

Αγροτικές εξεγέρσεις: 100 π.Χ. έως 300 μ.Χ.

Μετά το θάνατο του τυράννου, η εξέγερση των πρώην φεουδαρχών μαζί με τις γενικευμένες εξεγέρσεις των αγροτών μεταξύ 209 και 207 π.Χ. έβαλαν τέλος στην Πρώτη Αυτοκρατορία.

Ένας πρώην αστυνομικός του Τσ'ιν, ο Λιου Μπανγκ, ο οποίος ηγήθηκε των εξεγερμένων αγροτών, βγήκε νικητής από αυτή τη συγκεχυμένη σειρά σφαγών, αυτοανακηρύχθηκε αυτοκράτορας και ίδρυσε την Πρώτη Δυναστεία Χαν (206 π.Χ. έως 8 μ.Χ.). Τα μέλη της αυτοκρατορικής οικογένειας έλαβαν κληρονομικά δικαιώματα, τα οποία αργότερα έγιναν βασίλεια και πριγκιπάτα. Η νέα Αυτοκρατορία ουσιαστικά διατήρησε την πολιτική και διοικητική δομή της Αυτοκρατορίας που αντικατέστησε. Όπως πάντα, η αγροτική εργασία αποτελούσε την πηγή επιβίωσης των φεουδαρχών, των γαιοκτημόνων αριστοκρατών και των εμπόρων. Η εργασία των αγροτών στήριζε, επίσης, τους μορφωμένους αξιωματούχους και τους στρατιώτες.

Κατά τα τελευταία χρόνια της Πρώτης Δυναστείας Χαν, όταν οι πλημμύρες και οι ξηρασίες προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές, οι αγρότες, συντετριμμένοι κάτω από την αφόρητη εκμετάλλευση των γαιοκτημόνων και στα πρόθυρα της πείνας, άρχισαν να επιβιώνουν με λεηλασίες και πλιάτσικο. Ο κανιβαλισμός δεν ήταν άγνωστος. Το 18 μ.Χ., η εξέγερση των Κόκκινων Φρυδιών (Chimei) οδήγησε σε μια γενικευμένη εξέγερση των αγροτών που οργάνωσαν χιλιάδες ένοπλες ομάδες. Αντιμετώπισαν τα αυτοκρατορικά στρατεύματα των Χαν, καθώς και τις δυνάμεις των τυχοδιωκτών που ήταν πρόθυμοι για εξουσία.

Ο Liu Xiu, έμπορος και μεγαλογαιοκτήμονας, βγήκε νικητής από την κατάσταση και αυτοανακηρύχτηκε αυτοκράτορας της Δεύτερης Δυναστείας Χαν (25-220 μ.Χ.). Αυτή η δυναστεία θα κατέρρεε υπό την πίεση της έξαρσης των εξεγέρσεων των αγροτών που προκλήθηκαν από μια πολύ σοβαρή αγροτική κρίση.

Ελευθεριακή Ουτοπία και Αγροτικά Κινήματα κατά τη Δεύτερη Δυναστεία Χαν (25-220 μ.Χ.)

Οι εξεγέρσεις των αγροτών, που καθοδηγήθηκαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου από δύο μεσσιανικές οργανώσεις ταοϊστικής έμπνευσης, το Taiping Dao («Η Θρησκευτική Κοινότητα της Μεγάλης Ειρήνης») και το Wudou Mi Dao («Η Θρησκευτική Κοινότητα των Five Pecks of Rice»), συνέβαλε στη διάλυση της αυτοκρατορίας της δεύτερης δυναστείας Χαν κατά τον δεύτερο αιώνα μ.Χ.

Κατά τη δεκαετία του 170, μετά τις πλημμύρες του Κίτρινου Ποταμού, οι αγρότες, βυθισμένοι στην πιο ακραία

λος σε διάφορα Δικαστήρια. Ο Λάο Τσε, ο αντίπαλός του, και η έμπνευση των Ταοϊστών, ήταν ο αρχειοφύλακας της Αυλής του Τσε. Μεταξύ αυτών των σχολείων, η ταοϊστική σχολή αντανακλούσε τη σκέψη των χωρικών πληβείων.

Η Σχολή Τάο του Λάο Τσε

Η σχολή του Τάο ήταν αντίθετη με την παραδοσιακή σχολή του Κομφούκιου, η οποία ήταν το ιδεολογικό θεμέλιο των κυρίαρχων φεουδαρχικών τάξεων (ή της ιδανικής φεουδαρχικής τάξης, που διοικούταν από τις θρησκευτικές τελετές). Η κομφουκιανή σχολή δίδασκε τους κανόνες της σωστής ζωής στις βασικές σχέσεις μεταξύ βασιλιά και υπηκόου, πατέρα και γιου, συζύγου, αδελφού και αδελφής, ακολουθώντας τις πέντε βασικές αρετές: ευλάβεια και πίστη στο γιό, ισότητα, ευγένεια, κοινή λογική και αξιοπιστία, στις οποίες προστέθηκε ο αυστηρός διαχωρισμός μεταξύ των φύλων, καθώς και η κατάλληλη συμπεριφορά ως προς το κοινωνικό επίπεδο στο οποίο ανήκε κάποιος.

Οι Ταοϊστές, περιφρονώντας έναν κόσμο σε παρακμή, ζούσαν ως ερημίτες ή διεκήρυτταν την κοσμοθεωρία τους ανάμεσα στους αγρότες. Στα ιδανικά τους περιλαμβάνονταν η επιστροφή στη φύση, η πρωτόγονη απλότητα, η φυσική, αυθόρμητη, ελεύθερη και ευτυχισμένη ζωή, απογυμνωμένη από κάθε σύμβαση, χωρίς νόμο και ηθική. Αυτή η ταοϊστική φιλοσοφία προήλθε από αρχαίες μαγικές-θρησκευτικές πρακτικές, κληρονομημένες από τους σαμάνους τής πιο απομακρυσμένης αρχαιότητας, οι οποίες ήταν βαθιά ριζωμένες στις αγροτικές κοινότητες. Η λέξη Τάο ή Ντάο σημαίνει εν προκειμένω την Πίστη ή τον Δρόμο. Το Ντάο Λάο, η θρησκεία του Λάο Τζου και το Ντάο λαμ γκούα, ο τρόπος για να γίνεις άνθρωπος. Το Τάο ως η έμφυτη αρχή της φύσης και της κοσμικής κίνησης υποδηλώνει την ιδέα μιας δυναμικής ικανότητας, του Tzu (450 π.Χ.), που αναφέρεται στην αρχή αυτού του δοκιμίου, και το Chuang Tzu, γραμμένο από τον Chuang Tzu (370-300 π.Χ.). Αυτοί οι στοχαστές ζούσαν χωρίς να συμμετέχουν σε κάποια δημόσια λειτουργία, στην αφάνεια και τη φτώχεια. Ζώντας σε απομόνωση και αποφεύγοντας τις κοινωνικές και υλικές συνθήκες, προσπαθούσαν να ξεφεύγουν από την ασθένεια, τα γηρατειά και τον θάνατο. Καλλιέργησαν την τέχνη της μακροζωίας, για να «θρέψουν τη ζωτική αρχή», ακολουθώντας αναπνευστικές, διατροφικές και αλχημικές ασκήσεις, ασκώντας «την τέχνη της κρεβατοκάμαρας» και κάνοντας σωματικές ασκήσεις που μιμούνταν παιχνιδιάρικες κινήσεις και τους χορούς των ζώων. Συνήθισαν, επίσης, στην απομόνωση από τον κόσμο για να επιδοθούν ελεύθερα σε εκστατικά ταξίδια.

Τέλος, οι Ταοϊστές ήταν, επίσης, αντίθετοι στη Σχολή των Νόμων (Legalism, Fa Jia), η οποία ήταν κυρίαρχη κατά τη διάρκεια της Πρώτης Αυτοκρατορίας (221-207 π.Χ.). Οι Νομικιστές καταδίκαζαν τις φεουδαρχικές παραδόσεις και τους παλιούς τρόπους διακυβέρνησης και διακήρυτταν την ανάγκη για έναν δρακόντειο νόμο ίσο για όλους, χωρίς διάκριση μεταξύ γηγενών ή ξένων, ευγενών ή ενοικιαστών αγροτών, καθώς και την αμερόληπτη εφαρμογή τιμωριών και ανταμοιβών, υπό την εξουσία ενός Σοφού-Βασιλιά, του απόλυτου άρχοντα του Κράτους. Ο φεουδάρχης του Ch'in κατέλαβε τα έξι βασίλεια και μαζί με τους υπόλοιπους φεουδάρχες, υπό την επιρροή των Νομικών, ίδρυσαν την Πρώτη Αυτοκρατορία και ανακήρυξαν τον Qin Shi Huang τον πρώτο αυτοκράτορα το 221 π.Χ. Η συγκεντρωτική αυτοκρατορία λειτούργησε με βάση περίπλοκη γραφειοκρατία και αποτελείτο από 36 επαρχίες, καθεμία από τις οποίες διοικούταν από έναν πολιτικό διαχειριστή και έναν στρατιωτικό κυβερνήτη. Οι ολοκληρωτικοί θεσμοί (συλλογική ευθύνη και υποχρεωτική κατάδοση των εγκληματιών εντός των οικογενειακών ομάδων) αντικατέστησαν τις τελετές και τους ηθικούς κώδικες του παρελθόντος. Οι λόγιοι Κομφουκιανοί που συνέχισαν να διδάσκουν το δόγμα τους καταδικάστηκαν σε θάνατο. Τα κλασικά βιβλία, τα έργα των «Εκατό Σχολείων» (εκτός από τα βιβλία για την ιατρική, τη γεωργία και τη μαντική) κάηκαν και όσοι προσπάθησαν να κρύψουν απαγορευμένα βιβλία καταδικάστηκαν σε καταναγκαστική εργασία.

Υπό την Πρώτη Αυτοκρατορία, παραχωρήθηκαν στους πληβείους αγρότες –οι οποίοι προηγουμένως ήταν προσκολλημένοι στα φέουδα των ηττημένων φεουδαρχών– τα εδάφη που καλλιεργούσαν υπό τον όρο της καταβολής ντα, η αγροτική εργασία αποτελούσε την πηγή επιβίωσης των φεουδαρχών, των γαιοκτημόνων αριστοκρατών και των εμπόρων. Η εργασία των αγροτών στήριζε, επίσης, τους μορφωμένους αξιωματούχους και τους στρατιώτες.

Κατά τα τελευταία χρόνια της Πρώτης Δυναστείας Χαν, όταν οι πλημμύρες και οι ξηρασίες προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές, οι αγρότες, συντετριμμένοι κάτω από την αφόρητη εκμετάλλευση των γαιοκτημόνων και στα πρόθυρα της πείνας, άρχισαν να επιβιώνουν με λεηλασίες και πλιάτσικο. Ο κανιβαλισμός δεν ήταν άγνωστος. Το 18 μ.Χ., η εξέγερση των Κόκκινων Φρυδιών (Chimei) οδήγησε σε μια γενικευμένη εξέγερση των αγροτών που οργάνωσαν χιλιάδες ένοπλες ομάδες. Αντιμετώπισαν τα αυτοκρατορικά στρατεύματα των Χαν, καθώς και τις δυνάμεις των τυχοδιωκτών που ήταν πρόθυμοι για εξουσία.

Ο Liu Xiu, έμπορος και μεγαλογαιοκτήμονας, βγήκε νικητής από την κατάσταση και αυτοανακηρύχτηκε αυτοκράτορας της Δεύτερης Δυναστείας Χαν (25-220 μ.Χ.). Αυτή η δυναστεία θα κατέρρεε υπό την πίεση της έξαρσης των εξεγέρσεων των αγροτών που προκλήθηκαν από μια πολύ σοβαρή αγροτική κρίση.

Ελευθεριακή Ουτοπία και Αγροτικά Κινήματα κατά τη Δεύτερη Δυναστεία Χαν (25-220 μ.Χ.)

Οι εξεγέρσεις των αγροτών, που καθοδηγήθηκαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου από δύο μεσσιανικές οργανώσεις ταοϊστικής έμπνευσης, το Taiping Dao («Η Θρησκευτική Κοινότητα της Μεγάλης Ειρήνης») και το Wudou Mi Dao («Η Θρησκευτική Κοινότητα των Five Pecks of Rice»), συνέβαλε στη διάλυση της αυτοκρατορίας της δεύτερης δυναστείας Χαν κατά τον δεύτερο αιώνα μ.Χ.

Κατά τη δεκαετία του 170, μετά τις πλημμύρες του Κίτρινου Ποταμού, οι αγρότες, βυθισμένοι στην πιο ακραία δυστυχία, σχημάτισαν συμμορίες και επιδίδονταν σε ληστείες και λεηλασίες. Στις έξι επαρχίες που βρίσκονταν στην περιοχή του Shandong και του Henan, εμφανίστηκε το κίνημα του Taiping Dao, του οποίου ο ηγέτης, Zhang Jiao, ήταν θιασώτης της λατρείας του Huang Lao, μια σύνθεση του μυθικού βασιλιά Huangdi και ενός θεοποιημένου Lao Tzu. Η διδασκαλία του βασίστηκε στα ιερά κείμενα του Tao Te Ching, του «Κανόνα του Δρόμου και της Αρετής» και του Taiping Jing, του «Κανόνα της Μεγάλης

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

Ειρήνης», ένα κείμενο που αποκαλύφθηκε στον Ταοϊστή δάσκαλο Yu Ji στις αρχές του Δεύτερου Αιώνα.

Το τελευταίο έργο, όπως και το Τάο Τε Τσινγκ, βασίζεται στην κοσμογονία του Γιν και του Γιανγκ και των Πέντε Στοιχείων, και συνοδεύεται από σκληρές κριτικές για την κοινωνική ανισότητα, τον παρασιτισμό των ισχυρών και τις διακρίσεις κατά των γυναικών.

«*Είναι φυσικό όλος ο πλούτος και όλα τα αγαθά της φύσης να ανήκουν στον Παράδεισο, στη Γη και στον κόσμο και να τρέφουν τον άνθρωπο... Ο άνθρωπος έχει καθήκον να ντύνεται και να τρέφεται με τις δικές του προσπάθειες... Ο πλούσιος, που χωρίζει τον εαυτό του από τους φτωχούς αφήνοντάς τους να πεθάνουν από την πείνα και το κρύο, ενεργεί αντίθετα με την αρχή του Τάο και είναι μεγάλος εχθρός της ανθρωπότητας. Το έγκλημά του δεν μπορεί να συγχωρηθεί*». (Τάιπινγκ Τζινγκ)

Αυτές οι νέες ιδέες άναψαν τις φωτιές του χιλιετούς ονείρου των αγροτών να εγκαθιδρύσουν μια ανθρωπότητα χωρίς πλούσιους ή φτωχούς, χωρίς ευγενείς ή δουλοπάροικους, κάτω από τον ουρανό. Η κοινότητα, οργανωμένη στρατιωτικά, αποτελούταν, μετά από μια δεκαετία ανάπτυξης, από περίπου 300.000 μαθητές.

Ορισμένες ομάδες είχαν συχνές συναντήσεις που διαρκούσαν αρκετές ημέρες, όπου έκαναν τελετές, εορτές ή προχωρούσαν σε εξαγνιστικές νηστείες. Κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων, οι μαθητές εισέρχονταν σε ομαδική έκσταση στο ρυθμό της μουσικής και βίωναν στιγμές πληρότητας, όπου άνδρες και γυναίκες «ανέπνεαν μαζί», συνειδητοποιώντας, έτσι, την ενότητα του Γιν και του Γιανγκ και ενισχύοντας τα ζωτικά τους πνεύματα. Επειδή οι ασθένειες θεωρούνταν αποτέλεσμα αμαρτιών, οι άρρωστοι έπρεπε να εξομολογηθούν και απομονώνονταν σε αίθουσες διαλογισμού, και θεραπεύονταν αλειφόμενοι με τις στάχτες του καμένου καπρίνου (Σ.τ.μ.: πρόκειται για δέντρο του οποίου τα άνθη χρησιμοποιούνται για την παρασκευή ανθοϊάματος).

Πολεμικά φυλαχτά διανέμονταν στους ταοϊστές την εποχή των εαρινών και φθινοπωρινών ισημεριών. Παντού, στις πόρτες των διοικητικών κτιρίων των μεγάλων περιτειχισμένων πόλεων, στις πρωτεύουσες των επαρχιών και στα συγκροτήματα των αυτοκρατορικών δουκών, εμφανίστηκαν, γραμμένοι με κιμωλία, ως προτροπή για ανατροπή, οι χαρακτήρες τζιάζι, που σηματοδοτούσαν την αρχή μιας νέας εποχής, το έτος 184, και αναγγέλλοντας το θάνατο του παλιού Γαλάζιου Παράδεισου και την άφιξη του Κίτρινου Παράδεισου και τον θρίαμβο της μεγάλης ευτυχίας.

Τα μέλη των Ταοϊστικών λατρειών, τις οποίες οι ισχυροί θεωρούσαν ως «Δαιμονικές Θρησκείες» (guidao) και που ήταν αντίθετες στις επίσημες ορθόδοξες λατρείες, καταδικάστηκαν σε θάνατο. Τα βασανιστήρια ενός θρησκευτικού δάσκαλου και η εκτέλεση περισσότερων από χίλιων μαθητών του Taiping Dao στο Λουογιάνγκ, την πρωτεύουσα, οδήγησαν σε εξέγερση κατά τον δεύτερο μήνα του 184. Οι εξεγερμένοι φορούσαν, ως σύμβολο της συμμετοχής τους στη λατρεία, ένα κίτρινο τουρμπάνι, το χρώμα του Κίτρινου Παραδείσου, για τον λόγο αυτό ονομάζονταν Κίτρινα Τυρμπάν.

Κατέλαβαν πολλές πόλεις, σημαντικά αστικά κέντρα στις επαρχίες Shandong και Henan, παρά την αντίσταση των αυτοκρατορικών στρατευμάτων του Luoyang. Οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι τράπηκαν σε φυγή ή σκοτώθηκαν. Κάηκαν κυβερνητικά κτίρια. Αφού κατέλαβαν τις πόλεις Shandong και Henan, κατέλαβαν την ορεινή περιοχή Taishan (μεταξύ Shanxi και Shandong) το 185 μ.Χ.. Το 186 μ.Χ., κατέλαβαν το Shanxi, το Hubei και το Leaotong και το 188 μ.Χ., το Shaanxi. Ο πατριάρχης Zhang Jiao και τα δύο αδέρφια του Zhang Bao και Zhang Liang πέθαναν νωρίς στις μάχες και η αυτοκρατορική καταστολή προκάλεσε τρομερή καταστροφή, καθώς χιλιάδες αντάρτες σκοτώθηκαν. Αυτό δεν εμπόδισε τους Yellow Turbans να συγκεντρώσουν στρατό αρκετών εκατοντάδων χιλιάδων ανδρών σε διάφορες επαρχίες. Παρά την ήττα τους, η επιρροή τους παρέμεινε.

Μετάφραση-απόδοση Π. & Α.

Πηγή: https://libcom.org/library/ancient-utopia-peasant-revolts-china-ngo-van-xuyet

τις διακρίσεις κατά των γυναικών.

«Είναι φυσικό όλος ο πλούτος και όλα τα αγαθά της φύσης να ανήκουν στον Παράδεισο, στη Γη και στον κόσμο και να τρέφουν τον άνθρωπο… Ο άνθρωπος έχει καθήκον να ντύνεται και να τρέφεται με τις δικές του προσπάθειες… Ο πλούσιος, που χωρίζει τον εαυτό του από τους φτωχούς αφήνοντάς τους να πεθάνουν από την πείνα και το κρύο, ενεργεί αντίθετα με την αρχή του Τάο και είναι μεγάλος εχθρός της ανθρωπότητας. Το έγκλημά του δεν μπορεί να συγχωρηθεί». (Τάιπινγκ Τζινγκ)

Αυτές οι νέες ιδέες άναψαν τις φωτιές του χιλιετούς ονείρου των αγροτών να εγκαθιδρύσουν μια ανθρωπότητα χωρίς πλούσιους ή φτωχούς, χωρίς ευγενείς ή δουλοπάροικους, κάτω από τον ουρανό. Η κοινότητα, οργανωμένη στρατιωτικά, αποτελούταν, μετά από μια δεκαετία ανάπτυξης, από περίπου 300.000 μαθητές.

Ορισμένες ομάδες είχαν συχνές συναντήσεις που διαρκούσαν αρκετές ημέρες, όπου έκαναν τελετές, εορτές ή προχωρούσαν σε εξαγνιστικές νηστείες. Κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων, οι μαθητές εισέρχονταν σε ομαδική έκσταση στο ρυθμό της μουσικής και βίωναν στιγμές πληρότητας, όπου άνδρες και γυναίκες «ανέπνεαν μαζί», συνειδητοποιώντας, έτσι, την ενότητα του Γιν και του Γιανγκ και ενισχύοντας τα ζωτικά τους πνεύματα. Επειδή οι ασθένειες θεωρούνταν αποτέλεσμα αμαρτιών, οι άρρωστοι έπρεπε να εξομολογηθούν και απομονώνονταν σε

ών και στα συγκροτήματα των αυτοκρατορικών δουκών, εμφανίστηκαν, γραμμένοι με κιμωλία, ως προτροπή για ανατροπή, οι χαρακτήρες τζιάζι, που σηματοδοτούσαν την αρχή μιας νέας εποχής, το έτος 184, και αναγγέλλοντας το θάνατο του παλιού Γαλάζιου Παράδεισου και την άφιξη του Κίτρινου Παράδεισου και τον θρίαμβο της μεγάλης ευτυχίας.

Τα μέλη των Ταοϊστικών λατρειών, τις οποίες οι ισχυροί θεωρούσαν ως «Δαιμονικές Θρησκείες» (guidao) και που ήταν αντίθετες στις επίσημες ορθόδοξες λατρείες, καταδικάστηκαν σε θάνατο. Τα βασανιστήρια ενός θρησκευτικού δάσκαλου και η εκτέλεση περισσότερων από χίλιων μαθητών του Taiping Dao στο Λουογιάνγκ, την πρωτεύουσα, οδήγησαν σε εξέγερση κατά τον δεύτερο μήνα του 184. Οι εξεγερμένοι φορούσαν, ως σύμβολο της συμμετοχής τους στη λατρεία, ένα κίτρινο τουρμπάνι, το χρώμα του Κίτρινου Παραδείσου, για τον λόγο αυτό ονομάζονταν Κίτρινα Τυρμπάν.

Κατέλαβαν πολλές πόλεις, σημαντικά αστικά κέντρα στις επαρχίες Shandong και Henan, παρά την αντίσταση των αυτοκρατορικών στρατευμάτων του Luoyang. Οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι τράπηκαν σε φυγή ή σκοτώθηκαν. Κάηκαν κυβερνητικά κτίρια. Αφού κατέλαβαν τις πόλεις Shandong και Henan, κατέλαβαν την ορεινή περιοχή Taishan (μεταξύ Shanxi και Shandong) το 185 μ.Χ.. Το 186 μ.Χ., κατέλαβαν το Shanxi, το Hubei και το Leaotong

Μετάφραση-απόδοση Π. & Α.

Πηγή: https://libcom.org/library/ancient-utopia-peasant-revolts-china-ngo-van-xuyet

προχωρούσαν σε εξαγνιστικές νηστείες. Κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων, οι μαθητές εισέρχονταν σε ομαδική έκσταση στο ρυθμό της μουσικής και βίωναν στιγμές πληρότητας, όπου άνδρες και γυναίκες «ανέπνεαν μαζί», συνειδητοποιώντας, έτσι, την ενότητα του Γιν και του Γιανγκ και ενισχύοντας τα ζωτικά τους πνεύματα. Επειδή οι ασθένειες θεωρούνταν αποτέλεσμα αμαρτιών, οι άρρωστοι έπρεπε να εξομολογηθούν και απομονώνονταν σε

Κατέλαβαν πολλές πόλεις, σημαντικά αστικά κέντρα στις επαρχίες Shandong και Henan, παρά την αντίσταση των αυτοκρατορικών στρατευμάτων του Luoyang. Οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι τράπηκαν σε φυγή ή σκοτώθηκαν. Κάηκαν κυβερνητικά κτίρια. Αφού κατέλαβαν τις πόλεις Shandong και Henan, κατέλαβαν την ορεινή περιοχή Taishan (μεταξύ Shanxi και Shandong) το 185 μ.Χ.. Το 186 μ.Χ., κατέλαβαν το Shanxi, το Hubei και το Leaotong

Αξίζουμε εμβολιασμένους μπάτσους και τους θέλουμε

Δεν είναι δυνατόν οι έλεγχοι της αστυνομίας για την προστασία της δημόσιας υγείας να γίνονται από ανεμβολίαστους μπάτσους. Τέτοιες απαιτήσεις γράφονται καθημερινά σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης εξ αριστερών, αλλά και από αντιεξου-

σιαστικά παρακλάδια της αριστεράς. Εμείς θεωρούμε αυτές τις απαιτήσεις δίκαιες και προτρέπουμε να επεκταθούν και σε άλλα εργασιακά και κοινωνικά στρώματα. Για παράδειγμα, να απαγορεύονται οι μπάτσοι να ελέγχουν ακαδημαϊκούς αν δεν έχουν, τουλάχιστον, διδακτορικό ή ακόμα να επιτρέπεται να δέρνουν φοιτητές μόνο αν έχουν τελειώσει Πανεπιστήμιο με βαθμό από «λίαν καλώς» και πάνω. Καλούμε τα εργατικά σωματεία να πάρουν θέση σχετικά με την καταστολή συγκεντρώσεων

καθημερινότητα και που όλο αυτό τον καιρό κρύβονται κάτω από το χαλί των ΜΜΕ, θα μείνουν. Σε άλλες, προηγούμενες εποχές, με πολύ λιγότερους θανάτους εξαιτίας της προσπάθειας για εξασφάλιση θέρμανσης, υπήρχε έστω μια συζήτηση στα ΜΜΕ, για τα μάτια του κόσμου, με αναφορές στην ακρίβεια της θέρμανσης. Σήμερα, ακόμα και τέτοιες ειδήσεις, μπροστά στη μονοπώληση του ενδιαφέροντος για την αποδοχή των όποιων κυβερνητικών κατασταλτικών μέτρων με αφορμή τον κορωναϊό, προσπερνιούνται στα γρήγορα. Η ανάπτυξη που διαλαλεί ο Άδωνης Γεωργιάδης αφορά στα συμφέροντα του ίδιου αλλά και αυτών που εξυπηρετεί και σίγουρα όχι του κόσμου που μπορεί να πηγαίνει στο super market, ακόμα και αυτού του κόσμου που θέλει να βγάλει selfie μαζί του. *«Αυτή η εικόνα που βγάζετε, δεν υπάρχει. Την τελευταία φορά που πήγα σούπερ μάρκετ, το προηγούμενο Σάββατο, πρέπει να έβγαλα 7 selfie. Κανένα κόσμο δεν είδα να λέει ότι μας γδέρνουν οι τιμές».* Αν οι 7 selfies του Γεωργιάδη αντιστοιχούν με την «ανέμελη» βόλτα του Μητσοτάκη στην Φωκίωνος Νέγρη στην Κυψέλη και το *«καλέ τί γκόμενος είσαι εσύ»* της «τυχαίας» και «ανυποψίαστης» μητέρας με το καροτσάκι, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι τα πράγματα δεν είναι μόνο άσχημα, αλλά επίκειται και χειρότερη συνέχεια.

Άρχισαν τα όργανα;

Αναδημοσιεύουμε την επιστολή του γιατρού Κουρούκλη Ευάγγελου, προς τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών με την οποία ζητάει την διαγραφή του εξ αιτίας της στάσης και των θέσεων του συλλόγου γύρω από τα διαδραματιζόμενα γεγονότα που σχετίζονται

Νυρεμβέργης που περιλαμβάνει ένα σύνολο αρχών και κανόνων ηθικής ιατρικής δεοντολογίας αναγνωρίζεται ρητά ως πρώτος κανόνας ότι «η εθελοντική ενημερωμένη συναίνεση του ανθρώπινου υποκειμένου είναι απολύτως ουσιώδης», που έχει γίνει σήμερα παγκοσμίως αποδεκτός και έχει ενσωματωθεί και στο άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και έχει κυρωθεί από την Ελληνική Πολιτεία με τον νόμο 2462/1997, σύμφωνα με την διαδικασία του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος και έχει αποκτήσει υπερνομοθετική ισχύ.

Είμαι υπέρ της άσκησης του Ιατρικού λειτουργήματος και του όρκου του Ιπποκράτη που εσείς καταπατήσατε και δεν συμφωνώ με τους διωγμούς των ιατρών που έχετε επιβάλλει και της τρομοκρατίας που ασκείται στους συναδέλφους και στην κοινωνία.

Είμαι υπέρ της ελεύθερης επιλογής του ατόμου και όχι της φασιστικής υποχρεωτικότητας των ιατρικών πράξεων με τις οποίες εσείς συνταχθήκατε. Για να διενεργηθεί ιατρική πράξη οιουδήποτε είδους (διαγνωστική, προληπτική ή θεραπευτική), το ενδιαφερόμενο πρόσωπο θα πρέπει να είναι ελεύθερο να συναινέσει στην επίμαχη ιατρική πράξη ή αντιθέτως να την αρνηθεί, εφόσον προηγηθεί η απαραίτητη ενημέρωσή του. Πρόκειται για την θεμελιώδη αρχή του Διεθνούς Δικαίου και της Ιατρικής Δεοντολογίας «ενημερωμένη συναίνεση του ασθενούς» (informed consent).

Είμαι υπέρ της διαφάνειας και της ηθικής δεοντολογίας και δεν συμφωνώ με την απόκρυψη των δεδομένων με τα ψεύδη που δημοσιεύονται από τους ειδικούς, καθώς και της μη εφαρμογής της κίτρινης κάρτας.

Είμαι υπέρ της δημόσιας υγείας και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης και δεν συμφωνώ με την καταρράκωσή της που αδιαμαρτύρητα γίνεται σήμερα.

ροντας πως *«η Ελλάδα θα συνεχίσει να σώζει ζωές, που άλλοι θέτουν σε κίνδυνο στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο»,* ξεχνώντας, όμως, την πάγια τακτική του push back, την εξαφάνιση προσφύγων από την ξηρά και την επανεμφάνισή τους καταμεσής της θάλασσας. Το ίδιο ελεεινή είναι και η στάση του τουρκικού κράτους το οποίο, αφού έχει παίξει ενεργό ρόλο στην εκρίζωση ανθρώπων από τον τόπο τους, μετέπειτα τους χρησιμοποιεί ως ομήρους για την διαπραγμάτευσή του με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα κράτη, λοιπόν, δεν γίνεται να νοιάζονται για τον άνθρωπο και, όπου αυτό φαίνεται ότι συμβαίνει, είναι γιατί εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους, τα οποία αργότερα θα επιφέρουν πολλαπλάσια δεινά.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΜΑΤΖΟΥΡΙΔΗ

Στις 13/10 ένστολοι κουκουλοφόροι μπάτσοι εισέρχονται στο σπίτι του Χάρη Ματζουρίδη, όπου, μπροστά στην συντροφό του και στο παιδί τους, τον συλλαμβάνουν. Ενώ η γειτονιά είχε βγει να υπερασπιστεί τον Χάρη, οι μπάτσοι αναφέρουν, ψευδώς, ότι διώκεται για ασέλγεια σε ανήλικο. Στην πραγματικότητα διώκεται για συμμετοχή σε ληστεία το 2018 και για εμπρησμό αντιπροσωπείας αυτοκινήτων το 2009, και όλα αυτά με βάση ένα ανώνυμο τηλεφώνημα και με την διάτρητη μέθοδο του DNA. Η συνέχεια γνωστή για όσους έχουν πέσει στα χέρια των μπάτσων: εξευτελισμός και βασανισμός, τα οποία τον οδηγούν σε σπάσιμο της ψυχικής του υγείας, με πολλούς αυτοτραυματισμούς και απόπειρες αυτοκτονίας. Από το τέλος Οκτωβρίου νοσηλεύεται στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής, όπου στερείται επισκεπτηρίων συνεχίζοντας να υπόκειται τον ψυχολογικό πόλεμο από μεριάς των σωφρονιστικών υπαλλήλων. Μετά από την επιπλέον επιβάρυνση της ψυχι-

Αξίζουμε εμβολιασμένους μπάτσους και τους θέλουμε

Δεν είναι δυνατόν οι έλεγχοι της αστυνομίας για την προστασία της δημόσιας υγείας να γίνονται από ανεμβολίαστους μπάτσους. Τέτοιες απαιτήσεις γράφονται καθημερινά σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης εξ αριστερών, αλλά και από αντιεξου-

σιαστικά παρακλάδια της αριστεράς. Εμείς θεωρούμε αυτές τις απαιτήσεις δίκαιες και προτρέπουμε να επεκταθούν και σε άλλα εργασιακά και κοινωνικά στρώματα. Για παράδειγμα, να απαγορεύονται οι μπάτσοι να ελέγχουν ακαδημαϊκούς αν δεν έχουν, τουλάχιστον, διδακτορικό ή ακόμα να επιτρέπεται να δέρνουν φοιτητές μόνο αν έχουν τελειώσει Πανεπιστήμιο με βαθμό από «λίαν καλώς» και πάνω. Καλούμε τα εργατικά σωματεία να πάρουν θέση σχετικά με την καταστολή συγκεντρώσεων και πορειών από μπάτσους που δεν έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον 1.000 ένσημα. Επίσης, άρνηση προστίμων για παραβίαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, αφού είναι δεδομένο ότι και οι μπάτσοι τον παραβιάζουν. ...Με τέτοια μυαλά ο γουρλομάτης είναι έτοιμος να χρησθεί αιώνιος πρωθυπουργός του ελλαδικού κράτους.

Οι θάνατοι από σόμπες και η ανάπτυξη των selfie στα super market με τον Άδωνη Γεωργιάδη

Από 12/12 έως 23/12, δηλαδή μέσα σε 12 μέρες, 16 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους από πυρκαγιές που εκδηλώθηκαν μέσα στα σπίτια τους. Οι πυρκαγιές ξεκίνησαν

στα ΜΜΕ, για τα μάτια του κόσμου, με αναφορές στην ακρίβεια της θέρμανσης. Σήμερα, ακόμα και τέτοιες ειδήσεις, μπροστά στη μονοπώληση του ενδιαφέροντος για την αποδοχή των όποιων κυβερνητικών κατασταλτικών μέτρων με αφορμή τον κορωναϊό, προσπερνιούνται στα γρήγορα. Η ανάπτυξη που διαλαλεί ο Άδωνης Γεωργιάδης αφορά στα συμφέροντα του ίδιου αλλά και αυτών που εξυπηρετεί και σίγουρα όχι του κόσμου που μπορεί να πηγαίνει στο super market, ακόμα και αυτού του κόσμου που θέλει να βγάλει selfie μαζί του. *«Αυτή η εικόνα που βγάζετε, δεν υπάρχει. Την τελευταία φορά που πήγα σούπερ μάρκετ, το προηγούμενο Σάββατο, πρέπει να έβγαλα 7 selfie. Κανένα κόσμο δεν είδα να λέει ότι μας γδέρνουν οι τιμές».* Αν οι 7 selfies του Γεωργιάδη αντιστοιχούν με την «ανέμελη» βόλτα του Μητσοτάκη στην Φωκίωνος Νέγρη στην Κυψέλη και το *«καλέ τί γκόμενος είσαι εσύ»* της «τυχαίας» και «ανυποψίαστης» μητέρας με το καροτσάκι, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι τα πράγματα δεν είναι μόνο άσχημα, αλλά επίκειται και χειρότερη συνέχεια.

Άρχισαν τα όργανα;

Αναδημοσιεύουμε την επιστολή του γιατρού Κουρούκλη Ευάγγελου, προς τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών με την οποία ζητάει την διαγραφή του εξ αιτίας της στάσης και των θέσεων του συλλόγου γύρω από τα διαδραματιζόμενα γεγονότα που σχετίζονται με την ασθένεια του κορωναϊού:

Προς τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών

Αγαπητοί συνάδελφοι.

Σας παρακαλώ να με διαγράψετε από τον Ιατρικό σύλλογο Αθηνών. Τα διαδραματιζόμενα γεγονότα γύρω από την ασθένεια του Covid-19 με οδήγησαν στην απόφασή μου αυτή, καθώς δεν με εκφράζουν όλα αυτά που γίνονται στον ιατρικό κόσμο ούτε και η στάση και οι θέσεις του συλλόγου και δεν θέλω πλέον να εργάζομαι ως γιατρός.

Η σιωπηλή τραγωδία και η κατάργηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας με την ανοχή του επιστημονικού κόσμου που καθοδηγείται από την πολιτική με βρίσκει εντελώς αντίθετο.

Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και έχει κυρωθεί από την Ελληνική Πολιτεία με τον νόμο 2462/1997, σύμφωνα με την διαδικασία του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος και έχει αποκτήσει υπερνομοθετική ισχύ.

Είμαι υπέρ της άσκησης του Ιατρικού λειτουργήματος και του όρκου του Ιπποκράτη που εσείς καταπατήσατε και δεν συμφωνώ με τους διωγμούς των ιατρών που έχετε επιβάλλει και της τρομοκρατίας που ασκείται στους συναδέλφους και στην κοινωνία.

Είμαι υπέρ της ελεύθερης επιλογής του ατόμου και όχι της φασιστικής υποχρεωτικότητας των ιατρικών πράξεων με τις οποίες εσείς συνταχθήκατε. Για να διενεργηθεί ιατρική πράξη οιουδήποτε είδους (διαγνωστική, προληπτική ή θεραπευτική), το ενδιαφερόμενο πρόσωπο θα πρέπει να είναι ελεύθερο να συναινέσει στην επίμαχη ιατρική πράξη ή αντιθέτως να την αρνηθεί, εφόσον προηγηθεί η απαραίτητη ενημέρωσή του. Πρόκειται για την θεμελιώδη αρχή του Διεθνούς Δικαίου και της Ιατρικής Δεοντολογίας «ενημερωμένη συναίνεση του ασθενούς» (informed consent).

Είμαι υπέρ της διαφάνειας και της ηθικής δεοντολογίας και δεν συμφωνώ με την απόκρυψη των δεδομένων με τα ψεύδη που δημοσιεύονται από τους ειδικούς, καθώς και της μη εφαρμογής της κίτρινης κάρτας.

Είμαι υπέρ της δημόσιας υγείας και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης και δεν συμφωνώ με την καταρράκωσή της που αδιαμαρτύρητα γίνεται σήμερα.

Είμαι υπέρ της επιστήμης και δεν θέλω αυτή να εξυπηρετεί τα όποια συμφέροντα πολιτικά-οικονομικά και άλλα. Η ιατρική επιστήμη έχει μετατραπεί από επιστήμη βασισμένη σε αποδείξεις (evidence-based medicine) σε επιστήμη βασισμένη στο χρήμα (money-based medicine).

Θέλω να είμαστε υπόδειγμα για τα παιδιά μας και όχι να ντρεπόμαστε που είμαστε γιατροί.

Διαγράψτε με σας παρακαλώ.

Θέλω να μείνω ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Ναυάγια μεταναστών. Έγινε ο θάνατος συνήθεια;

Την ημέρα των Χριστουγέννων 16 μετανά-

στην εκρίζωση ανθρώπων από τον τόπο τους, μετέπειτα τους χρησιμοποιεί ως ομήρους για την διαπραγμάτευσή του με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα κράτη, λοιπόν, δεν γίνεται να νοιάζονται για τον άνθρωπο και, όπου αυτό φαίνεται ότι συμβαίνει, είναι γιατί εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους, τα οποία αργότερα θα επιφέρουν πολλαπλάσια δεινά.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΜΑΤΖΟΥΡΙΔΗ

Στις 13/10 ένστολοι κουκουλοφόροι μπάτσοι εισέρχονται στο σπίτι του Χάρη Ματζουρίδη, όπου, μπροστά στην συντροφό του και στο παιδί τους, τον συλλαμβάνουν. Ενώ η γειτονιά είχε βγει να υπερασπιστεί τον Χάρη, οι μπάτσοι αναφέρουν, ψευδώς, ότι διώκεται για ασέλγεια σε ανήλικο. Στην πραγματικότητα διώκεται για συμμετοχή σε ληστεία το 2018 και για εμπρησμό αντιπροσωπείας αυτοκινήτων το 2009, και όλα αυτά με βάση ένα ανώνυμο τηλεφώνημα και με την διάτρητη μέθοδο του DNA. Η συνέχεια γνωστή για όσους έχουν πέσει στα χέρια των μπάτσων: εξευτελισμός και βασανισμός, τα οποία τον οδηγούν σε σπάσιμο της ψυχικής του υγείας, με πολλούς αυτοτραυματισμούς και απόπειρες αυτοκτονίας. Από το τέλος Οκτωβρίου νοσηλεύεται στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής, όπου στερείται επισκεπτηρίων συνεχίζοντας να υπόκειται τον ψυχολογικό πόλεμο από μεριάς των σωφρονιστικών υπαλλήλων. Μετά από την επιπλέον επιβάρυνση της ψυχικής του υγείας, μεταφέρεται στο Δαφνί.

Ενώ κατατίθεται αίτημα αποφυλάκισης στο συμβούλιο των φυλακών, λόγω βεβαρυμμένης ψυχικής υγείας που παρ' ολίγον να του κοστίσει τη ζωή, η εισαγγελία της φυλακής όχι μόνο δεν απελευθερώνει τον Χάρη Ματζουρίδη αλλά αποδίδει την επι-

σιαστικά παρακλάδια της αριστεράς. Εμείς θεωρούμε αυτές τις απαιτήσεις δίκαιες και προτρέπουμε να επεκταθούν και σε άλλα εργασιακά και κοινωνικά στρώματα. Για παράδειγμα, να απαγορεύονται οι μπάτσοι να ελέγχουν ακαδημαϊκούς αν δεν έχουν, τουλάχιστον, διδακτορικό ή ακόμα να επιτρέπεται να δέρνουν φοιτητές μόνο αν έχουν τελειώσει Πανεπιστήμιο με βαθμό από «λίαν καλώς» και πάνω. Καλούμε τα εργατικά σωματεία να πάρουν θέση σχετικά με την καταστολή συγκεντρώσεων και πορειών από μπάτσους που δεν έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον 1.000 ένσημα. Επίσης, άρνηση προστίμων για παραβίαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, αφού είναι δεδομένο ότι και οι μπάτσοι τον παραβιάζουν. ...Με τέτοια μυαλά ο γουρλομάτης είναι έτοιμος να χρησθεί αιώνιος πρωθυπουργός του ελλαδικού κράτους.

Οι θάνατοι από σόμπες και η ανάπτυξη των selfie στα super market με τον Άδωνη Γεωργιάδη

Από 12/12 έως 23/12, δηλαδή μέσα σε 12 μέρες, 16 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους από πυρκαγιές που εκδηλώθηκαν μέσα στα σπίτια τους. Οι πυρκαγιές ξεκίνησαν από σόμπες, τζάκια, ακόμα και ηλεκτρικές κουβέρτες. Τα θύματα ήταν ηλικιωμένα άτομα, δύο ανήλικα, καθώς και ένας ενήλικας με κινητικά προβλήματα. Η ακρίβεια στην θέρμανση, αλλά και σε όλα τα είδη πρώτης ανάγκης, έχει ως αποτέλεσμα η καθημερινότητα να είναι ένα συνεχόμενο μαρτύριο. Ακόμα κι αν ο κορωναϊός αργά ή γρήγορα τελειώσει, τα μέτρα και οι σχεδιασμοί που επιταχύνθηκαν με αφορμή τον ιό, μαζί με τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα που δυσχεραίνουν πολύ περισσότερο την

είδα να λέει ότι μας γδέρνουν οι τιμές». Αν οι 7 selfies του Γεωργιάδη αντιστοιχούν με την «ανέμελη» βόλτα του Μητσοτάκη στην Φωκίωνος Νέγρη στην Κυψέλη και το *«καλέ τί γκόμενος είσαι εσύ»* της «τυχαίας» και «ανυποψίαστης» μητέρας με το καροτσάκι, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι τα πράγματα δεν είναι μόνο άσχημα, αλλά επίκειται και χειρότερη συνέχεια.

Άρχισαν τα όργανα;

Αναδημοσιεύουμε την επιστολή του γιατρού Κουρούκλη Ευάγγελου, προς τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών με την οποία ζητάει την διαγραφή του εξ αιτίας της στάσης και των θέσεων του συλλόγου γύρω από τα διαδραματιζόμενα γεγονότα που σχετίζονται με την ασθένεια του κορωναϊού:

Προς τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών

Αγαπητοί συνάδελφοι.

Σας παρακαλώ να με διαγράψετε από τον Ιατρικό σύλλογο Αθηνών. Τα διαδραματιζόμενα γεγονότα γύρω από την ασθένεια του Covid-19 με οδήγησαν στην απόφασή μου αυτή, καθώς δεν με εκφράζουν όλα αυτά που γίνονται στον ιατρικό κόσμο ούτε και η στάση και οι θέσεις του συλλόγου και δεν θέλω πλέον να εργάζομαι ως γιατρός.

Η σιωπηλή τραγωδία και η κατάργηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας με την ανοχή του επιστημονικού κόσμου που καθοδηγείται από την πολιτική με βρίσκει εντελώς αντίθετο.

Είμαι υπέρ της ελεύθερης έκφρασης των απόψεων που εσείς φιμώνετε και δεν δέχομαι τον διωγμό των συναδέλφων που εσείς κάνετε. Σύμφωνα με τον Κώδικα της

ναι ελεύθερο να συναινέσει στην επίμαχη ιατρική πράξη ή αντιθέτως να την αρνηθεί, εφόσον προηγηθεί η απαραίτητη ενημέρωσή του. Πρόκειται για την θεμελιώδη αρχή του Διεθνούς Δικαίου και της Ιατρικής Δεοντολογίας «ενημερωμένη συναίνεση του ασθενούς» (informed consent).

Είμαι υπέρ της διαφάνειας και της ηθικής δεοντολογίας και δεν συμφωνώ με την απόκρυψη των δεδομένων με τα ψεύδη που δημοσιεύονται από τους ειδικούς, καθώς και της μη εφαρμογής της κίτρινης κάρτας.

Είμαι υπέρ της δημόσιας υγείας και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης και δεν συμφωνώ με την καταρράκωσή της που αδιαμαρτύρητα γίνεται σήμερα.

Είμαι υπέρ της επιστήμης και δεν θέλω αυτή να εξυπηρετεί τα όποια συμφέροντα πολιτικά-οικονομικά και άλλα. Η ιατρική επιστήμη έχει μετατραπεί από επιστήμη βασισμένη σε αποδείξεις (evidence-based medicine) σε επιστήμη βασισμένη στο χρήμα (money-based medicine).

Θέλω να είμαστε υπόδειγμα για τα παιδιά μας και όχι να ντρεπόμαστε που είμαστε γιατροί.

Διαγράψτε με σας παρακαλώ.
Θέλω να μείνω ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Ναυάγια μεταναστών. Έγινε ο θάνατος συνήθεια;

Την ημέρα των Χριστουγέννων 16 μετανάστες και πρόσφυγες πνίγηκαν στα ανοιχτά της Πάρου, όταν αναποδογύρισε το σκάφος που επέβαιναν. Από το ναυάγιο σώθηκαν 63 άνθρωποι. Είχαν προηγηθεί οι 11 νεκροί στα Αντικύθηρα μια ημέρα νωρίτερα και 3 νεκροί στη Φολέγανδρο πριν από τρεις ημέρες. Πρόκειται για ένα πολύνεκρο ναυάγιο στην περιοχή του Αιγαίου που, όμως, το κράτος, μέσω του υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής Γιάννη Πλακιωτάκη, βρήκε την ευκαιρία να αποποιηθεί των ευθυνών του, αναφέ-

τον Χάρη, οι μπάτσοι αναφέρουν, ψευδώς, ότι διώκεται για ασέλγεια σε ανήλικο. Στην πραγματικότητα διώκεται για συμμετοχή σε ληστεία το 2018 και για εμπρησμό αντιπροσωπείας αυτοκινήτων το 2009, και όλα αυτά με βάση ένα ανώνυμο τηλεφώνημα και με την διάτρητη μέθοδο του DNA. Η συνέχεια γνωστή για όσους έχουν πέσει στα χέρια των μπάτσων: εξευτελισμός και βασανισμός, τα οποία τον οδηγούν σε σπάσιμο της ψυχικής του υγείας, με πολλούς αυτοτραυματισμούς και απόπειρες αυτοκτονίας. Από το τέλος Οκτωβρίου νοσηλεύεται στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής, όπου στερείται επισκεπτηρίων συνεχίζοντας να υπόκειται τον ψυχολογικό πόλεμο από μεριάς των σωφρονιστικών υπαλλήλων. Μετά από την επιπλέον επιβάρυνση της ψυχικής του υγείας, μεταφέρεται στο Δαφνί.

Ενώ κατατίθεται αίτημα αποφυλάκισης στο συμβούλιο των φυλακών, λόγω βεβαρυμμένης ψυχικής υγείας που παρ' ολίγον να του κοστίσει τη ζωή, η εισαγγελία της φυλακής όχι μόνο δεν απελευθερώνει τον Χάρη Ματζουρίδη αλλά αποδίδει την επιδείνωση της ψυχικής υγείας του σε ψευδή αυτοτραυματισμό με σκοπό την απόπειρα απόδρασης, γεγονός που του επιφέρει πειθαρχικό παράπτωμα.

Είναι σαφές, πως οι ανθρωποφύλακες επιθυμούν την ψυχική και σωματική εξόντωση του Χάρη Ματζουρίδη.

Είναι σαφές, πως το κράτος ψάχνει εναγωνίως νίκες, ακόμα και μέσα από ανώνυμα τηλεφωνήματα και λήψης DNA.

Είναι σαφές, πως ο μόνος τρομοκράτης είναι το κράτος.

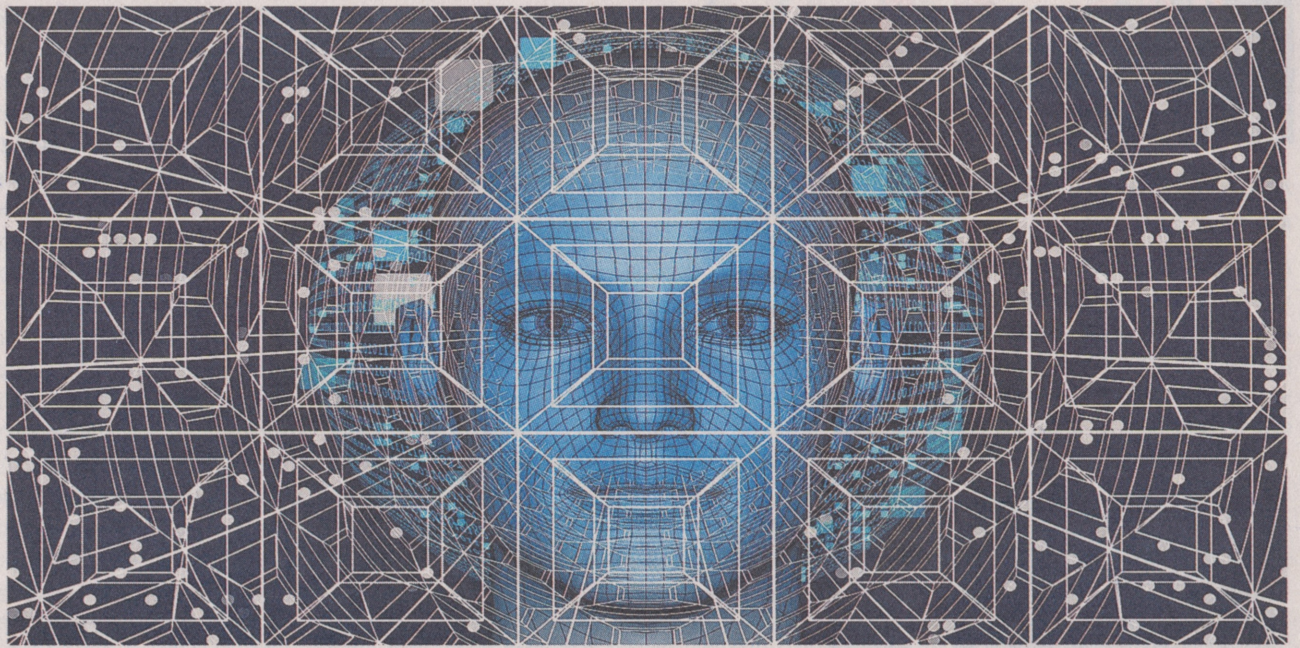
Ε.

«Στην εποχή των Παγκόσμιων Ελεγκτών, το σύστημα της επιστημονικής κάστας και ο Θαυμαστός Καινούριος Κόσμος»

Είναι γεγονός, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι αναζητούν τις λύσεις σε ζητήματα που τους αφορούν εμπιστευόμενοι την πολιτική, τους πολιτικούς, την θρησκεία, ενώ όσο μεγαλύτερο και πλέον πολύπλοκο είναι το πρόβλημα, τόσο απαραίτητη θεωρούν την επίκληση μιας έξωθεν σωτηρίας. Η ανάθεση, έχει γίνει τρόπος ζωής στα μεγαλύτερα τμήματα του κοινωνικού χώρου. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, όσοι συνεχίζουν να επιζητούν την έξωθεν σωτηρία, αρνούμενοι να αντιληφθούν την πραγματικότητα και να ενεργοποιηθούν προκειμένου να την αντιπαλέψουν, κινδυνεύουν και μάλιστα με τον πλέον οδυνηρό τρόπο, να βρεθούν εμπρός σε μια εκ νέου κατάρρευση αυτού του μύθου. Φυσικά, η επικείμενη συντριβή των μύθων, που συντηρείται ατομικά ή συλλογικά, δεν φθάνει διότι τις περισσότερες φορές οδηγεί στην παραίτηση, στην ηττοπάθεια και στην ολοκληρωτική παράδοση στην εξουσία. Παρ' όλα αυτά, διέξοδοι θα συνεχίσουν να υπάρχουν για όσους αποφασίζουν να βρεθούν στο πλευρό των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Πολλοί πίστεψαν –και δυστυχώς συνεχίζουν– γι' ακόμη μία φορά την εξουσία και παραδόθηκαν ψυχή τε και σώματι σε αυτή. Της απέδωσαν τον ρόλο του μεσσία, που θα τους σώσει με το μάννα εξ ουρανού και γονυπετείς καρτερούν το θαύμα. Σ' αυτούς τους ανθρώπους, η εξουσία θα βρει τα χρειαζούμενα εκείνα «υλικά» για να κατασκευάσει αδιέξοδα, να υψώσει τείχη, να κατασκευάσει αποκλεισμούς και ψευτοδιλήμματα, καλλιεργώντας τον επικείμενο κοινωνικό κανιβαλισμό, που θα της επιτρέψει να συνεχίσει απρόσκοπτα το καταστροφικό της έργο.

Η λεγόμενη παλαιά τάξη πραγμάτων, ακόμη και όταν ψυχορραγεί, κυοφορεί τον νέο κυριαρχικό κόσμο, το παλαιό καθεστώς, οι θεσμοί, οι νόμοι και μηχανισμοί του κράτους, οι επιμέρους δομές του, με τους οποίους επέβαλλε την εξουσία του στους ανθρώπους, μετασχηματίζονται διαρκώς μέσα και μετά από πολέμους, εξεγέρσεις, επαναστάσεις ή πραξικοπήματα. Τα κρατικά προσωπεία μπορεί να αλλάζουν, η εκμετάλλευση και η καταπίεση να

καταρρέουσες –σε πνευματικότητα– κοινωνίες απαντώντας πιο πρακτικά και άμεσα στις νέες «ανησυχίες» τους. Όπως κάθε θρησκεία που σέβεται τον εαυτό της, έτσι και ο τεχνοεπιστημονισμός επιδίδεται σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών, στήνει μια νέου τύπου ιερά εξέταση για να ρίξει στην πυρά τους άπιστους. Συγκαλύπτει τα εγκλήματά του ή τα ανάγει σε αναγκαστικές απώλειες απίστων.

Τί συμβαίνει, όμως, πραγματικά με τις απώλειες των πιστών της; Όπως είπαμε, με την έλευση της πανδημίας ο άνθρωπος παραδόθηκε στον αιώνιο διώκτη, δολοφόνο, αναδιαμορφωτή και χειραγωγό του, την εξουσία. Το ανησυχητικό είναι, ότι δεν δίστασε ούτε στιγμή να θυσιάσει την όποια εναπομείνασα «ελευθερία» διέθετε στον βωμό μιας υποτιθέμενης σωτηρίας. Παραμένει ικέτης, προσευχόμενος την επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση, που όσο θα περνάει ο καιρός θα την εξιδανικεύει όλο και περισσότερο, μέχρι να καταλάβει ότι αποτελεί ένα παρελ-

ότι από τα μέσα της δεκαετίας του '60 γίνονταν μελέτες και κατασκευάζονταν εμβόλια για ιούς του αναπνευστικού, όπως οι κορωναϊοί, αλλά ποτέ δεν κατάφερναν να φτιάξουν ένα εμβόλιο, που να είναι είτε ασφαλές είτε αποτελεσματικό για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Αυτά, είπαμε, πριν την έλευση του νέου κορωναιού. Τώρα, σε ένα μόλις χρόνο και ανακαλύφθηκε και δοκιμάστηκε –κρίνοντας το αποτελεσματικό 90+% και ασφαλές– και παράχθηκε σε τεράστιες ποσότητες για να διανεμηθεί.

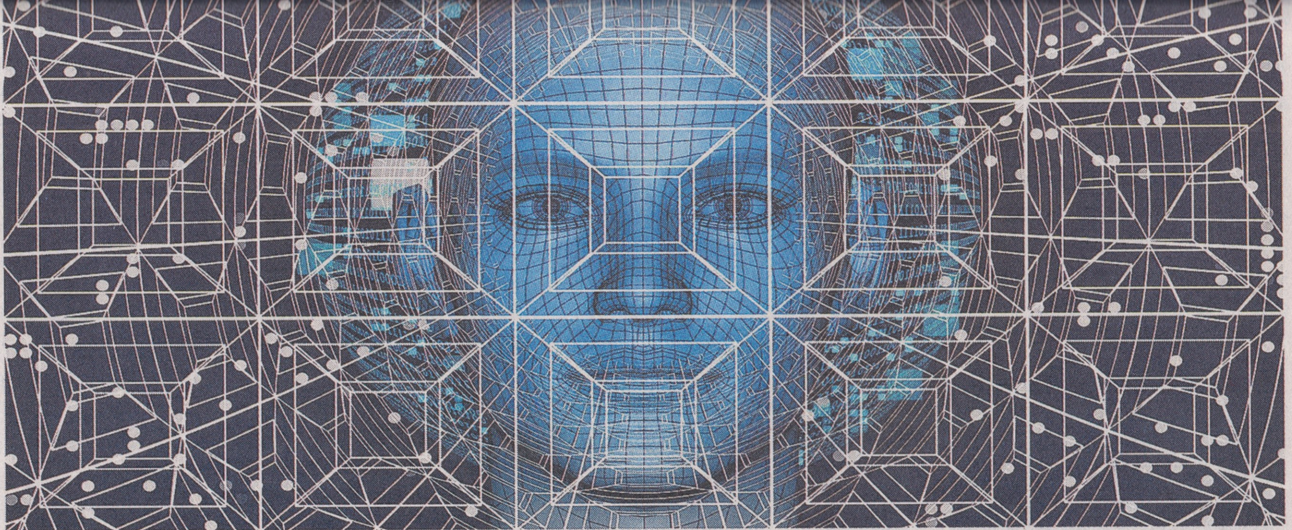
Τα εν λόγω γενετικά σκευάσματα, δεν πήραν κανονική άδεια αλλά κατ' επείγουσα έγκριση. Είδαμε την γεωπολιτική των εμβολίων, να παίρνει μεγάλες διαστάσεις αυξάνοντας την επιρροή μεγάλων δυνάμεων και παραγωγών των σκευασμάτων. Μυστικές συμφωνίες με φαρμακευτικές, που το σύνολο τους φυλάσσεται ως επτασφράγιστο μυστικό στα υψηλά κλιμάκια της εξουσίας. Από τα ελάχιστα, όμως, που γίνονται γνωστά είναι η εξασφάλιση ασυ-

όσο μεγαλύτερο και πλέον πολύπλοκο είναι το πρόβλημα, τόσο απαραίτητη θεωρούν την επίκληση μιας έξωθεν σωτηρίας. Η ανάθεση, έχει γίνει τρόπος ζωής στα μεγαλύτερα τμήματα του κοινωνικού χώρου. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, όσοι συνεχίζουν να επιζητούν την έξωθεν σωτηρία, αρνούμενοι να αντιληφθούν την πραγματικότητα και να ενεργοποιηθούν προκειμένου να την αντιπαλέψουν, κινδυνεύουν και μάλιστα με τον πλέον οδυνηρό τρόπο, να βρεθούν εμπρός σε μια εκ νέου κατάρρευση αυτού του μύθου. Φυσικά, η επικείμενη συντριβή των μύθων, που συντηρείται ατομικά ή συλλογικά, δεν φθάνει διότι τις περισσότερες φορές οδηγεί στην παραίτηση, στην ηττοπάθεια και στην ολοκληρωτική παράδοση στην εξουσία. Παρ' όλα αυτά, διέξοδοι θα συνεχίσουν να υπάρχουν για όσους αποφασίζουν να βρεθούν στο πλευρό των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Πολλοί πίστεψαν –και δυστυχώς συνεχίζουν– γι' ακόμη μία φορά την εξουσία και παραδόθηκαν ψυχή τε και σώματι σε αυτή. Της απέδωσαν τον ρόλο του μεσσία, που θα τους σώσει με το μάννα εξ ουρανού και γονυπετείς καρτερούν το θαύμα. Σ' αυτούς τους ανθρώπους, η εξουσία θα βρει τα χρειαζούμενα εκείνα «υλικά» για να κατασκευάσει αδιέξοδα, να υψώσει τείχη, να κατασκευάσει αποκλεισμούς και ψευτοδιλήμματα, καλλιεργώντας τον επικείμενο κοινωνικό κανιβαλισμό, που θα της επιτρέψει να συνεχίσει απρόσκοπτα το καταστροφικό της έργο.

Η λεγόμενη παλαιά τάξη πραγμάτων, ακόμη και όταν ψυχορραγεί, κυοφορεί τον νέο κυριαρχικό κόσμο, το παλαιό καθεστώς, οι θεσμοί, οι νόμοι και μηχανισμοί του κράτους, οι επιμέρους δομές του, με τους οποίους επέβαλλε την εξουσία του στους ανθρώπους, μετασχηματίζονται διαρκώς μέσα και μετά από πολέμους, εξεγέρσεις, επαναστάσεις ή πραξικοπήματα. Τα κρατικά προσωπεία μπορεί να αλλάζουν, η εκμετάλλευση και η καταπίεση να αυξομειώνονται, δικαιώματα να παραχωρούνται ή να περιορίζονται, δημοκρατικά καθεστώτα να εναλλάσσονται με αυταρχικά και τούμπαλιν. Εξ ου και ο ασίγαστος πόλεμος ενάντια σε κάθε εξουσία, από αναρχικούς και αγωνιστές της ελευθερίας.

Το νέο μοντέλο κυριαρχίας, είναι αυτό μιας πολυμερούς εξουσίας, που στο σύνολό της, παρ' όλα αυτά, προωθεί την ενοποιητική διαδικασία της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο με επιταχυντή την πανδημία. Ο μετασχηματισμός στο διάβα της ενοποιητικής διαδικασίας, που ελέω κορωναϊού, εξελίσσεται ραγδαία ενσωματώνοντας διαχρονικά ζητήματα, τα οποία αποτέλεσαν σημεία ρήξης και κοινωνικής αντιπαράθεσης (μεταναστευτικό, ισότητα των φύλλων, δικαιώματα ομοφυλόφιλων κλπ). Η ενίσχυση της Κοινωνίας των Πολιτών, όπως και κάθε λογής ΜΚΟ, κινείται σταθερά στην επίλυση αλλά και στον εκσυγχρονισμό των θεσμικού πλαισίου

καταρρέουσες –σε πνευματικότητα– κοινωνίες απαντώντας πιο πρακτικά και άμεσα στις νέες «ανησυχίες» τους. Όπως κάθε θρησκεία που σέβεται τον εαυτό της, έτσι και ο τεχνοεπιστημονισμός επιδίδεται σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών, στήνει μια νέου τύπου ιερά εξέταση για να ρίξει στην πυρά τους άπιστους. Συγκαλύπτει τα εγκλήματά του ή τα ανάγει σε αναγκαστικές απώλειες απίστων.

Τί συμβαίνει, όμως, πραγματικά με τις απώλειες των πιστών της; Όπως είπαμε, με την έλευση της πανδημίας ο άνθρωπος παραδόθηκε στον αιώνιο διώκτη, δολοφόνο, αναδιαμορφωτή και χειραγωγό του, την εξουσία. Το ανησυχητικό είναι, ότι δεν δίστασε ούτε στιγμή να θυσιάσει την όποια εναπομείνασα «ελευθερία» διέθετε στον βωμό μιας υποτιθέμενης σωτηρίας. Παραμένει ικέτης, προσευχόμενος την επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση, που όσο θα περνάει ο καιρός θα την εξιδανικεύει όλο και περισσότερο, μέχρι να καταλάβει ότι αποτελεί ένα παρελθόν δίχως επιστροφή.

Δύο σχεδόν χρόνια βρισκόμαστε εν μέσω αναγκαστικών εγκλεισμών, καθημερινής τρομοκρατίας, ανεκδιήγητων εκβιασμών, ενώ ταυτόχρονα φροντίζουν να καλλιεργούν την ελπίδα για την σωτηρία των ανθρώπων από την πανδημία του νέου κορωναϊού. Η σωτηρία αυτή συμπυκνώνεται στα γενετικά σκευάσματα που αποκαλούν εμβόλια. Καταστρατηγώντας κάθε λογική, ήθος κ.λπ., εμφανίζουν το υποτιθέμενο θαύμα, τρείς μόλις μήνες μετά την κατ' αυτούς επέλαση της πιο θανατηφόρας πανδημίας που γνώρισε ο πλανήτης. Εξ' αρχής φαρμακοβιομηχανίες, κυβερνήσεις και επιστήμονες διαβεβαιώνουν για την ασφάλεια των εμβολίων, τα οποία άμεσα ανάγονται στην μοναδική σωτηρία απέναντι στην πιο θανατηφόρα πανδημία που γνώρισε η οικουμένη, σύμφωνα με τα λεγόμενα τους, πάντα. Φυσικά, εισάγεται και η νέα τεχνολογία M-RNA

ότι από τα μέσα της δεκαετίας του '60 γίνονταν μελέτες και κατασκευάζονταν εμβόλια για ιούς του αναπνευστικού, όπως οι κορωναϊοί, αλλά ποτέ δεν κατάφερναν να φτιάξουν ένα εμβόλιο, που να είναι είτε ασφαλές είτε αποτελεσματικό για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Αυτά, είπαμε, πριν την έλευση του νέου κορωναιού. Τώρα, σε ένα μόλις χρόνο και ανακαλύφθηκε και δοκιμάστηκε – κρίνοντας το αποτελεσματικό 90+% και ασφαλές– και παράχθηκε σε τεράστιες ποσότητες για να διανεμηθεί.

Τα εν λόγω γενετικά σκευάσματα, δεν πήραν κανονική άδεια αλλά κατ' επείγουσα έγκριση. Είδαμε την γεωπολιτική των εμβολίων, να παίρνει μεγάλες διαστάσεις αυξάνοντας την επιρροή μεγάλων δυνάμεων και παραγωγών των σκευασμάτων. Μυστικές συμφωνίες με φαρμακευτικές, που το σύνολο τους φυλάσσεται ως επτασφράγιστο μυστικό στα υψηλά κλιμάκια της εξουσίας. Από τα ελάχιστα, όμως, που γίνονται γνωστά είναι η εξασφάλιση ασυλίας των πολυεθνικών του φαρμάκου, από κάθε πιθανή δίωξη. Οι κυβερνήσεις, έπειτα, νομοθετούν σχετική ασυλία στους ντίλερ των φαρμακευτικών, τους επιστήμονες, δηλαδή και, όλοι μαζί, έχοντας το ακαταδίωκτο, διαβεβαιώνουν για την ασφάλεια των σκευασμάτων.

Το 2020 και το 2021 –κατά το πρώτο ήμισυ– είναι έτη κατά τα οποία πραγματοποιούνται οι εξαναγκαστικοί εγκλεισμοί, ενώ το δεύτερο ήμισυ του '21 και καθώς βλέπουμε και το 2022 θα είναι τα έτη των οριζόντιων, μαζικών και εξαναγκαστικών εμβολιασμών σε παγκόσμια κλίμακα. Η εξουσία καλλιεργεί τον κοινωνικό αυτοματισμό, διώκει με άμεσο ή έμμεσο τρόπο όσους δεν επιλέγουν να εμβολιαστούν, όσους δεν θέλουν να συμμορφωθούν στις κρατικές απαγορεύσεις και περιορισμούς, όσους εναντιώνονται στους υγειονομικούς διαχωρισμούς και διακρίσεις.

μια φορά την εξουσία και παραδόθηκαν ψυχή τε και σώματι σε αυτή. Της απέδωσαν τον ρόλο του μεσσία, που θα τους σώσει με το μάννα εξ ουρανού και γονυπετείς καρτερούν το θαύμα. Σ' αυτούς τους ανθρώπους, η εξουσία θα βρει τα χρειαζόμενα εκείνα «υλικά» για να κατασκευάσει αδιέξοδα, να υψώσει τείχη, να κατασκευάσει αποκλεισμούς και ψευτοδιλήμματα, καλλιεργώντας τον επικείμενο κοινωνικό κανιβαλισμό, που θα της επιτρέψει να συνεχίσει απρόσκοπτα το καταστροφικό της έργο.

Η λεγόμενη παλαιά τάξη πραγμάτων, ακόμη και όταν ψυχορραγεί, κυοφορεί τον νέο κυριαρχικό κόσμο, το παλαιό καθεστώς, οι θεσμοί, οι νόμοι και μηχανισμοί του κράτους, οι επιμέρους δομές του, με τους οποίους επέβαλλε την εξουσία του στους ανθρώπους, μετασχηματίζονται διαρκώς μέσα και μετά από πολέμους, εξεγέρσεις, επαναστάσεις ή πραξικοπήματα. Τα κρατικά προσωπεία μπορεί να αλλάζουν, η εκμετάλλευση και η καταπίεση να αυξομειώνονται, δικαιώματα να παραχωρούνται ή να περιορίζονται, δημοκρατικά καθεστώτα να εναλλάσσονται με αυταρχικά και τούμπαλιν. Εξ ου και ο ασίγαστος πόλεμος ενάντια σε κάθε εξουσία, από αναρχικούς και αγωνιστές της ελευθερίας.

Το νέο μοντέλο κυριαρχίας, είναι αυτό μιας πολυμερούς εξουσίας, που στο σύνολό της, παρ' όλα αυτά, προωθεί την ενοποιητική διαδικασία της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο με επιταχυντή την πανδημία. Ο μετασχηματισμός στο διάβα της ενοποιητικής διαδικασίας, που ελέω κορωναϊού, εξελίσσεται ραγδαία ενσωματώνοντας διαχρονικά ζητήματα, τα οποία αποτέλεσαν σημεία ρήξης και κοινωνικής αντιπαράθεσης (μεταναστευτικό, ισότητα των φύλλων, δικαιώματα ομοφυλόφιλων κλπ). Η ενίσχυση της Κοινωνίας των Πολιτών, όπως και κάθε λογής ΜΚΟ, κινείται σταθερά στην επίλυση αλλά και στον εκσυγχρονισμό των θεσμικού πλαισίου τέτοιων ζητημάτων, αφομοιώνοντας και τα πλέον ριζοσπαστικά αιτήματα, τα οποία πολυδιασπασμένα και πλήρως αφομοιωμένα, αναδιαμορφώνονται προκειμένου να εξυπηρετήσουν τους εξουσιαστικούς σκοπούς. Η δύση του πολιτισμού, όπως τον ξέραμε, είναι γεγονός. Βρισκόμαστε σε μια μεταβατική κατάσταση, όπου οι δομές που συγκροτούσαν την εξουσία αναδιαμορφώνονται σε όλα τα επίπεδα (φιλοσοφικά, θρησκευτικά, κοινωνιολογικά, πολιτικά κλπ.).

Η αναγωγή του τεχνοεπιστημονισμού, σε νέα και αδιαμφισβήτητη θρησκεία είναι γεγονός. Ο τεχνοεπιστημονισμός κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος μέσα στις καταρρέουσες –σε πνευματικότητα– κοινωνίες απαντώντας πιο πρακτικά και άμεσα στις νέες «ανησυχίες» τους. Όπως κάθε θρησκεία που σέβεται τον εαυτό της, έτσι και ο τεχνοεπιστημονισμός επιδίδεται σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών, στήνει μια νέου τύπου ιερά εξέταση για να ρίξει στην πυρά τους άπιστους. Συγκαλύπτει τα εγκλήματά του ή τα ανάγει σε αναγκαστικές απώλειες απίστων.

Τί συμβαίνει, όμως, πραγματικά με τις απώλειες των πιστών της; Όπως είπαμε, με την έλευση της πανδημίας ο άνθρωπος παραδόθηκε στον αιώνιο διώκτη, δολοφόνο, αναδιαμορφωτή και χειραγωγό του, την εξουσία. Το ανησυχητικό είναι, ότι δεν δίστασε ούτε στιγμή να θυσιάσει την όποια εναπομείνασα «ελευθερία» διέθετε στον βωμό μιας υποτιθέμενης σωτηρίας. Παραμένει ικέτης, προσευχόμενος την επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση, που όσο θα περνάει ο καιρός θα την εξιδανικεύει όλο και περισσότερο, μέχρι να καταλάβει ότι αποτελεί ένα παρελθόν δίχως επιστροφή.

Δύο σχεδόν χρόνια βρισκόμαστε εν μέσω αναγκαστικών εγκλεισμών, καθημερινής τρομοκρατίας, ανεκδιήγητων εκβιασμών, ενώ ταυτόχρονα φροντίζουν να καλλιεργούν την ελπίδα για την σωτηρία των ανθρώπων από την πανδημία του νέου κορωναϊού. Η σωτηρία αυτή συμπυκνώνεται στα γενετικά σκευάσματα που αποκαλούν εμβόλια. Καταστρατηγώντας κάθε λογική, ήθος κ.λπ., εμφανίζουν το υποτιθέμενο θαύμα, τρείς μόλις μήνες μετά την κατ' αυτούς επέλαση της πιο θανατηφόρας πανδημίας που γνώρισε ο πλανήτης. Εξ' αρχής φαρμακοβιομηχανίες, κυβερνήσεις και επιστήμονες διαβεβαιώνουν για την ασφάλεια των εμβολίων, τα οποία άμεσα ανάγονται στην μοναδική σωτηρία απέναντι στην πιο θανατηφόρα πανδημία που γνώρισε η οικουμένη, σύμφωνα με τα λεγόμενα τους, πάντα. Φυσικά, εισάγεται και η νέα τεχνολογία M-RNA έναντι των παραδοσιακών εμβολίων. Μέσα στο 2020, μ' άλλα λόγια, ανακαλύπτουν την συνταγή, την δοκιμάζουν, την παράγουν σε πρωτοφανείς ποσότητες και την διανέμουν.

Μέχρι την ανακάλυψη αυτή, ξέραμε ότι ένα εμβόλιο για να χορηγηθεί στον πληθυσμό πρέπει να περάσει ένα στάδιο δοκιμών μέσου όρου 7-10 χρόνια, προκειμένου να είναι ασφαλές για όσους το χρησιμοποιήσουν. Το χρονικό αυτό διάστημα έδινε τα απαραίτητα στοιχεία, που καθιστούσαν ασφαλή ή όχι τα εμβόλια, μιας και αποκτούσαν γνώση των παρενεργειών σε άμεσο, μέσο και μελλοντικό χρόνο. Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί ότι από τα μέσα της δεκαετίας του '60 γίνονταν μελέτες και κατασκευάζονταν εμβόλια για ιούς του αναπνευστικού, όπως οι κορωναϊοί, αλλά ποτέ δεν κατάφερναν να φτιάξουν ένα εμβόλιο, που να είναι είτε ασφαλές είτε αποτελεσματικό για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Αυτά, είπαμε, πριν την έλευση του νέου κορωναιού. Τώρα, σε ένα μόλις χρόνο και ανακαλύφθηκε και δοκιμάστηκε – κρίνοντας το αποτελεσματικό 90+% και ασφαλές– και παράχθηκε σε τεράστιες ποσότητες για να διανεμηθεί.

Τα εν λόγω γενετικά σκευάσματα, δεν πήραν κανονική άδεια αλλά κατ' επείγουσα έγκριση. Είδαμε την γεωπολιτική των εμβολίων, να παίρνει μεγάλες διαστάσεις αυξάνοντας την επιρροή μεγάλων δυνάμεων και παραγωγών των σκευασμάτων. Μυστικές συμφωνίες με φαρμακευτικές, που το σύνολο τους φυλάσσεται ως επτασφράγιστο μυστικό στα υψηλά κλιμάκια της εξουσίας. Από τα ελάχιστα, όμως, που γίνονται γνωστά είναι η εξασφάλιση ασυλίας των πολυεθνικών του φαρμάκου, από κάθε πιθανή δίωξη. Οι κυβερνήσεις, έπειτα, νομοθετούν σχετική ασυλία στους ντίλερ των φαρμακευτικών, τους επιστήμονες, δηλαδή και, όλοι μαζί, έχοντας το ακαταδίωκτο, διαβεβαιώνουν για την ασφάλεια των σκευασμάτων.

Το 2020 και το 2021 –κατά το πρώτο ήμισυ– είναι έτη κατά τα οποία πραγματοποιούνται οι εξαναγκαστικοί εγκλεισμοί, ενώ το δεύτερο ήμισυ του '21 και καθώς βλέπουμε και το 2022 θα είναι τα έτη των οριζόντιων, μαζικών και εξαναγκαστικών εμβολιασμών σε παγκόσμια κλίμακα. Η εξουσία καλλιεργεί τον κοινωνικό αυτοματισμό, διώκει με άμεσο ή έμμεσο τρόπο όσους δεν επιλέγουν να εμβολιαστούν, όσους δεν θέλουν να συμμορφωθούν στις κρατικές απαγορεύσεις και περιορισμούς, όσους εναντιώνονται στους υγειονομικούς διαχωρισμούς και διακρίσεις.

Επιβάλλονται υγειονομικά διαβατήρια, κατασκευάζονται αποκλεισμοί και στήνεται το σύγχρονο υγειονομικό απαρτχάιντ. Μέσα σε όλα αυτά, έχουμε και τους μέχρι πρότινος εχθρούς της εξουσίας κομμουνιστές, αναρχιστές και τις συνιστώσες τους να συμπράττουν με την παγκόσμια κυριαρχία, διαμορφώνοντας ανάλογα το αφήγημά τους και εστιάζοντας την αντιπαράθεσή τους σε δευτερεύουσης σημασίας ζητήματα.

Οι αναγκαστικοί εγκλεισμοί μένουν αναπάντητοι, σωρεία ψηφισθέντων νόμων διαμορφώνουν την επόμενη μέρα, οι δρόμοι ερημώνουν και η αντίσταση γίνεται ανάμνηση που επανέρχεται μέσα από κάποιο ανάγνωσμα. Η

κυβέρνηση και το κράτος φαντάζουν παντοδύναμοι και όσοι τολμούν να αμφισβητήσουν και να αντιταχθούν διαπομπεύονται και λοιδορούνται ως ψεκασμένοι, φασίστες χριστιανοταλιμπάν κ.λπ.

Έχουν περάσει δύο χρόνια από την έλευση του νέου κορωναϊού και της συνδιαχείρισης, τόσο των κοινοβουλευτικών κομμάτων όσο και των εξωκοινοβουλευτικών δυνάμεων, με την αβάντα που κάνουν σε κυβέρνηση και εξουσία. Είναι ευκαιρία να εξετάσουμε τα πεπραγμένα, καθώς και τί επέφεραν και επιφέρουν αυτά. Ας δούμε τα αποτελέσματα αυτής της σωτηρίας, που εστίασε κυρίως σε δύο πυλώνες, τον αναγκαστικό εγκλεισμό και τους μαζικούς - οριζόντιους εμβολιασμούς. Στο πρώτο μέρος αυτής της προσπάθειας, θα εξετάσουμε κάποια από τα πρώτα στοιχεία, που μας αφήνει η επιχείρηση σωτηρίας του παγκόσμιου πληθυσμού ή η επιχείρηση ελευθερία, όπως με αρκετή δόση αλαζονείας και διαστροφής των εννοιών, την βάπτισε το ελλαδικό προτεκτοράτο.

Αύξηση υπερβάλλουσας θνησιμότητας

Ο όρος ***υπερβάλλουσα θνησιμότητα*** χρησιμοποιείται για να αποτυπώσει την αύξηση θανάτων από οποιαδήποτε πάθηση ή αίτιο. Το φαινόμενο αυτό, παρατηρείται κατά την διάρκεια της πανδημίας να αυξάνεται σε δυσθεώρητα μεγέθη και ποσοστά. Σύμφωνα με την Eurostat, **υπερβάλλουσα θνησιμότητα**, δηλαδή ο αριθμός των παραπάνω θανάτων, καταγράφηκε στη διάρκεια της πανδημίας σε σχέση με το μέσο όρο των τελευταίων πέντε ετών, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Ισλανδία, Νορβηγία, Λιχτενστάιν) και την Ελβετία.

Η ΕΕ κατέγραψε την **κορύφωση** της υπερβάλλουσας **θνησιμότητας** τον **Απρίλιο του 2021 (+20%)** και άλλη μια τον **Νοέμβριο του 2020 (+40%).** Στην Ελλάδα η μεγαλύτερη αύξηση θανάτων από οποιαδήποτε αιτία κατεγράφη τον περασμένο Αύγουστο (με 34,8%), ενώ τον Σεπτέμβριο με 31% η χώρα μας κατέγραψε το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό της.

Ο Δείκτης Υπερβάλλουσας Θνησιμότητας της Eurostat καταγράφει, τόσο όσους απεβίωσαν λόγω του κορωνοϊού, όσο και όσους απεβίωσαν χωρίς να έχουν διαγνωστεί θετικοί, αλλά και όσους απεβίωσαν από άλλη πάθηση. Σύμφωνα με τα στοιχεία της **ΕΛΣΤΑΤ** για τους θανάτους στον ελλαδικό χώρο το 2021 παρατηρείται, από το 2ο τρίμηνο του έτους, κατακόρυφη αύξηση θανάτων ξεπερνώντας μάλιστα και τον μέσο όρο της τελευταίας 5ετίας.

Εδώ, θα βρείτε μια ανάλυση των δεδομένων για την παρατηρούμενη αύξηση θνησιμότητας στον ελλαδικό χώρο –και όχι μόνο– από τον διδάκτορα Καρδιολογίας Κ. Αρβανίτη[1]. Στις τρείς παραπομπές γίνεται σύγκριση των στοιχείων (της ΕΛΣΤΑΤ) για τον ελλαδικό χώρο και την Βρετανία, όπου τα στοιχεία δείχνουν αύξηση της θνησιμότητας των εμβολιασμένων.

Σε άρθρο του τον Απρίλιο του 2020, με τίτλο «***Μέτρα που σώζουν και μέτρα που σκοτώνουν;***» [2] ο ψυχίατρος και Δρ. επιδημιολογίας Γ. Νικολαΐδης, αναλύοντας τα μέχρι τότε δεδομένα –που όπως αποδεικνύεται επιβεβαιώνεται πλήρως– μεταξύ άλλων αναφέρει: *«Δεκαετίες ερευνών στη δημόσια υγεία έχουν αποδείξει ότι ο παραγόμενος πλούτος στις αναπτυσσόμενες χώρες και η κοινωνική ανισότητα στην κατανομή του στις αναπτυγμένες είναι οι κυριότεροι προσδιοριστές της γενικής θνησιμότητας. Με αυτή την έννοια μια πτώση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος ή μια μεγάλη οικονομική ύφεση με ανισόμετρη ανακατανομή των εισοδημάτων αναμένεται να προκαλέσουν σημαντικό κόστος και σε ανθρώπινες ζωές. Έχει υπολογιστεί μάλιστα ότι π.χ. μια ποσοστιαία αύξηση στην ανεργία σε μια αναπτυγμένη οικονομικά χώρα επιφέρει τα επόμενα χρόνια μια αναπόδραστη αύξηση της θνησιμότητας από αυτοκτονίες και ανθρωποκτονίες, καρδιοαγγειακά νοσήματα και εγκεφαλικά, κακοήθεις νεοπλασίες και μεταβολικό σύνδρομο. Ήδη εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ αναφέρουν πως, για κάθε μήνα επιβολής περιοριστικών μέτρων στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, θα πρέπει να αναμένεται πτώση 2% στο ετήσιο ΑΕΠ της κάθε χώρας. Δεδομένων τούτων, δεν είναι αναίτιο να υπολογίσει κανείς πως ακόμα και 2-3% αύξηση στη θνησιμότητα από καρδιαγγειακά νοσήματα ή τις κακοήθεις νεοπλασίες θα επιφέρει πολλαπλάσιους θανάτους από όσους υπολογίζεται πως μπορεί να προκαλέσει η επιδημία, ακόμα κι αν αφεθεί τελείως ανεξέλεγκτη (π.χ. για την Ελλάδα 2-3% αύξηση των καρδιαγγειακών και των καρκίνων σημαίνει 1.500-2.000 θανάτους περισσότερους κάθε χρονιά για τα επόμενα χρόνια). Μόνο που αυτοί οι θάνατοι δεν θα έχουν κανένα τεστ για να συνδεθούν με την επιδημία ή τη λήψη ακατάλληλων ή αναίτιας διάρκειας μέτρων. Θα είναι καθημερινοί θάνατοι από εμφράγματα, εγκεφαλικά, καρκίνους. Και θα αφορούν κάθε ηλικιακή κατηγορία. Αυτό θα πρέπει να το αναλογιστούν όλοι».*

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (28/12/2021) η παιδίατρος και πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής Εμβολιασμών, *Μαρία Θεοδωρίδου*, έκανε μια ανασκόπηση της χρονιάς που πέρασε, όπου μεταξύ άλλων ανέφερε: ***«Μάλιστα προβλέπεται ότι μελλοντικά τα εμβόλια θα εφαρμόζονται όπως και τα εμβόλια της γρίπης κάτι το οποίο έχει διατυπωθεί από πολύ καιρό ως πιθανή εξέλιξη του πανδημικού ιού».***

Το σημείο αυτό χρήζει περισσότερης διερεύνησης, ενώ ταυτόχρονα θέτει ένα υψίστης σημασίας –ρητορικό– ερώτημα. Ξέρουμε ότι, η πιστοποίηση του εμβολιασμού συνδέεται με την προσβασιμότητα σε υπηρεσίες, παροχές, εργασία κ.λπ., επίσης, σε όσους δεν προβούν σε εμβολιασμό, εκτός από τους αποκλεισμούς νομοθετούνται και χρηματικά χαράτσια –μέχρι στιγμής– ενώ βρίσκεται στο τραπέζι και ο αναγκαστικός εμβολιασμός του πληθυσμού. Το ερώτημα, λοιπόν, που προκύπτει είναι, ότι αφού, όπως μας λέει η Μ. Θεοδωρίδου, ο εμβολιασμός θα γίνει ετήσιος, θα ανανεώνεται μαζί του ή θα λήγει η προσβασιμότητα και θα επιβάλλονται διώξεις;

Αυτό που μας αναγγέλλουν, στην ουσία, είναι η μονιμοποίηση της «έκτακτης κατάστασης», η θεσμοθέτηση των διώξεων εις το διηνεκές, η κατασκευή ενός περιθωρίου, η εγκαθίδρυση της εποπτείας και της παρακολούθησης μέσω της τεχνολογίας και η καταστολή κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς. Γενικά, με μια λέξη δεν πρόκειται για την προσωρινή αναστολή των όποιων «ελευθεριών» είχαν παραχωρηθεί αλλά, ακόμα χειρότερα, για την απουσία της όποιας προοπτικής για την ανάκτησή τους.

Η πανδημία, λοιπόν, όπως αποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά χρησιμοποιείται προσχηματικά και ως επιταχυντής γεγονότων που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Λούπους

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=143831387984804&id=100070738300563
https://www.facebook.com/orpheus.greece/posts/2134391226700433
https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2152198101586412&set=a.156818347791074&type=3

https://tvxs.gr/news/ellada/metra-poy-sozoyn-kai-metra-poy-skotonoyn#_ftnref25

κυβέρνηση και το κράτος φαντάζουν παντοδύναμοι και όσοι τολμούν να αμφισβητήσουν και να αντιταχθούν διαπομπεύονται και λοιδορούνται ως ψεκασμένοι, φασίστες χριστιανοταλιμπάν κ.λπ.

Έχουν περάσει δύο χρόνια από την έλευση του νέου κορωναϊού και της συνδιαχείρισης, τόσο των κοινοβουλευτικών κομμάτων όσο και των εξωκοινοβουλευτικών δυνάμεων, με την αβάντα που κάνουν σε κυβέρνηση και εξουσία. Είναι ευκαιρία να εξετάσουμε τα πεπραγμένα, καθώς και τί επέφεραν και επιφέρουν αυτά. Ας δούμε τα αποτελέσματα αυτής της σωτηρίας, που εστίασε κυρίως σε δύο πυλώνες, τον αναγκαστικό εγκλεισμό και τους μαζικούς - οριζόντιους εμβολιασμούς. Στο πρώτο μέρος αυτής της προσπάθειας, θα εξετάσουμε κάποια από τα πρώτα στοιχεία, που μας αφήνει η επιχείρηση σωτηρίας του παγκόσμιου πληθυσμού ή η επιχείρηση ελευθερία, όπως με αρκετή δόση αλαζονείας και διαστροφής των εννοιών, την βάπτισε το ελλαδικό προτεκτοράτο.

Αύξηση υπερβάλλουσας θνησιμότητας

Ο όρος ***υπερβάλλουσα θνησιμότητα*** χρησιμοποιείται για να αποτυπώσει την αύξηση θανάτων από οποιαδήποτε πάθηση ή αίτιο. Το φαινόμενο αυτό, παρατηρείται κατά την διάρκεια της πανδημίας να αυξάνεται σε δυσθεώρητα μεγέθη και ποσοστά. Σύμφωνα με την Eurostat, **υπερβάλλουσα θνησιμότητα**, δηλαδή ο αριθμός των παραπάνω θανάτων, καταγράφηκε στη διάρκεια της πανδημίας σε σχέση με το μέσο όρο των τελευταίων πέντε ετών, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Ισλανδία, Νορβηγία, Λιχτενστάιν) και την Ελβετία.

Η ΕΕ κατέγραψε την **κορύφωση** της υπερβάλλουσας **θνησιμότητας** τον **Απρίλιο του 2021 (+20%)** και άλλη μια τον **Νοέμβριο του 2020 (+40%).** Στην Ελλάδα η μεγαλύτερη αύξηση θανάτων από οποιαδήποτε αιτία καταγράφη τον περασμένο Αύγουστο (με 34,8%), ενώ τον Σεπτέμβριο με 31% η χώρα μας κατέγραψε το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό της.

Ο Δείκτης Υπερβάλλουσας Θνησιμότητας της Eurostat καταγράφει, τόσο όσους απεβίωσαν λόγω του κορωνοϊού, όσο και όσους απεβίωσαν χωρίς να έχουν διαγνωστεί θετικοί, αλλά και όσους απεβίωσαν από άλλη πάθηση. Σύμφωνα με τα στοιχεία της **ΕΛΣΤΑΤ** για τους θανάτους στον ελλαδικό χώρο το 2021 παρατηρείται, από το 2ο τρίμηνο του έτους, κατακόρυφη αύξηση θανάτων ξεπερνώντας μάλιστα και τον μέσο όρο της τελευταίας 5ετίας.

Εδώ, θα βρείτε μια ανάλυση των δεδομένων για την παρατηρούμενη αύξηση θνησιμότητας στον ελλαδικό χώρο –και όχι μόνο– από τον διδάκτορα Καρδιολογίας Κ. Αρβανίτη[1]. Στις τρείς παραπομπές γίνεται σύγκριση των στοιχείων (της ΕΛΣΤΑΤ) για τον ελλαδικό χώρο και την Βρετανία, όπου τα στοιχεία δείχνουν αύξηση της θνησιμότητας των εμβολιασμένων.

Σε άρθρο του τον Απρίλιο του 2020, με τίτλο «***Μέτρα που σώζουν και μέτρα που σκοτώνουν;***»[2] ο ψυχίατρος και Δρ. επιδημιολογίας Γ. Νικολαΐδης, αναλύοντας τα μέχρι τότε δεδομένα –που όπως αποδεικνύεται επιβεβαιώνεται πλήρως– μεταξύ άλλων αναφέρει: *«Δεκαετίες ερευνών στη δημόσια υγεία έχουν αποδείξει ότι ο παραγόμενος πλούτος στις αναπτυσσόμενες χώρες και η κοινωνική ανισότητα στην κατανομή του στις αναπτυγμένες είναι οι κυριότεροι προσδιοριστές της γενικής θνησιμότητας. Με αυτή την έννοια μια πτώση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος ή μια μεγάλη οικονομική ύφεση με ανισόμετρη ανακατανομή των εισοδημάτων αναμένεται να προκαλέσουν σημαντικό κόστος και σε ανθρώπινες ζωές. Έχει υπολογιστεί μάλιστα ότι π.χ. μια ποσοστιαία αύξηση στην ανεργία σε μια αναπτυγμένη οικονομικά χώρα επιφέρει τα επόμενα χρόνια μια αναπόδραστη αύξηση της θνησιμότητας από αυτοκτονίες και ανθρωποκτονίες, καρδιοαγγειακά νοσήματα και εγκεφαλικά, κακοήθεις νεοπλασίες και μεταβολικό σύνδρομο. Ήδη εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ αναφέρουν πως, για κάθε μήνα επιβολής περιοριστικών μέτρων στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, θα πρέπει να αναμένεται πτώση 2% στο ετήσιο ΑΕΠ της κάθε χώρας. Δεδομένων τούτων, δεν είναι αναίτιο να υπολογίσει κανείς πως ακόμα και 2-3% αύξηση στη θνησιμότητα από καρδιαγγειακά νοσήματα ή τις κακοήθεις νεοπλασίες θα επιφέρει πολλαπλάσιους θανάτους από όσους υπολογίζεται πως μπορεί να προκαλέσει η επιδημία, ακόμα κι αν αφεθεί τελείως ανεξέλεγκτη (π.χ. για την Ελλάδα 2-3% αύξηση των καρδιαγγειακών και των καρκίνων σημαίνει 1.500-2.000 θανάτους περισσότερους κάθε χρονιά για τα επόμενα χρόνια). Μόνο που αυτοί οι θάνατοι δεν θα έχουν κανένα τεστ για να συνδεθούν με την επιδημία ή τη λήψη ακατάλληλων ή αναίτιας διάρκειας μέτρων. Θα είναι καθημερινοί θάνατοι από εμφράγματα, εγκεφαλικά, καρκίνους. Και θα αφορούν κάθε ηλικιακή κατηγορία. Αυτό θα πρέπει να το αναλογιστούν όλοι».*

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (28/12/2021) η παιδίατρος και πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής Εμβολιασμών, *Μαρία Θεοδωρίδου*, έκανε μια ανασκόπηση της χρονιάς που πέρασε, όπου μεταξύ άλλων ανέφερε: ***«Μάλιστα προβλέπεται ότι μελλοντικά τα εμβόλια θα εφαρμόζονται όπως και τα εμβόλια της γρίπης κάτι το οποίο έχει διατυπωθεί από πολύ καιρό ως πιθανή εξέλιξη του πανδημικού ιού».***

Το σημείο αυτό χρήζει περισσότερης διερεύνησης, ενώ ταυτόχρονα θέτει ένα υψίστης σημασίας –ρητορικό– ερώτημα. Ξέρουμε ότι, η πιστοποίηση του εμβολιασμού συνδέεται με την προσβασιμότητα σε υπηρεσίες, παροχές, εργασία κ.λπ., επίσης, σε όσους δεν προβούν σε εμβολιασμό, εκτός από τους αποκλεισμούς νομοθετούνται και χρηματικά χαράτσια –μέχρι στιγμής– ενώ βρίσκεται στο τραπέζι και ο αναγκαστικός εμβολιασμός του πληθυσμού. Το ερώτημα, λοιπόν, που προκύπτει είναι, ότι αφού, όπως μας λέει η Μ. Θεοδωρίδου, ο εμβολιασμός θα γίνει ετήσιος, θα ανανεώνεται μαζί του ή θα λήγει η προσβασιμότητα και θα επιβάλλονται διώξεις;

Αυτό που μας αναγγέλλουν, στην ουσία, είναι η μονιμοποίηση της «έκτακτης κατάστασης», η θεσμοθέτηση των διώξεων εις το διηνεκές, η κατασκευή ενός περιθωρίου, η εγκαθίδρυση της εποπτείας και της παρακολούθησης μέσω της τεχνολογίας και η καταστολή κάθε αποκλίνουσας συμπεριφοράς. Γενικά, με μια λέξη δεν πρόκειται για την προσωρινή αναστολή των όποιων «ελευθεριών» είχαν παραχωρηθεί αλλά, ακόμα χειρότερα, για την απουσία της όποιας προοπτικής για την ανάκτησή τους.

Η πανδημία, λοιπόν, όπως αποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά χρησιμοποιείται προσχηματικά και ως επιταχυντής γεγονότων που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Λούπους

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=143831387984804&id=100070738300563
https://www.facebook.com/orpheus.greece/posts/2134391226700433
https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2152198101586412&set=a.156818347791074&type=3
https://tvxs.gr/news/ellada/metra-poy-sozoyn-kai-metra-poy-skotonoyn#_ftnref25

λουσα θνησιμότητα, δηλαδή ο αριθμός των παραπάνω θανάτων, καταγράφηκε στη διάρκεια της πανδημίας σε σχέση με το μέσο όρο των τελευταίων πέντε ετών, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Ισλανδία, Νορβηγία, Λιχτενστάιν) και την Ελβετία.

Η ΕΕ κατέγραψε την **κορύφωση** της υπερβάλλουσας **θνησιμότητας** τον **Απρίλιο του 2021 (+20%)** και άλλη μια τον **Νοέμβριο του 2020 (+40%).** Στην Ελλάδα η μεγαλύτερη αύξηση θανάτων από οποιαδήποτε αιτία καταγράφη τον περασμένο Αύγουστο (με 34,8%), ενώ τον Σεπτέμβριο με 31% η χώρα μας κατέγραψε το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό της.

Ο Δείκτης Υπερβάλλουσας Θνησιμότητας της Eurostat καταγράφει, τόσο όσους απεβίωσαν λόγω του κορωνοϊού, όσο και όσους απεβίωσαν χωρίς να έχουν διαγνωστεί θετικοί, αλλά και όσους απεβίωσαν από άλλη πάθηση. Σύμφωνα με τα στοιχεία της **ΕΛΣΤΑΤ** για τους θανάτους

αγγειακά νοσήματα και εγκεφαλικά, κακοήθεις νεοπλασίες και μεταβολικό σύνδρομο. Ήδη εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ αναφέρουν πως, για κάθε μήνα επιβολής περιοριστικών μέτρων στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, θα πρέπει να αναμένεται πτώση 2% στο ετήσιο ΑΕΠ της κάθε χώρας. Δεδομένων τούτων, δεν είναι αναίτιο να υπολογίσει κανείς πως ακόμα και 2-3% αύξηση στη θνησιμότητα από καρδιαγγειακά νοσήματα ή τις κακοήθεις νεοπλασίες θα επιφέρει πολλαπλάσιους θανάτους από όσους υπολογίζεται πως μπορεί να προκαλέσει η επιδημία, ακόμα κι αν αφεθεί τελείως ανεξέλεγκτη (π.χ. για την Ελλάδα 2-3% αύξηση των καρδιαγγειακών και των καρκίνων σημαίνει 1.500-2.000 θανάτους περισσότερους κάθε χρονιά για τα επόμενα χρόνια). Μόνο που αυτοί οι θάνατοι δεν θα έχουν κανένα τεστ για να συνδεθούν με την επιδημία ή τη λήψη ακατάλληλων ή αναίτιας διάρκειας μέτρων. Θα είναι καθημερινοί θάνατοι από εμφράγματα, εγκεφαλικά, καρκίνους. Και θα

σας συμπεριφοράς. Γενικά, με μια λέξη δεν πρόκειται για την προσωρινή αναστολή των όποιων «ελευθεριών» είχαν παραχωρηθεί αλλά, ακόμα χειρότερα, για την απουσία της όποιας προοπτικής για την ανάκτησή τους.

Η πανδημία, λοιπόν, όπως αποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά χρησιμοποιείται προσχηματικά και ως επιταχυντής γεγονότων που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Λούπους

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=143831387984804&id=100070738300563
https://www.facebook.com/orpheus.greece/posts/2134391226700433
https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2152198101586412&set=a.156818347791074&type=3
https://tvxs.gr/news/ellada/metra-poy-sozoyn-kai-metra-poy-skotonoyn#_ftnref25

Μπροστά η σκιά απ' την φλόγα

Μένουμε μόνοι γιατί το θέλουμε.
Είμαστε αυτοί οι παράξενοι
που γύρω τους μαζεύονται τ' αδέσποτα της πόλης.
Αυτοί που οσμίζονται το τέλος και φεύγουν πριν αυτό κακοφορμίσει,
έτσι,
για να έχουμε μια ευχάριστη ανάμνηση.

Κλαίμε μόνοι, πίσω από μαύρα γυαλιά
και μπροστά σε σπασμένους χίλιους καθρέπτες.
Μυρίζουμε τη νύχτα με φως και
βλέπουμε όνειρα, που ανάποδα κάτοπτρα θα καίνε την πόλη
και εκεί στα ζεστά, δεν θα 'μαστε μόνοι.

Παρατηρούμε αδιάκοπα,
μετράμε τον έρωτα με πνοές της καρδιάς,
ταξιδεύουμε σε χώρους και τόπους ατελείς
και
η εξέγερση κάνει σκιά το σώμα μας στο πεζοδρόμιο.
Δεν έχει σημασία αν μας βλέπετε, είμαστε ήδη εκεί και νιώθουμε,
μπροστά η σκιά απ' την φλόγα.

Εύξυ

Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στις 18/12 στις 12 μ. στα Προπύλαια, ύστερα από κάλεσμα της *Πρωτοβουλίας Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ* και των συλλογικοτήτων που συμμετέχουν.

Στήθηκε μικροφωνική, διαβάστηκαν κείμενα ενάντια στο υγειονομικό απαρτχάιντ και τον υποχρεωτικό εμβολιασμό. Επίσης προπαγανδίστηκε η διαδήλωση στις 15 Γενάρη στις 12.00 στα Προπύλαια ενάντια στο καθεστώς διακρίσεων, απαγορεύσεων, σε κάθε μεθόδευση υγειονομικού απαρτχάιντ, στις νέες και παλιές υποχρεωτικότητες.

ΑΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ

ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΕΣ, ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΙΜΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ,
ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ,
ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΚΑΘΕ ΛΟΓΗΣ «ΣΩΤΗΡΕΣ», ΚΡΑΤΗ, «ΕΙΔΙΚΟΙ», ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΟΥΝ ΚΑΙ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΑ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΑΓΟΡΩΝ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ «ΕΥΚΑΙΡΙΑ» ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ «ΠΑΝΔΗΜΙΑ»

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΠΛΕΟΝ ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΣΥΝΘΛΙΒΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΔΕΣΜΑ, ΔΕΝ ΑΦΗΝΟΥΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΓΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΠΕΡΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ» ΚΑΙ ΜΗ ΥΠΗΚΟΩΝ

ΑΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ
ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ	ΠΟΡΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ	ΣΑΒΒΑΤΟ
18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	15 ΓΕΝΑΡΗ
12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ	12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας Συσπείρωση

(εν' όψει του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους 60 και άνω)

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΙΜΑ

Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στις 18/12 στις 12 μ. στα Προπύλαια, ύστερα από κάλεσμα της *Πρωτοβουλίας Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ* και των συλλογικοτήτων που συμμετέχουν.

Στήθηκε μικροφωνική, διαβάστηκαν κείμενα ενάντια στο υγειονομικό απαρτχάιντ και τον υποχρεωτικό εμβολιασμό. Επίσης προπαγανδίστηκε η διαδήλωση στις 15 Γενάρη στις 12.00 στα Προπύλαια ενάντια στο καθεστώς διακρίσεων, απαγορεύσεων, σε κάθε μεθόδευση υγειονομικού απαρτχάιντ, στις νέες και παλιές υποχρεωτικότητες.

ΑΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ

ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ,
ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ,
ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΚΑΘΕ ΛΟΓΗΣ «ΣΩΤΗΡΕΣ», ΚΡΑΤΗ, «ΕΙΔΙΚΟΙ», ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΟΥΝ ΚΑΙ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΑ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΑΓΟΡΩΝ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ «ΕΥΚΑΙΡΙΑ» ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ «ΠΑΝΔΗΜΙΑ»

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΠΛΕΟΝ ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΣΥΝΘΛΙΒΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΔΕΣΜΑ, ΔΕΝ ΑΦΗΝΟΥΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΓΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΠΕΡΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ» ΚΑΙ ΜΗ ΥΠΗΚΟΩΝ

ΑΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ
ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ	ΠΟΡΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ	ΣΑΒΒΑΤΟ
18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	15 ΓΕΝΑΡΗ
12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ	12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

(εν' όψει του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους 60 και άνω)

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας
Συσπείρωση Αναρχικών

ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Το φυλλάδιο

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ COVID-19

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΔΕΣΜΑ, ΔΕΝ ΑΦΗΝΟΥΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ
ΓΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΠΕΡΙ «ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ» ΚΑΙ ΜΗ ΥΠΗΚΟΩΝ

**ΑΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ
ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ**

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ	ΠΟΡΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ	ΣΑΒΒΑΤΟ
18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	15 ΓΕΝΑΡΗ
12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ	12.00 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

(εν' όψει του υποχρεωτικού εμβολιασμού στους 60 και άνω)

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας
Συσπείρωση Αναρχικών

ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Το φυλλάδιο

«ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ COVID-19, ΙΑΤΡΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΚΑΙ Η "ΝΕΑ" ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ»

κυκλοφόρησε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ με αφορμή το

**«ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ / ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ»**

**που πραγματοποιήθηκε στις 26-27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021,
στο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΛΙΚΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ**

από την Πρωτοβουλια Εναντια στο Υγειονομικο Απαρτχαιντ

Περιέχει άρθρα, σχετικά με το θέμα, που δημοσιεύθηκαν στην Αναρχική εφημερίδα «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» από το έτος 2020 έως και σήμερα...

